

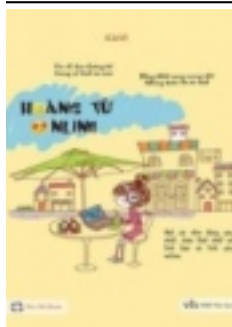
Hoàng Tử Online

Contents

Hoàng Tử Online	2
1. Chương 1 - Phần 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	23
11. Chương 11	25
12. Chương 12	31
13. Chương 13	33
14. Chương 14	37
15. Chương 15	40
16. Chương 16	43
17. Chương 17	46
18. Chương 18	49
19. Chương 19	52
20. Chương 20	55
21. Chương 21	59
22. Chương 22	62
23. Chương 23	65
24. Chương 24	68
25. Chương 25	71
26. Chương 26	74
27. Chương 27	77
28. Chương 28	80
29. Chương 29 - Phần 2	85
30. Chương 30	87
31. Chương 31	92
32. Chương 32	96
33. Chương 33	99
34. Chương 34	102
35. Chương 35	105
36. Chương 36	107
37. Chương 37	111
38. Chương 38	114
39. Chương 39 - Phần 3	115
40. Chương 40	119
41. Chương 41	122

42. Chương 42	125
43. Chương 43 - End	128

Hoàng Tử Online

Giới thiệu

“Em đi tìm hoàng tử Trong cổ tích xa xưa Bằng khát vọng mong chờ Nhưng toàn là ảo ảnh” Tác phẩm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-tu-online>

1. Chương 1 - Phần 1

PHẦN 1: ĐI TÌM HOÀNG TỬ

Chương 01

Em đi tìm hoàng tử...

Trong cổ tích xa xưa...

Bằng khát vọng mong chờ...

Nhưng toàn là ảo ảnh....

16 tuổi. Tôi ý thức được mình không đẹp. Thật đáng buồn vì điều đó. Nhưng không sao, theo như những gì mẹ tôi nói thì “hồng nhan thường bạc phận” (mặc dù con bạn thân của tôi suốt ngày lại ca cẩm thời nay “hồng nhan là bạc triệu”) nên tôi cũng không mấy bận tâm về nhan sắc dưới mức bình thường của mình.

Tôi có một cái tên mà theo bản thân tôi tự nhận định thì nó khá ấn tượng : Trần Thanh Thanh. Thế nhưng lũ bạn ở trường chẳng bao giờ gọi tôi bằng cái tên dễ mến ấy mà cứ luôn “gào thét” cái biệt danh mà tôi ghét nhất trần đời: Chảnh! Từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ đó là cái nick name mà tôi căm thù và dị ứng nhất. Mãi đến tận sau này tôi mới hiểu sơ sơ như thế nào là “chảnh” và vì sao người ta lại cứ gọi tôi là “chảnh”. Chắc hẳn điều này bắt nguồn từ việc tôi từ chối thẳng thừng lời mời đi ăn kem của một trong ba thằng hotboy của khối. Nhưng họ cũng vô lý thật. Cái gì tôi thích thì tôi mới làm. Còn cái gì tôi ghét thì có treo tôi lên cột điện tôi cũng không bao giờ làm. Đẳng này cái thằng nhóc đấy chính là mẫu con trai mà tôi liệt vào danh sách “những XY sên” (tức là những thằng con trai cứ tưởng mình là nhất, coi mình là trung tâm của thế giới, luôn làm những hành động không thể vô duyên hơn để người ta chú ý và bàn cãi) thì thử hỏi làm sao tôi đồng ý được. Cho dù hẳn có đẹp trai lại láng như diễn viên Hàn và có một gia đình giàu sụ, giàu đến mức “nước đổ đổ vách” thì đối với tôi cũng chỉ là thứ thùng rỗng kêu to mà thôi.

Ấy vậy mà chính tôi lại mâu thuẫn với bản thân mình. Khi mà tôi lại đang quyết tâm đeo đuổi một thằng nhóc cũng thuộc dạng hotboy khác trong trường. Nếu bạn hỏi 10 người bạn của tôi về việc này thì phải đến...11 đứa phán thẳng vào mặt bạn một câu: Con đó bị khủng! Có lẽ là họ đúng. Vì cái thằng nhóc mà

tôi thích nằm trong topten từ dưới đếm lên của trường về khoản đạo đức. Mức độ quậy phá của nó thì hoàn toàn có đủ khả năng gia nhập vào băng nhóm khủng bố của Osama Binladen. Thằng nhóc này có một cái tên khá kêu: Vũ Hoàng Trọng Tuấn. Nó có một khuôn mặt mà như nhiều người nhận xét là baby, cute, kool v.v... Tóm lại là đẹp. Nhưng chỉ được có nhiều đó. Còn trình độ học vấn thì chính tôi cũng phải thừa nhận là tệ. Nếu không muốn nói là...”dốt đặc cán mai”! Không biết nó có...ngu thật không nhưng buổi lễ chào cờ nào tôi cũng thấy tên nó được “đề xướng” với “danh hiệu” học sinh có kết quả học tập trong tuần “dã man” nhất! Một tuần có 7 ngày thì hết 5 ngày rưỡi nó chuồn học. Còn lại thì ngủ gà ngủ gật trong lớp. Tuy nhiên ai cũng phải thừa nhận nó có một khả năng trời phú. Nhưng tôi thì lại không tự hào về điều này chút nào. Nói ra chắc các bạn cũng biết tổng rồi. Đó chính là tài “tán gái”. Không con nào thoát được khỏi tay nó. Và cũng không con nào thoát cảnh đau khổ vì bị nó..đá. Đơn giản một điều nó là người không bao giờ thích đậu tại một bến nhất định. Lâu lắm thì cũng chỉ 1 tháng mà thôi rồi sau đó đường ai nấy đi. Nhưng đau một chỗ là những con nó đã thích, đang thích và sẽ thích đều là những đứa “may mắn” hơn tôi về khoản nhan sắc. Suy ra một kết luận rằng nó sẽ chẳng bao giờ để ý đến tôi...Buồn vì điều này....

Muốn đưa ra một lý do vì sao tôi như thế này (tức là cũng học hành kha khá, gia cảnh đang hoàng) mà lại đâm đầu thích loại con trai như vậy thì tôi cũng chịu. Tình cảm mà! Làm gì có khái niệm nguyên nhân và kết quả. Cứ thấy thích là thích thôi. Nhiều lúc tôi cũng phải thừa nhận là mình hơi không bị bình thường trong chuyện tình cảm.

Tôi có một ông anh với chiều cao khá khủng bố 1m82. Anh tôi chẳng đẹp, cũng chẳng giỏi giang gì. Chỉ được cái dẻo miệng. Nhưng gần đây thôi cũng đủ để bao đứa con gái chết lên chết xuống vì anh. Tôi đã ngán ngẩm lắm rồi cái cảnh anh gọi điện, buông một lời chia tay nhẹ nhàng mà theo tôi nghĩ là chẳng có chút thành ý gì với một chị nào đó rồi cắt máy cái rụp. Và tất nhiên đầu dây bên kia sẽ là những tràng khóc nức nở và chắc chắn sẽ không thiếu ý định...tự tử vì tình! Tôi thấy lũ con trai xung quanh mình sao mà tệ quá! Họ yêu cho có cảm giác rồi sẵn sàng vứt bỏ thứ tình yêu cũ để đi tìm thứ tình yêu mới thú vị hơn mà không biết mình đã gây ra biết bao nhiêu nỗi đau cho “một nửa thế giới”. Nhưng nói gì thì nói, cuối cùng tôi cũng phải chấp nhận chịu đau khổ khi đi thích một thằng nhóc còn tệ bạc gấp mấy lần anh trai tôi. Phải chăng tôi đang thực hiện đúng cái nguyên tắc muôn thuở của tình yêu:”điên vì tình”?

Bây giờ là 10h30 tối...

Tôi có thói quen online khá muộn. Lúc nào cũng tầm 9h30 tôi mới onl.

Và tối nào onl tôi cũng có thói quen chat với một người...

Đó chính là “Hoàng tử Online” !

« Hôm nay đi học có gì vui không nhóc ? »

« Chẳng có gì vui cả chị ơi ! Chán chết đi được ! »

« Sao lúc nào em cũng thấy chán thế ! Phải vui vẻ mà sống chứ ! »

)L« Chị nghĩ em có thể vui vẻ được khi mới bị thất tình xong à ?

)J« À ờ ! Nhưng dù gì chuyện cũng xảy ra rồi ! Em buồn cũng có ích lợi gì đâu ! Cố quên đi nhóc !

« Chị nói nghe dễ quá ! Chị cứ thử thích một ai đó rồi bỗng dưng bị người đó phản bội đi ! Lúc đó chị mới hiểu được cảm giác của em bây giờ ! +__+ »

)J« Ai nói chị chưa thích ai....À ờ....không có gì....Mà em là con trai ! Phải mạnh mẽ lên chứ ! Không thích nhỏ này thì chuyển đối tượng đi !

« Nói như chị thì ai cũng nói được ! Thôi em mệt ! Em đi ngủ đã ! pp chị ! Em out ! »

Prince is now offline...

Thế đấy ! Cuộc nói chuyện của chúng tôi nhiều khi chỉ nhằm chán đến vậy mà thôi. Nhưng không hiểu sao cả tôi và nó đều không thể không nói chuyện với nhau mỗi đêm. Lắm lúc biết là chẳng có gì để nói những vẫn Buzz và pm cho nhau. Con người đúng là luôn có những hành động kỳ quặc mà bản thân mình không thể hiểu nổi.

Tôi quen thằng nhóc này cũng được gần nửa năm, qua một diễn đàn trên mạng. Thời gian tôi và nó chat với nhau kể cũng dài nhưng sự thật là ngay đến tên nó là gì tôi cũng không biết. Nó vẫn luôn gọi tôi là Princess còn tôi thì gọi nó là Prince. Hoàng tử thua công chúa 1 tuổi và xưng với công chúa bằng ...em. Nghe buồn cười phải không ? Nhưng tôi cứ thấy thích thích điều này. Vì nó đặc biệt. Prince bé bỏng của tôi chưa từng nhìn thấy mặt của tôi và tôi cũng vậy. Nhưng trong trí tưởng tượng phong phú của mình, tôi luôn mặc định đó là một thằng nhóc 17 tuổi đẹp trai và cao ráo. Không hiểu sao tôi lại có suy nghĩ như vậy, có lẽ từ cách nó nói chuyện, tôi cũng không biết nữa....

Nhưng tôi thấy hạnh phúc vì mình có những hai « hoàng tử Online » !

Ngoài thằng nhóc 17 tuổi này ra, tôi còn có thêm một người bạn bằng tuổi nữa. Nhưng hiện giờ cậu ấy không ở Việt Nam mà đang du học bên Đức. Vì thế giờ giấc online giữa chúng tôi cũng khác đi. Đa phần đều là đêm khuya tôi mới có thể thấy nick cậu ấy sáng. Cũng vì lẽ đó mà thời gian chúng tôi nói chuyện ít hơn rất nhiều so với thời gian tôi và thằng nhóc 17 tuổi chat với nhau. Nhưng không sao. Cậu ấy khá hợp tính tôi. Và tôi mến cậu ấy vì điều đó !

Cái tuổi 16 đầy mơ mộng của tôi xuất hiện 3 vị hoàng tử như thế. Một hoàng tử thật và hai hoàng tử ảo. Nhưng nói cách nào đi nữa thì cũng đều đang rất xa tâm với của tôi....Một con nhóc có cái biệt danh khác người và một nhan sắc dưới mức bình thường....

Nhưng chắc hẳn lúc đó tôi không ngờ được rằng....

Sẽ có ngày...

Hoàng tử Online sẽ bước vào cuộc đời tôi....

Thật hoàn toàn....

Chứ không phải là qua ô chat ảo ảnh....

Đọc truyện online -

2. Chương 2

Một ngày như mọi ngày, tôi đi học. Theo thường lệ, sau khi gửi xe ở nhà xe, tôi lon ton xách cặp đi vào lớp, không quên ghé qua đọc bảng thông báo của nhà trường. Nói là bảng thông báo cho oai, chứ thực ra trên đó toàn là « tác phẩm » của lũ học trò. Nào là những bức ảnh « hot » của một hotboy nào đó trong lúc đang ngủ, những bức thư tỏ tình của mấy em tội nghiệp, những dòng « tuyên bố » hùng hồn của một phe phái nào đó trong trường. Tôi thường đọc mấy cái đó để giải trí cho vui, vì thực ra mà nói, nó không khác « truyện cười » là mấy. Nhưng có lẽ hôm nay tôi không thể cười được nữa....

Tôi neho con mắt lại, cúi đầu gần như sát bảng để nhìn. Một nỗi xấu hổ xen lẫn tức giận bắt đầu trào lên trong người tôi. Cái gì thế này chứ ????? Có nằm mơ tôi cũng không ngờ có ngày chính mình lại là kẻ « vinh dự » được dán tên lên bảng. Dù rất muốn nhưng tôi không thể phủ nhận được cái bức thư tình dài...5 trang của mình gửi cho Trọng Tuấn đang nằm sờ sờ trên đó, kèm theo một dòng títt khá shock : « bức thư tình kỷ lục ». Tôi vội vàng lật phăng bức thư ra khỏi bảng bằng một sự tức giận cực độ. Nhưng hành động ấy có vẻ không vớt vát được tình hình, vì ngay lúc đó, tại nơi tôi đang đứng, hàng trăm con mắt của những đứa bạn đồng môn đang đổ dồn về phía tôi. Ngỡ ngàng cũng có, buồn cười cũng có, tóm lại, tôi đang bị nhìn bằng một sự trêu chọc. Nhưng vốn là người có sức « chịu đựng » và mức độ « bình tĩnh » khá cao, tôi cố gắng kìm lại, vo tròn đồng giấy vụn trong tay rồi cúi gằm mặt bước đi về phía lớp. Khỏi nói các bạn cũng biết, đằng sau lưng tôi lúc đó tình hình tôi tệ đến mức nào.

Tôi bước vào lớp như kẻ mất hồn, gương mặt thảm sầu. Nhưng chẳng ai chú ý đến điều đó. Đơn giản vì lớp tôi là một lớp không có sự đoàn kết. Sĩ số chỉ được có 40 mà chia ra không biết bao nhiêu là phe phái. Phe này ghét phe kia, tìm mọi cách « trù dập » phe kia. Chẳng ai chịu nhường ai. Lắm lúc tôi tận mắt chứng kiến cảnh tượng hai phe nào đó trong lớp bay vào đánh nhau túi bụi ngay trong phòng học. Nhưng chẳng

ai can thiệp làm gì, vì đơn giản, với tụi tôi, chuyện này là cực kì bình thường. Can thiệp đôi khi mình lại phải lãnh đòn oan. Tôi với con nhỏ bạn thân may mắn không bị phe nào ghét bỏ vì chúng tôi nằm trong nhóm trung lập. Tức là chơi với tất cả và cũng không thân với ai cả.

- Đáng đời mày ! Tao đã nói là bỏ quách cái thằng mất dịch ấy đi ! Thế mà mày cứ đeo nó như đĩa đói !

Đó chính là câu chào hỏi đầu buổi của Liên – con bạn mà tôi cho rằng là « thân nhất trần đời » với mình.

- Kệ tao ! – tôi đáp lại bất cần.

- Tao cũng muốn kệ lắm chứ ! Nhưng thấy mày điên quá ! Tao chịu không nổi ! – Liên nổi khùng đập bàn ầm ầm. Tính nó vốn nóng nên tôi cũng không chấp.

- Tao mà biết thằng nào dán bức thư mờ hôi nước mắt của tao lên cái bảng chết tiệt đó thì tao sẽ chôn sống nó ! – tôi cũng bức xúc theo.

- Mày đúng là hết thuốc chữa mà. Còn ai vào đây nữa, thằng Tuấn chứ ai ! Bêu xấu những bức thư tỏ tình của mấy con nhỏ tội nghiệp là sở thích của nó mà. Có ngon thì mày đi chôn sống nó đi ! – Liên biểu môi.

Và thế là tôi lại thở dài. Liên nói đúng. Ngay cái lúc thấy bức thư của mình bị dán lên bảng thì tôi đã biết kẻ nào làm. Có lẽ bạn thấy tôi thật điên. Vì dù đã biết có đưa thư cho hắn thì cũng bị hắn dán lên đó để bêu xấu vậy mà vẫn cứ còng lưng ra mà viết rồi tìm mọi cách đưa cho tên « mất dịch » ấy ! Nhưng tôi cũng bó tay với chính mình. Ai bảo tôi thích hắn. Và ai bảo cái tính đã thích cái gì thì phải làm được cái ấy của tôi.

.....

Giờ ra chơi.

Tôi nằm dài trên bàn. Buồn ngủ. Tôi hôm qua tôi thức cả đêm để chat với Bom – Hoàng tử Online thứ 2 của mình nên sáng nay mắt mở không ra. Cũng giống như với Prince, tôi không biết tên thật của Bom là gì, chỉ biết là cậu ta tự xưng mình là Bom, và tôi tự xưng mình là Lin. Nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng gì lắm tới mối quan hệ tốt đẹp của chúng tôi. Qua cách mà Bom nói chuyện, tôi nghĩ cậu ấy khá cá tính và hiểu chuyện. Dường như chẳng bao giờ chúng tôi cãi vã nhau, còn đối với Prince thì chuyện đó như cơm bữa. Prince luôn nghĩ là mình đúng và phủ nhận hoàn toàn những ý kiến của tôi. Lắm lúc tôi phát điên lên vì điều đó. Nhưng cũng may trong những cuộc xung đột như thế, Prince lại là người xin lỗi trước. Và thế là mọi chuyện coi như được giải quyết. Nói chuyện với Bom vốn ngoại ngữ của tôi cũng được cải thiện đáng kể, vì đa phần cậu ấy dùng tiếng Anh để chat với tôi nên tôi cũng phải « chiều » theo mặc dù khả năng ngoại ngữ của tôi chỉ ở mức trung bình. Tối hôm qua Bom tâm sự rằng ở lớp mà cậu đang học có một cô bạn người Trung Quốc tặng quà tỏ tình với cậu, nhưng đáng tiếc là Bom chẳng hề có cảm tình với bạn ấy nên hỏi tôi có cách nào giúp cậu từ chối lời tỏ tình ấy sao cho tế nhị và ít bị mất lòng nhất. Và tất nhiên là tôi dùng toàn bộ vốn sống của mình để giúp cậu ấy. Nếu Bom biết chính tôi cũng đang long đong lận đận với chuyện tình cảm của mình thì chắc đã chẳng cảm ơn rồi rít những lời khuyên (mà không biết có ích hay không) của tôi.

Đang lim dim mơ màng với giấc ngủ bù, tôi bỗng khò khi bị con bạn thân nhéo một cái thật đau vào hông kèm theo giọng nói không kém tù và là mấy :

- Mày còn ở đây mà ngủ được à ! Ra sân trường mà coi kìa ! Thằng hoàng tử cóc của mày đang làm cái trò gì kì khôi ở dưới sân đó đó! Ra coi cho sáng con mắt ra !

Dù chưa thật sự hiểu chuyện gì nhưng tôi cũng vội vã đứng dậy theo Liên ra sân...

Và giá như tôi không ra xem thì hay biết mấy, có lẽ Trần Thanh Thanh này sẽ không phải đau lòng như thế này....

Đọc truyện online -

3. Chương 3

Cái gì thế kia nhỉ ? Tuấn đang ...quỳ gối xuống trước mặt một con nhóc nào đó cùng với một bó hoa hồng nhưng to thật là to. Nhìn thôi cũng đủ biết là cậu ta muốn làm cái trò gì. Đối với tôi thì đây là chuyện...hoàn toàn bình thường ! Vì vậy nên thật lòng tôi chẳng tức tối hay ghen ghét gì mà tôi thấy đau lòng cho...con nhỏ đó. Rồi một tuần sau nó cũng sẽ phải « khăn gói » ra đi mà thôi...

Con nhỏ này nghe đâu là học sinh mới chuyển tới, nhìn cũng xinh xắn, nó được Tuấn chú ý đến chắc là bởi vì khuôn mặt hơi hơi lai Tây của mình. Tôi đưa đôi mắt bình thản nhìn xuống dưới, với góc nhìn thế này thì ánh mắt của tôi đối diện với ánh mắt của Trọng Tuấn. Cậu ta từ dưới nhìn lên, nhìn tôi, rồi nhanh chóng quay sang nhìn « con mồi » lai Tây của mình. Kệ. Từ lâu tôi quen với chuyện này rồi. Nếu mà cậu ta không làm cái trò này thì đã không còn là Vũ Hoàng Trọng Tuấn mà tôi biết. Một lý do khiến cho tôi không phải mất công ghen tuông là chỉ cần sau 1 tuần, con nhỏ này sẽ ra đi và một con nhỏ « không may » khác sẽ được thế chân. Nhanh lắm. Vì vậy tôi chỉ việc...ngồi xem tình hình. Nhìn sang những dãy hành lang khác, mấy anh khối 11 và 12 cũng đứng đầy cả ra để xem trò vui. Dù Tuấn chỉ mới lớp 10, chân ướt chân ráo bước vào trường nhưng đều phải khiến ấy anh khối trên lắc đầu thán phục vì những trò « không ai dám làm » của mình. Và tất nhiên việc Tuấn bị ghét cũng không phải là không có. Ai bảo cái tội dám vượt mặt đàn anh. Tôi cũng đã không ít lần chứng kiến cậu ta bị chặn đánh, nhưng may mắn là đa phần Tuấn đều trốn thoát được, xui lắm thì bị bầm mặt chảy máu mũi mà thôi.

Quay lại với tình hình hiện tại, thái độ con nhỏ mới là điều khiến tôi chú ý. Khỏi cần phải nói là mức độ hạnh phúc của nó đang ở level nào. Khuôn mặt nó đỏ ửng, tay đưa lên miệng che đi sự ngạc nhiên xen lẫn ngượng ngùng. Sau vài giây im lặng, cuối cùng con nhỏ cũng gạt đầu cái rụp rồi bèn lên nhận lấy bó hoa. Thế là nó vẫn chỉ là một đứa ngây thơ trong vô vàn đứa ngây thơ khác. Tôi cứ mong nó sẽ từ chối, thế mới đặc biệt, hóa ra nó đồng ý ngay tức khắc. Chắc con nhỏ này cũng đang chết mê chết mệt cái nhan sắc trời cho của Trọng Tuấn, có cơ hội nên « nắm bắt » tại chỗ. Mọi người thấy trò vui đã kết thúc nên đồng loạt quay lưng về lại lớp. Chẳng có chút thú vị gì. Tôi cũng vậy, thở dài một cái rồi cầm tay nhỏ Liên đi vào trong.

- Có thể thôi mà mày cũng phá giấc ngủ bù của tao ! – tôi cảm rằm, nằm dài ra bàn.

- Tao bó tay với mày ! Nhìn thấy thế mà chẳng có chút xúc động gì. Mày thích thằng mất dịch ấy thật không vậy? – Nhỏ Liên vòng tay ra vẻ nghi hoặc.

- Có mày mới bị khủng! Tao không thích hần thì mắc mớ gì tao phải gửi thư tình cho hần, tặng kẹo cho hần, lại còn giúp hần ba lần bảy lượt trốn thoát tội sao đỏ và thầy giám thị khi hần đi học muộn hả? – tôi nói đều đều.

- Nhưng không ai thích theo cái kiểu của mày! Kì quặc lắm Chảnh ạ! – Liên lắc đầu ngán ngẩm.

- Mặc kệ tao! Mày đừng có khuyên can, vô ích thôi! – tôi chẳng buồn cãi lại, bây giờ còn 5 phút nữa trước khi vào học, tôi phải cố gắng...ngủ bù.

Cậu bạn ngồi bên cạnh (tôi quên nói với mọi người là trong lớp, tôi ngồi cạnh một thằng con trai) nhìn tôi với ánh mắt thờ ơ rồi tiếp tục cúi đầu vào cuốn sách dày cộm của mình. Thực lòng mà nói, tôi không hiểu được tính cách của Minh – thằng ngồi cạnh mình, bởi suốt ngày nó không nói một tiếng, khá lắm thì tôi chỉ có thể nghe được giọng nó khi cô gọi nó đứng dậy phát biểu, còn lại suốt thời gian học, chẳng bao giờ thấy nó thốt ra lời nào. Nhưng điều khiến tôi tức nhất là dù tôi và nó ngồi với nhau được gần bốn tháng nhưng nó chỉ xem tôi là không khí không hơn không kém. Dường như sự tồn tại của một con bạn ngồi bên là không có trong suy nghĩ của nó. Lần lúc tôi cố gắng gây sự chú ý của Minh nhưng vô hiệu. Điển hình là một lần, trong giờ sinh hoạt lớp, thấy nó cứ cầm đầu cầm cổ đọc cuốn truyện dày cộm mà không thèm nói với mình một lời, lập tức tôi giật phăng cuốn truyện trong tay Minh và dùng gương mặt thách thức nhìn nó. Tôi những mong máu điên trong người thằng bạn sẽ nổi lên và tôi sẽ có cơ hội để gây gổ với Minh, vì ít ra, nếu nó cãi nhau với tôi thì chứng tỏ đối với nó, tôi vẫn tồn tại. Ấy vậy mà sự trả lời của cậu ta khiến tôi ước chừng mình có thể đập đầu xuống bàn, là rằng, Minh chẳng hề tỏ ra bất cứ thái độ gì, khuôn mặt bình thản như tấm phản, cậu ta quay sang nhìn tôi một cái rồi rút trong cặp ra một cuốn sách còn dày hơn cuốn đang nằm trên tay tôi và tiếp tục đọc. Sự chịu đựng của tôi đã đạt tới cảnh giới cao nhất:

- Này! Phạm Minh! Tại sao cậu lại đối xử với tôi thế hả????????????????? Cậu quá đáng vừa thôi chứ!!!!!!!!!!!! – Tôi hét toáng lên kèm theo một gương mặt tức giận thật sự.

Đồng loạt mọi thành viên trong lớp, kể cả cô chủ nhiệm dừng lại mọi hoạt động và dán con mắt về phía tôi và Minh. Nhưng lúc đó tôi không buồn để ý đến thiên hạ, tôi chỉ quan tâm đến cái cảm xúc đang bức bối trong người mình. Tính tôi là thế, muốn gì là làm, không nể sợ bất cứ ai. Sau tiếng hét kinh thiên động địa của tôi, Minh ngẩng mặt lên nhìn. Đó cũng là lần đầu tiên cậu ta nhìn thẳng vào mắt tôi bằng một sự chăm chú. Nhưng rồi cũng được có thể, chỉ vài giây sau, cậu ta lại trở về với cuốn sách thân yêu của mình. Tôi nổi khùng ném mạnh cuốn truyện xuống bàn rồi bỏ ra ngoài. Mọi người nhìn theo bằng sự ngạc nhiên xen lẫn khó hiểu. Mặc kệ. Tôi không chịu đựng được nữa rồi. Thế đấy! Sau chuyện đó, mối quan hệ giữa tôi và Minh vẫn vậy, chẳng có chút tiến triển. Một người nói nhiều như tôi mà phải ngồi bên cạnh một thằng nhóc có miệng nhưng coi như không thì thử hỏi làm sao mà tôi sống được cơ chứ???? Ấy vậy mà tôi vẫn sống đấy! Buồn.

Tan học.

Đang chuẩn bị leo lên con ngựa sắt cà tàng của mình, tôi hơi khựng lại khi thấy Trọng Tuấn cùng con nhỏ lai Tây cầm tay nhau đi về phía chiếc xe hơi nhìn giống như con bộ hung của nhà cậu ta. Nói không buồn thì cũng hơi vô lý. Nhưng thực sự thì buồn cũng có ích lợi gì??? Thà cứ coi như không có chuyện gì xảy ra để sống cho thoải mái. Tôi lắc nhẹ cái đầu rồi đạp xe đi, tiếng nhỏ Liên đằng sau lại í ới. Lúc nào cũng vậy, nó luôn là một bà già chậm chạp rù rờ.

Trời chiều mát mẻ thật. Tôi cố gắng đạp thật chậm để hưởng khí trời. Những hàng phượng hai bên đường đứng yên trong gió, thi thoảng một vài chiếc lá nhỏ khê khàng đáp đất theo những vũ điệu rất riêng của mình. Trên nền trời xanh, mấy đám mây cứ kéo nhau co cụm lại một chỗ và cùng tạo dáng. Màu rắng đỏ của chiều tà cũng dần xuất hiện để chuẩn bị tiễn Mặt Trời khuất dần sau rặng núi xa. Tôi thích buổi chiều hơn buổi sáng vì ở buổi chiều có cái gì đó buồn buồn rất thú vị, và tôi thích sự buồn buồn đó. Một con nhỏ ham vui và nói nhiều như tôi lại có cái sở thích này thì chắc hẳn ai cũng lạ. Nhưng con người mà! Sẽ có lúc ta không giống với ta thường ngày, ta sẽ có một góc khuất riêng chỉ mình ta biết....

9h30 tối.

”J“ Hi nhóc! Hôm nay em onl sớm thế?

“ Hi! Hôm nay em có chuyện vui chị ạ! ;;)”

”J“Chuyện vui???? Gì thế???

“ Em đã biết mình thích ai rồi! Thế mà bấy lâu nay em cứ đi tìm kiếm! :D”

“ :)), trời đất! Mấy hôm trước còn rên rỉ với chị chuyện bị thất tình mà bây giờ lại nói câu đó! Em mau thay đổi thật nhóc ạ! ^^”

“ Giờ nghĩ lại em cũng thấy mình khùng, tự nhiên đi đau buồn bởi một chuyện không ra gì, em nghĩ lại rồi chị ạ, em không thích con nhỏ đó chút nào, chỉ là do em ngộ nhận thôi, em thích người khác! :D”

“ Rồi rồi! Thế con nhỏ nào “vinh dự” được em trai chị để ý thế? ;;)”

“ À ờ...”

”L“ Sao lại lắp bắp vậy? Nói cho chị nghe không được hả?

“ Thật ra thì...”

“ Bữa nay em sao thế???? Nếu không thích nói thì thôi vậy! +_+”

“ Dù hơi khó nói, nhưng em cũng phải nói....Princess à.....”

Tôi khựng lại một giây. Đã lâu lắm rồi thằng nhóc này không dùng cái danh từ đó để gọi tôi.

“ Bữa nay còn gọi chị là Princess nữa! Thật ra là có chuyện gì thế ? “

« Prince thích Princess ! Chỉ thế thôi ! »

Prince is now offline...

Đọc truyện online -

4. Chương 4

Tôi ngỡ ngàng một giây. Gì thế này? Prince thích Princess hả????? Tức là đồng nghĩa với việc thằng nhóc này nói thích tôi hả????? Một thằng nhóc 15 tuổi thích một đứa con gái hơn mình một tuổi, lại chưa bao giờ nhìn thấy đứa con gái ấy ngoài đời????? Và tôi bật cười một mình. Tôi định ninh rằng thằng bé này hôm nay gặp chuyện gì đó nên tinh thần bị shock, vì thế mới phát ngôn ra những câu như vậy. Nghĩ đến đó tôi thấy buồn buồn cho nó. Hai chị em tôi đúng là giống nhau về khoản tình duyên, cứ long đong lận đận mãi....

Sáng...

Ăn vội miếng bánh mỳ, tôi lao con ngựa sắt ra đường rồi hí hục đạp bán sống bán chết. Nói đến đó chắc mọi người cũng hiểu nguyên nhân vì sao tôi lại như thế. Đêm thức khuya học bài, đến lúc ngủ gật trên bàn cũng không hay biết, sáng nay dậy quá giờ. Suy ra trễ học. Từ nhà tôi đến trường cũng phải mất 2 cây số, kiểu này chắc phải trèo cổng mà vào.

Đạp xuống thật nhanh bãi giữ xe ở ngoài trường, tôi giao vội chiếc xe đạp rồi nhanh chóng cầm lấy số xe từ tay bác trông coi rồi tất tả chạy ù về phía cửa sau. Nhưng có phải là duyên không nhỉ????? Cùng thời điểm đó, ngoài tôi ra, trước mặt chiếc cổng sắt của cửa sau trường còn có thêm một nhân vật nữa. Nói đến đây chắc mọi người biết là ai. Vũ Hoàng Trọng Tuấn – hoàng tử “mắc dịch” của đời tôi.

Cậu ta nhìn tôi với ánh mắt hơi ngạc nhiên nhưng rồi không nói năng gì, tự động tháo giày ra khỏi chân và bắt đầu trèo. Đây là nghề của Tuấn rồi mà. Chỉ mình tôi là vất vả. Mặc kệ cho cậu ta leo kiểu nào, tôi ngậm ngùi vắt cái cặp qua bên kia của cổng, dùng thân hình còi còm của mình lấy hết sức bình sinh bắt chân trèo lên thành chiếc cổng sắt đã rỉ sét vì mưa gió. Nhưng khó thật. Tưởng tá tôi thế này thì làm sao mà leo qua được chứ????? Rách áo hay quần là vấn đề hoàn toàn có thể xảy ra.

Đang vật lộn với cái cổng, tự nhiên tôi thấy mình được nhấc bổng lên bằng một lực từ phía dưới. Quay đầu nhìn xuống, tôi suýt ngã khi thấy Tuấn đang nâng mình lên.

- Nhỏ khùng! Nhìn gì nữa! trèo qua nhanh lên! Nặng quá! – cậu ta nhăn mặt như khi ăn ớt.

Tôi hiểu ra mọi chuyện, nhanh chóng đưa một chân vắt qua thành cổng rồi nhắm mắt nhắm mũi nhảy ục ục xuống phía dưới. May mắn là người tôi vẫn toàn vẹn, chỉ có cái mông là dính đầy đất cát. Tôi phải lấy phải để rồi ngẩng mặt lên chờ đợi Tuấn. Không lâu sau cậu ta cũng vượt rào thành công giống tôi. Cả hai đang loay hoay ôm cặp toan chạy nhanh vào lớp thì đột nhiên, với “tầm nhìn xa trên 100 km” của mình, tôi nhìn thấy thầy giám thị đang lăm lăm tiến về phía chúng tôi đang đứng. Không kịp suy nghĩ gì cả, tôi lấy tay đẩy mạnh khiến Trọng Tuấn lao thẳng vào lùm cây rậm rạp bên trái. Ngay sau đó, tôi vội mở túi ra, lấy trong ngăn ngoài một chiếc giẻ lau bảng rồi cũng ném luôn chiếc cặp của mình về phía bụi cây rậm. Cũng may lùm cây này phát triển tốt tươi theo năm tháng nên đủ rậm rạp để che được Trọng Tuấn cùng cái cặp to dùng của tôi. Một giây sau đó thì thầy giám thị hùng hổ tiến lại, miệng nói lớn:

- Em kia! Giờ này em còn ở đây làm gì hả????

- Dạ thưa thầy! Hôm nay đến phiên em trực nhật, nhưng cái vòi nước ở bên đó bị hư nên em phải sang đây để giặt khăn lau bảng ạ! – Tôi “ngây thơ” trả lời, cố tạo inh một thái độ tự nhiên nhất.

- Thế thì còn đứng đây là gì nữa, mau đi giặt khăn rồi vào lớp đi! Lần sau còn để tôi thấy tình trạng này nữa là không xong đâu!

Thầy cất lời dọa nạt rồi chấp hai tay ra đằng sau lưng bước đi. Tôi cứ dạ lấy dạ để. Mãi đến khi bóng thầy khuất sau dãy phòng thí nghiệm tôi mới chạy lại phía lùm cây.

- Thầy đi rồi! Chui ra mau!

Tuấn lồm cồm bò ra. Gương mặt nhăn nhó đến phát tội. Chắc do cú đẩy mạnh của tôi lúc nãy nên thế. Cậu ta đứng hẳn dậy, ném cái cặp cho tôi rồi không nói một lời nào đi thẳng về lớp. Tôi cũng không bận tâm gì chuyện ấy cho lắm. Ai bảo tôi thích cậu ta làm gì.

.....

Trong giờ học.

Tôi vẫn nói nhiều như thường ngày và Minh vẫn câm lặng như thường ngày. Có lẽ tôi phải chấp nhận điều đó. Vì dù đã cố gắng lắm rồi nhưng vẫn không thể nào thay đổi được tình hình.

- Này ! Cho tôi mượn cây bút đỏ ! – tôi lạnh lùng hỏi.

Minh đẩy cây bút đỏ sang phía tôi, mắt vẫn dán lên bảng. Sao mà tôi ghét cái kính cận của cậu ta thế không biết ! Nhìn y đúc kính của Nobita nhưng tôi cam đoan Minh đeo cái kiểu gọng này không phải vì moden mà vì chỉ có cái loại kính này mới hợp với gương mặt khù khờ, lơ ngơ của cậu ấy. Kính cận kiểu gì mà che gần hết khuôn mặt, chỉ còn chừa lại lỗ mũi cùng cái miệng chẳng bao giờ mở của cậu ta.

Tôi vùng vằng cầm lấy cây bút đỏ, không biết lơ ngơ thế nào lại làm nó rơi tọt xuống dưới chân bàn. Bực mình chồng chất bực mình, tôi múm môi hùng hổ cúi xuống nhặt. Và đen đui không dừng lại ngang đó khi mà đầu tôi cụng một cái cốp rồ to vào đầu thẳng bạn ngồi bên cạnh (tức Minh) khiến cả hai cùng Á lên một tiếng vì quá đau. Không ai nhường ai, tôi vừa xoa xoa đầu vừa tiếp tục cúi người thấp xuống để nhặt cây bút, Minh cũng thế. Vậy là hai cái đầu cứ loay hoay dưới gầm bàn mặc cho trên này cô giáo cùng tụi bạn cứ hét ồ lên lại à xuống.

- Này ! Ai nhờ cậu nhặt dùm bút cho tôi hả ? Quay lên mau ! – tôi lầm rầm.

- Vì đó là viết của tôi !

Đọc truyện online -

5. Chương 5

Ôi trời ơi ! Tin được không nhỉ ???? Cậu ta vừa trả lời tôi sao ????? Mà còn trả lời một câu hoàn chỉnh nữa chứ ! (tại thường ngày mỗi lần tôi hỏi cái gì cậu ta cũng chỉ gật đầu, lắc đầu, bắt lăm thì chỉ uh mà thôi). Tôi cứ ngây người ra cho đến khi cậu ta nhặt bút lên và ngồi yên vào vị trí. Vài giây sau tôi mới lấy lại tinh thần ngóc đầu lên.

- Hai em đang làm cái trò gì thế hả ? – điều tôi không mong muốn cũng đến, cô giáo đã xuất hiện can thiệp.

- Dạ không có gì đâu cô ạ ! Tại em bị rớt bút, bạn Minh cũng cúi xuống nhặt dùm nên chúng em bị cụng đầu nhau. – tôi cười cười bao biện.

- Lần sau còn làm mất trật tự như thế thì đừng có trách tôi ! – cô giáo nghiêm nghị.

Tôi thở phào nhìn cô với ánh mắt biết ơn. Thầy cô của chúng ta thật tuyệt vời, luôn có một sự bao dung nhất định đối với học trò. Tôi quay sang nhìn cậu bạn bên cạnh, ánh mắt dò hỏi :

- Không phải cậu chẳng bao giờ trả lời những câu hỏi của tôi hả ? Sao tự nhiên hôm nay động trời thế ?

- Học đi ! – Minh chẳng thèm nhìn tôi.

Cảm xúc của tôi bây giờ như thế nào nhỉ ???? Vui ! Đúng thật là vui ! Như vậy công sức bấy lâu nay của tôi kể cũng không uổng phí. Cuối cùng cậu ta cũng dùng lời để giao tiếp với mình.

.....

Đúng như tôi dự đoán, một tuần sau, con nhỏ lai Tây đã bị Trọng Tuấn « say goodbye » ! Nghe thiên hạ đồn đại, ngay sau khi bị cậu ta đá, con nhỏ nghỉ học liền mấy ngày trời không dám đến trường. Kể cũng

tôi, mới ngày nào còn được hotboy quỳ gối dưới chân tỏ tình mà bây giờ đã bị phủ tay chẳng khác nào « chiếc giẻ lau ». Nhiều lúc tôi nghĩ mình cứ đeo đuổi thằng nhóc này như thế, nó đừng có chấp nhận tình cảm của tôi nhưng cũng đừng có xa lánh tôi là được. Chứ nếu trở thành bạn gái của Tuấn, không sớm thì muộn, tôi cũng là một cái giẻ lau không hơn không kém.

Trong khi đang loay hoay với biển người đông như kịt của căn tin, tôi giật mình khi thấy Trọng Tuấn đang ngồi ở bàn góc trái và đưa đôi mắt « lãnh tử » nhìn mình (đó là tôi tự thấy thế thôi chứ chưa chắc là cậu ta đang nhìn tôi). Nhưng tôi chẳng chút bối rối, xưa nay tôi ít khi đổ mắt theo kiểu ngượng ngùng, cứ cho là hắn đang nhìn tôi đi chẳng nữa thì cũng chừng đó mà thôi. Chẳng việc gì phải luống cuống cả lên mặc dù là tôi thực sự thích Tuấn. Lúc đầu tôi cũng có hơi thắc mắc tại vì sao hôm nay cậu ta lại ngồi một mình, thường ngày bao giờ bên cạnh Tuấn cũng có một bóng giai nhân nào đó. Nhưng tôi đã mừng hụt, vì chỉ vài giây sau, một con nhỏ tóc uốn xoăn, mặc chẳng khác nào hình nộm (tại vì nó trang điểm đậm quá, tôi không thể hiểu được tại vì sao đi học mà cũng phải...trang điểm ???) xấn tới ngồi bên, tay cầm theo mấy chai C2 và gói Poca to oạch. Tôi thở dài thôi không nhìn nữa, càng nhìn càng khó chịu, thế nào rồi cũng có cảnh cậu ta vuốt tóc con nhỏ rồi cười cười nói nói. Teen thời nay biểu hiện tình cảm quá sức « ngang nhiên », ngay cả tôi cũng thuộc tuổi teen mà còn thấy khó chịu huống gì người lớn.

- Mày thấy chưa ? Mới hôm nào còn ríu rít bên cạnh em lai Tây, hôm nay đã bay sang con hình nộm đó ! Đến bao giờ mày mới thôi cái suy nghĩ điên khùng là thích nó hả ? – Liên lại ca bài ca muôn thuở.

- Mày có cho tao nuốt trôi miếng bánh mỳ không hả ? Sao lúc nào cái miệng mày cũng hoạt động 24/24 thế ? – tôi phát cáu, con bạn thân đúng là không tâm lý gì cả.

- Tao nói là vì tốt ày thôi. Đã vậy từ nay tao không thèm nói nữa. Mất công còn bị mày c.h.ử.i !

- Tao cũng chỉ mong được thế thôi !

Nói rồi tôi vung văng đứng dậy, cầm ổ bánh mỳ đang dang dở chạy ra khỏi căn tin. Thực sự tôi cũng bức chứ ??? Nhìn thẳng mình thích ngồi cạnh một con nhỏ khác, không phải là mình thì hỏi đứa nào thoải mái cho được. Dù đã quá quen với điều này nhưng tôi cứ thấy khó chịu. Mà theo cảm nhận của mình, rõ ràng Trọng Tuấn đang muốn chọc tức tôi, biết tôi thích hắn nên lúc nào trước mặt tôi hắn cũng kè kè con nhỏ khác. Đúng là đồ không có tim. Tôi bức bối đưa miếng bánh mỳ lên cắn một phát rõ mạnh. Sao cái cuộc đời này lại có một con nhóc ngu như mình nhỉ ?????

Lúc đầu tôi có nói với các bạn là chính tôi cũng không biết lý do vì sao tôi thích hắn. Nhưng có lẽ là tôi đã nhầm. Vì cái gì trên đời này đều có nguyên nhân của nó. Phải chăng tôi thích Trọng Tuấn từ cái ngày mưa hôm ấy, khi mà chính mắt tôi trông thấy cậu ta ngồi khóc một mình dưới chân cầu thang của trường ????? Đối với tôi, con gái khóc là chuyện bình thường, chỉ có con trai khóc mới là lạ. Và ở cái tuổi này, khi tâm sinh lý chưa ổn định, con trai rất rất hiếm rơi nước mắt, tất cả chỉ vì sĩ diện và sĩ diện. Nhưng tôi đã thấy cậu ấy khóc. Khóc không ra tiếng nhưng nước mắt đầm đìa. Khuôn mặt Tuấn tái cả đi, có lẽ là tôi đã đứng rất lâu để nhìn cái cảnh đó. Và theo một sự thúc giục nào đó trong lòng, tôi mở cặp lấy bì khăn giấy rồi tiến tới trước mặt cậu ấy...

Tuấn ngẩng lên nhìn tôi. Nhưng chỉ nhìn thôi chứ không nói gì. Cậu ta ngoảnh mặt đi. Không quên lấy tay lau sạch nước mắt.

- Đừng nghĩ tôi thương hại cậu. Chỉ đơn giản là nước mắt rơi ra cần có thứ gì đó lau đi...- tôi nói trong vô thức, vì lúc này, mắt tôi đã bị choáng ngợp hoàn toàn trước đôi mắt và khuôn mặt ấy, một đôi mắt tuyệt vời trên một gương mặt quá ư đặc biệt.

Tuấn vẫn lặng im nhìn tôi. Nhưng sắc mặt đã có chút thay đổi. Bì khăn giấy trên tay tôi vẫn ở nguyên vị trí. Chúng tôi nhìn nhau khá lâu. Nhìn như không phải để nhìn mà để hiểu...Hiểu đối phương đang nghĩ như thế nào về mình....

Vài phút sau, cậu ta ngồi dậy và chạy đi. Tôi chỉ kịp nhìn theo. Không nói được lời nào. Từ đó cho đến bây giờ, trong suy nghĩ của mình, tôi cho rằng, Tuấn có cái gì đó đặc biệt. Và tôi thích cậu ta vì sự đặc biệt ấy.

Quay lại với ổ mỳ trên tay, lòng tôi buồn rười rượi. Không biết cái tình cảm này sẽ đi tới đâu nhỉ ??? Khi mà lúc nào tôi cũng chỉ là kẻ đi sau hình bóng của một đứa con gái nào đó bên cạnh Tuấn, còn cậu ta thì

chỉ mãi miết tìm kiếm những nàng công chúa búp bê bỏ mặc tôi rong ruổi tháng ngày với những bức thư tình và những cây kẹo mút đơn độc....

- Này nhỏ khủng !

Tôi giật bắn người. Cái tên này thì chỉ có duy nhất một người gọi tôi. Theo phản xạ, tôi quay lưng lại, miệng vẫn nhai nhồm nhoàm miếng bánh mì.

- Sao lúc nào tôi thấy cậu cũng xấu xí hết vậy ???? Cậu không có cách gì cải thiện được cái ngoại hình dị hợm của mình sao ???? Nếu như vậy thì tôi còn chút lý do gì đó để chú ý tới cậu chứ ? – Tuấn nói với thái độ mỉa mai.

- Này ! Đừng có tưởng tôi thích cậu thì muốn nói gì là nói nhé ! Tôi chẳng thích mình xinh xắn làm gì. Xinh để rồi cũng bị cậu đá văng như bao con nhỏ ngu ngốc khác. Tôi còn đủ thông minh, vì thế đừng có xúi bậy ! – tôi hùng dũng đáp trả. Tính tôi là thế, thích thì thích, nhưng không phải vì thích người ta mà phải khuất phục người ta.

- Đúng là khủng mà ! Làm ơn đừng có gửi thư tình hay tặng kẹo cho tôi nữa. Tôi không thích ! Nói đúng hơn là tôi ghét. Nếu cậu thích tôi thì đừng có làm những việc mà tôi ghét. Hiểu chứ ? – Tuấn bỏ hai tay vào bọc quần nói đều.

- Ô hay ! Vốn dĩ từ trước đến giờ cậu đâu có thích tôi. Vì thế việc gì mà tôi phải quan tâm tới vấn đề cậu ghét hay không ghét. Tôi thích cậu thì tôi viết thư, còn đọc hay không là vấn đề của cậu. Cậu thấy đó, ngay cả việc cậu dán thư của tôi lên bảng thông báo tôi cũng chẳng thêm trách cứ gì. Vì thế việc ai người đó làm. Miễn tôi thích cậu là được. – tôi cũng bình tĩnh mà đáp lại trọn vẹn.

- Ai nói là tôi dán thư cậu lên bảng ??? Ờ....mà thôi....Cứ cho là tôi làm đi ! Tôi chỉ mong từ nay cậu đừng có làm phiền tôi nữa ! Vì cậu mà ngay cả việc tán mấy nhỏ khác tôi cũng không còn hứng !

- Kệ cậu. Đã nói rồi. Tôi thích là tôi làm. Nhắc mới nhớ ! Này ! Cầm lấy !

Tôi moi trong túi áo khoác của mình một cây kẹo mút rồi đưa trước mặt Tuấn. Cậu ta lắc đầu thờ dài rồi cũng cầm lấy, thói quen của tôi là vậy, lúc nào thấy Tuấn là tôi đưa cho cậu ta một cái kẹo. Tại tôi thích cậu ta mà. Thích nhau là phải tặng kẹo (đến bây giờ khi đã lớn, mỗi khi nghĩ lại điều này tôi phải đánh vào đầu mình không biết bao nhiêu lần vì cảm thấy xấu hổ ! Sao hồi đó tôi có thể « điên » đến mức ấy được nhỉ ????). Nhưng lần này cậu ta cư xử hơi tệ....Vì ngay khi cầm lấy cây kẹo mút của tôi, cậu ta không thương tiếc mà ném thẳng đi trước mắt tôi. Miệng cười cười.

- Thế đó ! Tôi đã bảo là tôi không thích kẹo. Vì thế chỉ có thể làm như vậy mà thôi ! Hiểu chưa nhỏ khủng ?

Thực sự mà nói lúc đó người tôi giật run lên. Sao cậu ta tàn nhẫn thế nhỉ ???? Có muốn ném thì hãy đợi khi tôi đi khỏi rồi hãy ném, tại sao cứ phải ném trước mặt người đã tặng mình chứ ????? Nhưng tôi kìm lại được, mặc dù gần như toàn bộ dây thần kinh đã căng phồng cả ra.

- Đó là chuyện của cậu. Đẳng nào tôi đã tặng và cậu đã cầm. Như vậy đồng nghĩa với việc cây kẹo đó không phải của tôi nữa mà đã trở thành của cậu. Việc cậu ném hay ăn nó không còn can dự đến tôi. Mai tôi sẽ tặng tiếp. Còn bây giờ thì chào nhé, vào giờ rồi ! – tôi cố gắng bình tĩnh hết mức có thể rồi nở một nụ cười « thân thiện » trước khi quay lưng đi thẳng. Cuối cùng tôi cũng trụ vững trước cú sốc này. Càng ngày sức chịu đựng của tôi càng được nâng cấp thì phải ?????

6. Chương 6

Tối nay tôi onl sớm hơn ngày thường nửa tiếng. Đơn giản vì hôm nay tôi học xong bài khá nhanh. Mở yahoo lên, một đồng tin nhắn ập vào mắt tôi. Nhưng trong gần 10 tin nhắn offline tôi chỉ chăm chăm tìm

kiếm một tin nhắn. Một tin nhắn với một nội dung không hề thay đổi, ngày nào cũng giống ngày nào, và luôn gửi vào một giờ nhất định. Đó là :

« Chúc một ngày tốt lành ! Tôi yêu bạn rất nhiều ! »

Cũng đã gần hai ba tháng nay ngày nào tôi cũng nhận được dòng tin nhắn offline này. Người gửi cho tôi có cái nick đặc biệt “I_want_to_be_live”. Chưa bao giờ tôi thấy nick này bật sáng cả. Chỉ toàn là một gương mặt màu xám mà thôi. Ấy vậy mà đúng cái giờ ấy, khi mà tôi lên onl đều nhận được dòng tin nhắn đó. Điều này càng khiến tôi thấy thắc mắc hơn về chủ nhân của cái nick bí ẩn này. Và cũng vì lý do đó khiến cho tôi ngày nào cũng phải onl. Dường như việc nhận được lời chúc đó đã từ lâu trở thành thói quen của tôi thì phải. Dù không biết là do ai làm, nhưng tôi nghĩ rằng, đó chắc hẳn phải là một người tốt. Vì những hành động của người tốt luôn đem lại niềm vui cho những người xung quanh. Điển hình là tôi. Lúc nào đọc thấy dòng tin nhắn này tôi cũng cười hạnh phúc. Thế đấy! Niềm vui đôi khi đơn giản vậy thôi...

.....

Kết thúc tiết 1, tôi đưa mắt nhìn toàn bộ lớp mình, toàn là những cái đầu nằm gục lên bàn vì vẫn còn buồn ngủ. Nhìn sang thằng bạn bên cạnh cũng không khá khẩm hơn. Minh nằm lẩn ra, mắt lim dim. Tự nhiên tôi có cái suy nghĩ hơi...tôi lỗi là muốn mở cái kính cận Nobita đáng ghét ấy ra để xem khi không có kính, gương mặt Minh sẽ như thế nào????

Nghĩ là làm. Tôi rón rén đưa tay cầm nhẹ vào gọng dài hai bên của kính, miệng không ngớt cầu nguyện mong cậu bạn đừng có tỉnh dậy, nếu không chắc tôi chẳng biết chui đầu xuống đâu cho đỡ xấu hổ. Kế hoạch của tôi được tiến hành khá trót lọt, chỉ còn một chút xíu nữa thôi thì xong xuôi, cái kính chết tiệt ấy sẽ được tháo ra....

Nhưng đúng cái lúc quyết định, tức là cái lúc gọng kính được tách ra gần khỏi mặt thì Minh đột ngột nắm chặt lấy tay tôi, mắt mở to, má đỏ phừng phừng.

- Hơ! Cậu...cậu tỉnh rồi hả????? Tôi....tôi thấy kính cậu bẩn quá nên tính lấy ra lau hộ thôi mà! Nếu cậu không thích thì thôi vậy! – dù đang cực kì đau tim nhưng tôi vẫn cố gắng bình tĩnh cười nói, đồng thời đẩy cái kính về lại vị trí cũ của nó.

Minh không nói không rằng, ngồi hẳn dậy, lấy tay chỉnh lại cái kính cận cho ngay ngắn rồi quay sang nhìn tôi lần nữa. Ánh mắt cực kì dã man.

- Ấy! Đừng có nhìn tôi như thế! Nhìn kiểu này mắt sẽ không tốt đâu! Mau mới lắm! – tôi cố gắng trêu.

Cậu ta vẫn im lặng, nhưng ngay lập tức lấy hai tay ôm chặt má tôi rồi dùng hết sức đẩy cái đầu tôi va một cái thật đau vào đầu cậu ấy khiến tôi không kịp trở tay. Khỏi phải nói là lúc đó tôi đau đến mức nào. Đầu con người ta mà cậu ấy làm như bao cát, dúi một cái thật mạnh tưởng chừng có thể...lún tường. Lũ bạn xung quanh đồng loạt ồ lên trước cái cách trả thù quái dị của Minh, tôi thì chẳng còn sức đâu mà nói, mặt nhẵn queo, tay xoa đầu, cảm tưởng như toàn bộ nơ ron trong đầu đã đứt phăng ra cả.

- Cậu....cậu....cậu ác quá! – tôi tru tréo lên sau một hồi nhăn nhó.

Minh vẫn không nói gì. Tôi thấy tội nghiệp cho cái miệng của cậu ta, sinh ra nhưng chẳng được nói. Sau vài giây nhìn tôi chăm chú, cậu ta quay lại cuốn sách của mình rồi tiếp tục đọc. Chẳng lẽ Minh không đau chút nào sao????? Cậu ta có phải là con người không trời????? Dù không nói năng gì nhưng tôi thấy cậu ta cười. Bây giờ tôi mới biết thằng ngồi bên mình là một tên quái vật, chỉ biết vui trên nỗi đau của người khác. Mà cũng tại tôi, tự nhiên khi không lại đi làm cái trò đó, để đến bây giờ có đau cũng phải cắn răng mà chịu, không thể làm gì được.

Tuổi học trò của tôi lắm chuyện kì cục như vậy đấy!

Tối. Đang chăm chú dán mắt vào màn hình tivi để xem bộ phim Hàn Quốc mà tôi yêu thích thì đột nhiên ông anh hai quý hóa lôi phắt tôi lên lầu khiến tôi la oai oái. Gì thì gì chứ vụ này thì tôi biết tổng, chắc hẳn ông ta lại muốn nhờ vả tôi chuyện gì nữa đây. Sao cái thân em gái như mình lại phải khổ sở thế này nhỉ????

- Hai làm cái trò gì thế????? Em đang coi phim mà! – tôi bực bội.

- Anh có việc nhờ mày giúp đây! – thấy chưa! Đúng như tôi dự đoán mà.

- Em không biết! Hai đừng có lôi em vào mấy cái vụ tình cảm rắc rối của hai, cho em xuống coi phim! – tôi lắc đầu quầy quậy rồi đứng dậy toan chạy xuống nhà.

- Mày ngồi yên coi! Đừng có khiến anh nổi khùng kéo anh méc ba mẹ chuyện mày làm hư cái USB của ba đó nghe! – ông ta cười nham hiểm. Thế đó! Muốn người ta không biết trừ khi mình đừng làm. Chỉ vì lỡ tay để cái USB chứa nhiều tài liệu quan trọng của ba lẫn trong đồng áo quần rồi đem luôn vào máy giặt khiến nó nát vụn không còn nhận diện được mà tôi phải cẩn răng nghe theo lời của ông anh ma quái.

- Hix! Hai ác lắm! Muốn gì thì nói đi! – tôi xụ mặt.

- Ngoan thế là tốt! Việc cũng không khó khăn gì, chỉ cần tối mai mày giả vờ làm bạn gái của anh rồi cùng anh đi tham gia một buổi party mừng sinh nhật con nhỏ người yêu cũ là được! – anh nhún vai cười.

- Cái gì cơ???? – tôi nghe mà suýt té – Hai đâu phải thiếu người yêu, tự nhiên bây giờ bắt em giả người yêu của hai, mà còn là để chọc tức chị nào đó người yêu cũ nữa hả???? Hai có bị vấn đề gì không vậy???? – tôi tròn mắt xác nhận sự thật.

- Nhưng tao thích thế! Vì nếu dẫn theo bạn gái thì tao bắt buộc phải hôn nó, mà tao tự dưng không thích hôn nhỏ nào nữa hết! Thà hôn mày còn hơn! – anh cào cào đầu.

- Má ơi! Hai nói thế mà được hả???? Em còn nhỏ hai ơi! Ở nhà thì không sao! Chứ ra ngoài mà hai hôn em kiểu đó thì em chết mất! – tôi tá hỏa van xin, gì thì gì chứ vụ này thì quá động trời. Không được!

- Có gì mà mày sợ thế nhỉ??? Mày phải nên tự hào là cho đến thời điểm này, mày chính là người con gái mà anh hôn nhiều nhất! Anh hôn mày hoài à, vì thế mày chỉ cần tự nhiên để mình anh diễn là được! Ok? – ông anh trai cười nham nhở.

- Không không! Em không chịu đâu! Hai ơi là hai! Không được!

Tôi vật vã suốt đêm để năn nỉ ông anh trai cho tôi thoát khỏi vụ này nhưng anh chẳng hề mảy may thương xót cho đứa em gái đáng thương này mà chỉ nói một câu duy nhất !

- Mày chọn đi ! Muốn đi dự tiệc cùng anh hay muốn bị cắt mạng vài tháng ?

Thế đó ! Ông đã động chạm vào cái nhu cầu không thể không có của tôi. Đó là online mỗi ngày. Nếu bây giờ mà ba biết được chính tôi là nguyên nhân gây ra sự nát bầy của cái USB thì chắc chắn tôi sẽ bị cấm lên mạng ít nhất là một tháng. Một tháng thì làm sao mà tôi sống được hả trời ????? Nhưng nếu đi dự tiệc cùng anh thì tôi sẽ phải để anh hôn như bạn gái trước mặt bàn dân thiên hạ ????? Đàng nào cũng là đường chết cả ! Khổ thân Trần Thanh Thanh này quá đi !!!!!!!!!!!!!!!

Đọc truyện online -

7. Chương 7

Nói chắc các bạn không tin. Chứ đúng thật cho tới thời điểm này tôi chính là người con gái được anh trai tôi hôn nhiều nhất ! Toàn là hôn môi thôi. Vì như anh nói, anh ghét hôn lên má hay trán vì hôn kiểu đó không có cảm xúc. Anh hay hôn tôi đơn giản là vì thói quen. Ngay từ nhỏ lúc nào anh biểu hiện tình cảm anh em là đều hôn tôi hết. Sáng cũng là anh hôn tôi thức tôi dậy, tối cũng là anh hôn tôi chúc tôi ngủ ngon. Cho đến khi cả hai đã lớn bằng chừng này (tức là anh 20, tôi 16) thì thói quen đó vẫn không thể bỏ được. Cốt yếu vẫn là ở anh tôi. Chứ tôi thì cũng sợ lắm rồi. Một đứa con gái mới lớn chưa có bạn trai mà đã bị con trai (mặc dù ở đây là anh ruột của tôi) hôn hoài thì làm sao không thấy ngại cho được ???? Khi ở trong nhà thì anh tôi hôn tôi mọi lúc mọi nơi, cứ thích là anh lại hôn bất kể lúc đó tôi đang làm gì. Có lần tôi mới uống xong ngụm nước, anh từ bếp bước ra thấy mặt tôi liền tiến lại hôn một cái thật nhanh lên môi khiến tôi sặc nước lên tận lỗ mũi. Ba mẹ tôi cũng là anh hoài nhưng chẳng cải thiện được tình hình. Anh luôn nói rằng đó đã là thói quen thấm vào máu thịt. Không thể sửa được. Anh nói vì anh thương tôi nên

mới làm thế. Nhưng tôi chẳng thích cách biểu hiện tình cảm ruột thịt theo kiểu này tẹo nào. Cứ có cái gì đó loạn luân sao ấy !!!!

.....

Hôm nay lại là một ngày như bao ngày. Hiện tại thì tôi đang ở lớp. Mọi thứ vẫn thế. Liên vẫn không ngớt huyền thoại về việc tôi thích Tuấn, còn Phạm Minh vẫn im như hén và dán mắt vào cuốn sách dày cộm của mình. Tôi chán quá liền đứng dậy bỏ ra ngoài. Dù gì cũng đã ra chơi, tôi thích đi dạo quanh trường một mình.

Và cái cảnh tượng mà chẳng bao giờ tôi muốn thấy lại đang đập vào mắt tôi....

Một con nhỏ nào đó lại đang cầm tay Trọng Tuấn ngồi trên ghế đá. Cả hai đang cười cười nói nói điều gì đó và khi thấy mặt tôi, ngay lập tức cậu ta quàng vai ôm con nhỏ ấy. Đúng là bực mình. Có cần thiết để Tuấn phải làm điều đó không nhỉ ???? Gì chứ tôi chẳng thích thú mấy cái trò này, 16 là một cái tuổi còn quá nhỏ cho những hành động người lớn như thế. Dù có thích nhau đi chẳng nữa thì chỉ nên dừng lại ở mức nắm tay mà thôi. Chứ đi xa cái kiểu này thì.... Nhưng tính tôi thì lại thích đâm đầu đối diện mấy cái hoàn cảnh này để cho họ biết tôi không phải là một con bé nhút nhát. Sau một phút hơi bối rối thì tôi cũng lấy lại được tinh thần và hùng dũng tiến về phía chiếc ghế đá nơi Tuấn đang ngồi bằng một vẻ mặt mà theo tôi nghĩ là khá tự nhiên.

- Kẹo này ! Cầm lấy ! – vẫn như thường ngày, tôi móc trong túi ra một chiếc kẹo mút rồi đưa trước mặt Tuấn, còn con nhỏ ngồi bên tôi coi như vô hình.

Tuấn hơi nhú mồm nhìn tôi. Tôi thấy trong đôi mắt cậu ấy có một cái gì đó cứ như là sợ. Nhưng chắc là do tôi suy nghĩ quá thôi. Cậu ta mà biết sợ là gì ! Một lát sau Tuấn cũng đưa tay lên nhận. Nhưng chưa kịp cầm thì con nhỏ ngồi bên đã bặm môi giựt phăng lấy rồi ném xuống đất. Đưa cái mặt hách dịch nhìn tôi :

- Này ! Mày không biết xấu hổ là gì hả ???? Không thấy ảnh đang ngồi với tao à ???? Đúng là đồ khủng !

Con nhỏ này đúng là không muốn sống nữa mà ! Dám lấy kẹo mà tôi tặng Tuấn rồi quăng đi à ????? Nó có quyền gì chứ ???? Máu tôi sôi lên, đang định bụng xấn tay áo cho con nhỏ vô phép này một bài học thì tôi ngỡ ngàng khi thấy Tuấn quay sang lấy tay tát một cái rõ mạnh vào mặt con nhỏ khiến nó điếng hồn :

- Ai cho phép cậu làm thế ??? Tới nhét nó lên và đưa cho tôi ! Nhanh ! – Tuấn quát lên, gương mặt đầy giận dữ cứ như thể con nhỏ đó vừa vứt cái gì quan trọng lắm của cậu ta. Điều này khiến tôi rùng mình.

Con nhỏ méo máo ôm mặt nhìn Tuấn với vẻ tức giận nhưng cũng đành bặm bụng chạy lại nhét cây kẹo mút lên rồi thả vào người cậu ta :

- Anh dám đánh em vì cái kẹo mút rẻ tiền này ! Em ghét anh !

Và thế là nó chạy đi. Tôi vẫn đứng như trời trồng. Càng lúc tôi càng nhận thấy sự đặc biệt ở Tuấn, cho dù lúc chỉ có hai đứa, cậu ta luôn mềm xỉ và cái tình cảm của tôi dành cho cậu ấy nhưng khi trước mặt mọi người, Tuấn luôn tôn trọng tình cảm của tôi. Là vì sao nhỉ ???? Chính tôi cũng không hiểu.

- Khùng ! Đúng đó làm gì nữa ! Tôi không muốn thấy mặt cậu ! Đi đi ! – Tuấn lạnh lùng.

Nhưng tôi thấy vui lắm. Cậu ta cứ lạnh lùng như thế ! Cứ hung dữ như thế nhưng chỉ cần cậu ta không chà đạp lên tình cảm của tôi là được ! Vì vốn dĩ tôi cũng không thích làm bạn gái của cậu ấy, tôi chỉ muốn thích cậu ấy như bây giờ thôi ! Thế là tôi nhún vai quay đi. Thích một người nào đó đúng là vui thật !

Cuối cùng thì cái buổi tối đáng nguyên rủa của tôi cũng đã đến. Lúc chiều khi tôi mới đạp xe về, anh Thiện (tên ông anh trai quý hóa của tôi) đã lôi phăng tôi đi và viện một lý do hết sức đáng yêu với ba mẹ là :

- Hôm nay sinh nhật bạn con, mà em nó của là bạn của nhỏ Thanh nhà mình nên chúng con đi chung luôn, ba mẹ đừng chờ cơm nhé ! Con sẽ chăm sóc em chu đáo !

Nghe cái câu « chăm sóc chu đáo » của anh mà tôi sởn cả da gà. Đúng là kẻ dẻo miệng.

Và các bạn biết điểm đến đầu tiên của hai anh em tôi là đâu không ? Chính là một Salon tóc ! Ông lôi tôi vào và để mặc mái tóc thân yêu của tôi ấy nhân viên trong đó « hành hạ » ! Nào là gội, sấy, uốn, nhuộm. Rùm beng cả lên. Mũi tôi suýt nữa bị điếc vì mùi thuốc. Mái tóc dài đen huyền của tôi đang phải chịu đựng

cái gì thế này???? Anh ơi là anh !!! Sao nhần tâm thế chứ ????? Đúng 2 tiếng sau, họ « trả » lại cho tôi một diện mạo mới mà theo tôi là « kinh hoàng ». Tóc tôi từ màu đen nhánh giờ chuyển qua hung hung đỏ, mái tóc thẳng ro bây giờ loăn xoăn mấy lọn uốn. Tôi ước mình có thể lấy cái máy kéo tóc để kéo cái đầu anh tôi ra cho ông biết thế nào là lễ độ khi dám đối xử với tôi như thế này !

- Woa ! Mày đã bắt đầu thành công chúa rồi đấy nhóc ! Chỉ cần trang điểm thêm cái mặt nữa là ok ! – anh tôi trầm trồ, còn tôi thì chẳng lấy gì làm xúc động. Tôi tự biết thân biết phận, xấu thì vẫn xấu thôi. Có làm gì cũng vậy.

Và tôi lại phải chịu mất thêm 2 tiếng nữa để cho người ta trang điểm. Không biết bao nhiêu lớp phấn đã được « quất » lên mặt tôi mà khi về nhà dù đã rửa rất nhiều lần nhưng vẫn không sao sạch hết được. Lúc nhìn mình trong gương, tôi giật mình dội lui. Có phải là tôi đây không nhỉ ??? Trang điểm có thể khiến cho khuôn mặt con người ta thay đổi 360 độ như thế sao ??? Vậy thì ai cũng có thể trở thành công chúa rồi ! Chưa kịp định thần thì đã thấy anh tôi móc ví trả tiền cho họ và lôi xộc tôi đi. Phải chăng tôi đang làm công chúa bắt đắ dĩ ???

Điểm dừng chân tiếp theo chính là shop áo quần của anh Hiếu – bạn thân của anh trai tôi. Có vẻ như mọi chuyện đã được lên kế hoạch sẵn nên chỉ cần nhìn thấy cái mặt tôi là anh Hiếu « ném » thẳng vào người tôi một bộ váy rồi đẩy tôi vào phòng thay đồ. Sau gần 15 phút vật lộn với cái váy chật ních cùng với mớ dây dợ lằng nhằng, tôi bước ra. Anh Thiện và anh Hiếu đã đứng sẵn ở đó và nhanh chóng buông một lời nhận xét :

- Tạm nhìn được ! Chỉ có cái chân hơi cong một chút !

Tôi chẳng buồn đáp lại. Cả đời tôi chưa bao giờ dám mặt váy ra đường cũng vì lý do này. Chân tôi dài thì có dài thật nhưng nó không thẳng ro như chân người mẫu mà lại cong cong, có cố gắng mấy thì tôi vẫn không thể làm cho nó thẳng ra được. Đau khổ là ở chỗ ấy !

- Thôi trễ giờ rồi ! Tao đi đã nhé ! Xong việc sẽ báo ày biết tình hình !

Như mọi lần, anh tôi lôi xộc tôi đi khi tôi chưa kịp chuẩn bị gì. Vở diễn sắp tới đây không biết tôi có diễn tròn vai được không...

Nghe anh tôi kể thì chủ nhân của buổi tiệc sinh nhật này trước đây là người yêu của anh, nhưng tại chị ta nhảm chán quá, lại tính tiểu thư nên anh tôi chủ động chia tay. Ai ngờ chị ấy « thù dai » cất công tìm kiếm một anh người yêu nào đó thật oách rồi mời anh tôi đi dự tiệc để « khoe chiến lợi phẩm », mục đích là để cho anh tôi thấy mình đã quá sai lầm khi bỏ rơi một người yêu tuyệt vời như bà và chứng tỏ rằng ngoài anh ra còn có thằng con trai khác xứng đáng hơn. Tôi nghe mà phì cười. Cách trả đũa quá quê mùa. Làm thế chỉ khiến người ta tội nghiệp mình hơn mà thôi.

Một buổi tiệc khá đông. Lúc anh dẫn tôi vào thì có nhiều lời bàn tán, không ít kẻ tò mò chạy tới hỏi han. Tôi cũng chẳng lả lẫm gì việc này nên cố gắng diễn với anh trai khá ngọt. Dù gì cũng là em ruột của một tay « sát gái » có tiếng, tôi không thể làm mất mặt anh mình được. Thế là người ngoài ai nhìn vào cũng tưởng chúng tôi là một cặp hợp rơ. Cách trang điểm khiến tôi trông già hơn cả mấy tuổi nên đi với ông anh trai cũng đồng lứa.

- Mục tiêu đằng kia rồi ! Anh em mình xông lên thôi cưng ! – Anh Thiện giật giật tay tôi nháy mắt về phía trước. Thì ra chủ nhân buổi tiệc đã xuất hiện và đang từ trên lầu đi xuống.

Anh Thiện bắt tôi phải quàng tay mình vào tay anh, miệng cười thật tươi rồi bước cùng anh tới phía « mục tiêu ». Thật lòng tôi thấy sợ. Một nữ sinh cấp 3 như tôi, chưa yêu lần nào mà anh hai bắt làm mấy cái trò này. Đúng là quá ác. Nhưng đã đâm lao thì phải theo lao. Tôi sẽ cố gắng diễn thật tốt. Biết đâu từ ngày hôm nay trong tôi lại xuất hiện thêm một giấc mơ mới. Đó là trở thành một diễn viên !

- Chào Ngọc ! Lâu rồi không gặp ! Em vẫn xinh như ngày nào ! – Anh tôi chủ động chào hỏi trước bằng một khuôn mặt cực kì rạng rỡ.

- Ô vâng ! Chào anh ! Lâu rồi không gặp ! Anh vẫn đào hoa như ngày nào ! – Chị ta có vẻ vẫn còn ỨC chuyện bị anh tôi đá nên tỏ ra mỉa mai khi nhìn thấy tôi tay trong tay với anh.

- Em quá khen ! Đây là Thanh ! Vợ sắp cưới của anh ! Hai người làm quen đi !

Tôi suýt nữa ngã lún ra nền khi nghe cụm từ « vợ sắp cưới » thốt ra từ miệng anh hai. Ông anh này càng lúc càng liều. Chắc có lẽ muốn chọi lại lời mĩa mai của chị ta nên mới nói vậy. Nhưng xem ra kết quả của sự « liều mạng » này cũng không tồi chút nào. Chị ta trợn tròn mắt, sự ngạc nhiên lộ rõ, nhìn tôi chăm chăm cứ như muốn xé tôi ra làm trăm mảnh. Cũng đúng thôi. Anh tôi nổi tiếng đào hoa và kèm theo đó chính là cái danh « sát gái ». Chẳng cô nào nín được chân ảnh ở lại bên mình quá vài tháng huống gì bây giờ anh hai lại công khai với chị ta tôi là vợ sắp cưới của ảnh. Hiểu ra được vấn đề, tôi lấy lại tinh thần. Chị ta nhìn tôi chứ gì ? Thì tôi nhìn lại cho « phải phép ». Trần Thanh Thanh này cũng không thuộc dạng nhất gan.

- Chị có vẻ thích ngắm người khác nhỉ ? Đúng là thú vị quá ! – tôi bức xúc cất lời khi thấy hành động nhìn không chớp mắt của chị ta. Chị ta không mỗi mắt nhưng tôi thì đã mỗi lắm rồi.

- À...vâng ! Tại tôi muốn nhìn kỹ một chút cô gái đặc biệt có thể giữ được trái tim của Minh Thiện nổi tiếng lăng tũ đa tình nên mới thế! Xin lỗi vì đã làm cô ngại ! – chị ta hơi luống cuống nhưng cũng mỉm cười trả lời từ tốn.

- Không ! Tôi làm gì phải ngại ! Chị cứ nhìn thoải mái ! Đi với anh Thiện thì lúc nào tôi cũng đầy tự tin ! – tôi đáp lại không thương tiếc, kèm theo một nụ cười mà chính bản thân tôi cũng tự nhận thấy là « đều ».

Chị ta tái mặt. Anh tôi thì hơi ngỡ ngàng nghiêng đầu sang nhìn tôi, ánh mắt cứ như muốn nói : « nhóc con ! Anh tự hào vì mày lắm ! ». Tôi mỉm cười. Con người ta luôn có những khả năng tiềm ẩn mà. Bây giờ tôi đã phát hiện mình có khả năng nói mà khiến người khác phải đau !

- Anh ơi ! Lại đây ! – như đã đến « đường cùng », chị ta quay sang phía bên trái cất giọng kêu một ai đó rồi quay sang nhìn chúng tôi cười cười – Tiện thể Ngọc cũng muốn mọi người làm quen đôi chút với người yêu của Ngọc !

Anh trai tôi gật đầu. Tôi không phản ứng. Mục tiêu của chúng tôi đến đây chính là điều này. Chọc tức và xem mặt người yêu của chị ta. Một thanh niên đang đứng ở phía gần cửa chậm rãi bước tới. Tôi cũng không buồn nghiêng đầu sang nhìn, cứ để anh ta tới trước mặt rồi nhìn cũng không muộn.

- Đây là Thiện – người em vẫn hay nói với anh, còn đây là người yêu của anh ấy ! – chị ta léo nhéo.

- Chào anh ! Chào...

Câu nói của người thanh niên ấy bị bỏ lửng. Trong lúc đó tôi cũng sửng sốt. Như thế này là sao chứ ??????????????????????????????

Đọc truyện online -

8. Chương 8

Tôi ước mình có thể bốc hơi thành không khí để khỏi phải chứng kiến điều này. Dẫu biết đời có rất nhiều sự bất ngờ nhưng tôi không muốn đón nhận cái bất ngờ phũ phàng này chút nào ! Làm sao lại thành ra thế này ????? Làm sao mà người yêu của chị ta lại chính là Trọng Tuấn – hoàng tử « mắc dịch » của tôi được chứ ????? Quá vô lý nhưng lại là sự thật. Tôi và cậu ta nhìn nhau cũng phải hơn 2 phút. Dù đang rất ngỡ ngàng nhưng tôi cũng kịp nhận ra nỗi bàng hoàng xen lẫn ngạc nhiên từ phía Tuấn. Chúng tôi cứ thế nhìn nhau. Mắt tôi dường như không chớp. Cả cơ thể tê liệt. Tim cũng tưởng chừng ngưng đập. Anh ơi là anh !!!!! Anh bắt đưa em gái mới lớp 10 của mình giả là người yêu để đi chọc tức cô bạn gái cũ mà không ngờ rằng cô bạn gái cũ ấy cũng sử dụng luôn chiêu này để quay lại chọc tức anh. Đúng là số phận mà. Không ai đoán trước chữ « ngờ ».....

- Hai người làm sao thế ? – cuối cùng cũng có kẻ thứ ba cất lời kết thúc chuỗi thời gian câm lặng giữa chúng tôi. Kẻ thứ 3 đó không ai khác chính là chị Ngọc.

- Đây là người...người....người....người yêu của chị ????? – tôi cả lăm đến 4 lần mới nói trọn vẹn được từ người yêu. Tôi vẫn muốn xác nhận lại bằng lời của chị ta.

- Uh ! Anh Tuấn là bạn trai của Ngọc ! Chúng tôi cũng sắp làm đám cưới rồi ! Phải không anh yêu ? – chị ta vừa nói vừa quàng tay làm điệu bộ thân mật với Tuấn.

Tôi sồn da gà khi nghe câu nói ấy. Rõ ràng chị ta đang muốn chơi lại anh tôi. Nhưng đáng tiếc thay cho cả hai con người này khi họ không biết rằng tôi và Tuấn là bạn cùng trường. Họ càng không biết rằng tôi là người đang theo đuổi Tuấn. Họ cũng càng không biết rằng giữa chúng tôi có vô vàn những lần chạm trán nhau. Suy ra họ sẽ không biết rằng chúng tôi đã quá hiểu nhau rồi.

- Nhìn đẹp trai thật đó ! Em tìm đâu được chàng hoàng tử bạch mã này thế ????? Hồi trước quen em anh không nghĩ là em có khả năng này !

Anh tôi đúng là hơi « vô hậu » khi nói những lời này. Có lẽ anh giận những gì mà chị ta vừa mới nói. Tôi thở dài ngán ngẩm. Tuấn thì hơi mất bình tĩnh. Mặt khá căng thẳng. Còn chị ta thì giận tím mặt nhưng cũng cố « chiến tới cùng » :

- Cám ơn vì lời khen của anh. Đứa con gái nào cũng mong đời mình sẽ có một hoàng tử. Em cũng vậy thôi. Nhưng đáng tiếc đến bây giờ em mới tìm thấy hoàng tử thật của đời mình. Còn những kẻ trước đây chỉ là hoàng tử dỏm mà thôi. Phải không anh yêu ? – chị ta ngẩng mặt lên nhìn Tuấn cười tươi lấy tinh thần.

Tuấn không nói gì. Có lẽ cậu ta cũng giống tôi, cảm thấy cuộc đấu khẩu này thật chẳng có chút thú vị gì. Đáng lẽ ra tôi nên cương quyết từ chối đi cùng anh hai đến buổi tiệc này. Một vở kịch quá chán khi mà những diễn viên không ăn nhập với vai của mình. Bỗng dưng trong đầu tôi nhớ lại cái tên đầy đủ của chị ta mà có lần anh hai đã nói với tôi. Hình như là Vũ Hồng Ngọc. Phải rồi ! Vũ Hồng Ngọc và Vũ Hoàng Trọng Tuấn ! Đảm bảo là có mối liên hệ máu mủ với nhau. Đúng là người tính không bằng trời tính ! Tôi nghĩ mà buồn cười.

Nhìn Tuấn hôm nay trông lớn hẳn. Lúc mặc đồng phục nhìn cậu ta còn giống giống con nít chứ bây giờ thì hoàn toàn khác. Vốn dĩ Tuấn đồ con nèn vào vai người yêu của chị ta khá hợp và chẳng mấy ai nghi ngờ. Cuối cùng trong vở diễn này, tôi và Tuấn lại là những diễn viên xuất sắc nhất vì đã đánh lừa được tất cả về số tuổi.

Suốt buổi tiệc, tôi ngán ngẩm ngồi một chỗ mặc cho ông anh hai lần xăn hết người này đến người khác để nói chuyện. Anh tôi có tài ăn nói nên quan hệ rộng, ai ảnh cũng quen. Còn tôi thì làm gì quen ai trong đám người này đâu, ngoại trừ Tuấn. Một mình cầm ly nước ngọt trên tay, tôi vừa uống vừa ngắm hoàng tử « mắc dịch » của mình. Đúng là hoàng tử của Thanh Thanh này có khác, đẹp trai và nổi bật. Chỉ tiếc là tôi chỉ được ngắm thôi chứ không thể nào là công chúa của cậu ta. Thứ nhất là vì tôi không thích làm bạn gái, thứ hai là vì cậu ta hoàn toàn không thích tôi, thậm chí là ghét. Chốc chốc ánh mắt Tuấn có chạm ánh mắt tôi, nhưng chỉ trong tích tắc cậu ta chuyển hướng nhìn ngay. Tôi cũng không thèm buồn vì điều đó. Tôi thích ngắm cậu ta chứ không cần cậu ta phải nhìn mình. Nhiều lúc tôi tự khâm phục cái tính cách kì quặc của bản thân. Nhưng đúng là nó giúp ích cho tôi khá nhiều để vượt qua những điều tưởng chừng như khó khăn của cuộc sống.

- Làm gì mà im vậy em yêu !

Ông anh trai quái quỷ của tôi không biết từ đâu bay ra làm tôi giật bắn mình. Không những thế ông còn cúi mặt xuống hôn tôi khiến một lần nữa tôi sặc nước ngọt lên tận mũi. Ông không còn biết sợ là gì nữa rồi. Giữa đông người thế này mà ông dám làm cái hành động đó. Ông anh trai này muốn em gái mình chết vì xấu hổ sao ?????? Tôi cứ đờ người trước nụ hôn dã man của anh mình. Thực tình lúc đó tôi không còn biết mình nên làm gì nữa. Những tiếng ồ cất lên kèm theo đó là những tràng pháo tay rần rần. Họ vui nhưng tôi thì đau lòng muốn chết. Chắc hẳn ai đó trong đám người này đã thách anh tôi để ảnh làm cái trò này. Mà tính anh trai tôi thì tôi biết quá rõ. Ông dám làm tất cả mọi thứ nên đừng ai dại mà thách thức. Nhưng sao lần này nạn nhân lại là Trần Thanh Thanh tôi chứ ?????? Mãi quay vòng trong mớ suy nghĩ hỗn độn, tôi không để ý đến ánh mắt của Tuấn đang nhìn chằm chằm vào mình. Chị Ngọc cũng ngạc nhiên không kém. Làm sao đây ???? Tuấn không biết được tôi là em gái của anh Thiện nên chắc chắn sẽ hiểu nhầm à xem. Trời ơi là trời ! Tôi cứ hốt hoảng như thế cho đến khi một suy nghĩ vụt đến cắt ngang sự rối loạn trong đầu tôi. Là rằng : « Việc gì mà mày phải hốt hoảng ? Nó đâu có thích mày ! Nó đâu có thích mày ! ». Đúng ! Tuấn đâu có thích tôi ! Vì thế cậu ta không việc gì phải thấy khó chịu hay hiểu nhầm tôi cả. Và thế là tôi lấy lại bình tĩnh để đối diện sự việc. Dù sao trước khi đi anh cũng đã thông báo trước là

anh sẽ hôn tôi trước mặt mọi người rồi. Tôi chấp nhận theo anh tới đây nghĩa là phải chấp nhận chuyện này. Cứ thế tôi tự trấn an mình. Anh Thiện có vẻ khá hài lòng với « diễn xuất » trên cả tuyệt vời của tôi.

Sau đó một lát thì mọi chuyện cũng trở lại bình thường. Người ta đã không còn nhìn tôi nữa. Tuấn cũng đã đi đâu mất. Có lẽ cậu ta không thích nhìn thấy tôi thì phải ! Cũng không sao. Tôi cũng không thích Tuấn nhìn mình trong hoàn cảnh này. Khi mà tôi đang phải làm một diễn viên bất đắc dĩ.

Bỗng dưng tôi muốn đi giải quyết. Có lẽ do từ nãy đến giờ chỉ toàn uống nước ngọt. Tôi đặt ly nước xuống bàn rồi đi về hướng nhà vệ sinh. Ở đây kể cũng lạ, nhà vệ sinh nằm cách nhà ở cũng khá xa, đúng hơn là nằm tách biệt với nhà ở. Khó khăn lắm tôi mới tìm được nó. Đang định mở cửa bước vào thì đột ngột có một cánh tay nào đó lôi mạnh tôi lại.

Đọc truyện online -

9. Chương 9

Là Tuấn. Cậu ta ấn mạnh tôi vào bức tường đối diện. Tôi hốt hoảng vùng mạnh nhưng không tài nào thoát khỏi sự ghì chặt của cậu ta.

- Này ! Cậu làm gì thế hả ? Nam nữ thọ thọ tương thân ! Buông ra mau !

- Tôi không buông đó ! – Tuấn hằn giọng.

- Đồ khùng ! Thả tay tôi ra ! Đau quá ! – Tôi bức xúc.

- Cậu là đồ nói dối ! – Tuấn nghiêng răng.

- Nói dối gì cơ chứ ???? Thả tôi ra đi rồi muốn nói gì thì nói !

- Ở trường cậu đeo đuổi tôi ! Còn ngoài trường thì làm bồ của một thằng khác ! Cậu đang chơi trò mèo vờn chuột hả ? Hay là trò bắt cá hai tay ? – giọng Tuấn chẳng khác nào là tra khảo. Điều này đụng chạm vào tự ái của tôi.

- Tôi làm gì thì kệ tôi chứ ???? Liên quan gì cậu đâu ! Tôi thích cậu nhưng cậu đâu thích tôi ! Tôi cũng không phải là gì của cậu hết ! Vì thế cậu không có quyền nói những lời này ! Buông tay tôi ra ! – tôi nổi cáu.

Tuấn khựng lại một giây rồi chột thả lỏng tay. Tôi vùng ra thoát khỏi sự khống chế của cậu ta. Vừa xoa xoa cổ tay mới bị cầm chặt, tôi vừa nhìn Tuấn bức xúc :

- Này ! Cậu bị gì thế hả ??? Tự nhiên khi không ấn tôi vào tường làm tay tôi bầm cả đây nè ! Không nể tình cậu là người mà tôi thích thì tôi đã đánh lại cậu rồi đó !

- Im đi ! Đồ nói dối ! – cậu ta cứ nhắc đi nhắc lại cái câu đó khiến tôi bực cả mình.

- Nói dối gì hả ???? Tôi dối cậu hồi nào ????? Chúng ta đều giống nhau mà thôi, đều đang đóng kịch, việc gì mà cậu tại nói tôi như thế ! Không phải chính cậu cũng đang nói dối những người khác đó sao ?

- Tôi nói dối ?

- Không đúng à ! Đừng tưởng tôi không biết ! Chị Ngọc họ Vũ, cậu cũng họ Vũ, mặt hai người cũng hao hao giống nhau. Chắc chắn là bà con với nhau. Cũng giống tôi với anh tôi thôi. Đâu có gì khác. – tôi thở dài ngao ngán giải thích cho cậu ta hiểu.

- Anh tôi ???? Thế người đó là anh cậu ???? – Mặt Tuấn thộn ra.

- Anh ruột tôi đó ! – tôi xụ mặt.

Cậu ta ngạc nhiên ra mặt. Ánh mắt đột ngột sáng lên. Tuấn lúc nào cũng khó hiểu như thế. Tôi thoáng thấy cậu ta mỉm cười nhưng nụ cười đó tắt đi rất nhanh. Thay vào đó là gương mặt « hách dịch » ngày nào :

- Đồ khùng ! Tôi không khùng như cậu đâu !

Và cậu ta bỏ đi.

Tôi ngẩn ngơ nhìn theo. Cậu lúc cậu ta càng quái dị. Tôi có đang thích nhầm người không nhỉ ?????

Tan tiệc.

Anh tôi chào hỏi hết mọi người rồi lôi xộc tôi về. Thế là đã xong nhiệm vụ. Tôi chẳng ngờ là lại gặp Tuấn trong vở diễn này, mà còn là đồng vai diễn với tôi nữa chứ ! Trên đường về, anh cứ luôn miệng khen tôi làm tốt. Đúng là ông anh tàn nhẫn. Chỉ biết mình mà không quan tâm tới suy nghĩ của đứa em gái duy nhất. Sao tôi lại có ông anh tồi thế cơ chứ ????? Nghĩ mà buồn ình quá. Nhưng dù sao bà Ngọc đó cũng không phải loại con gái hiền lành gì cho cam nên tôi cũng không mấy ray rứt khi đồng ý cùng anh diễn vở kịch này.

Về tới nhà là tôi bay vào máy tính....

« Sao hôm nay chị onl muộn thế ? >.< »=" đó=" là=" dòng=" pm=" của=" prince=" kèm=" theo=" tiếng=" buzz=" khiến=" tôi=" buồn=" cười.=" cậu=" nhóc=" luôn=" như=" thế=" !==" hơi=" con=" nút=" những=" rất=" đáng=" yêu.=" «=" chị=" mới=" đi=" ăn=" sinh=" nhật=" bạn=" về=" !==" +_+==" »=" «=" bạn=" nào=" cơ=" trai=" hay=" gái=" »=" «=" con=" gái=" !==" mà=" sao=" em=" lại=" hỏi=" chuyện=" đó=" !==" ">.<>

« Ồ không có gì ! Chị đừng để ý ! »

« Thằng nhóc này ! Bữa nay em lạ lắm đó ! »

« :D, tính em vốn thế mà ! À, chị quen em lâu rồi, sao không lúc nào em thấy chị hỏi về tên thật của em vậy ? Chị thật sự không quan tâm sao ? »

« Có chứ ! Nhưng chị muốn em tự nói ! Với lại em cũng đâu có hỏi tên thật của chị :) »

« Em tên là Minh Nhật ! ^^ »

« Oh ! Tên rất hay ! Sao tự nhiên bây giờ em lại muốn nói tên cho chị biết thế ? ;) »

« Thì tại bây giờ em tin chị rồi ! Còn chị, chị tin em không ? »

Tôi im lặng...Vì thực sự niềm tin trên thế giới ảo này mong manh lắm. Tôi coi thời sự và đọc báo thường hay thấy mấy vụ án lừa đảo qua mạng, tôi sợ....

« Sao thế chị ? Mạng lại lag à ? »

« Mẹ gọi rồi ! Chị out đã nhé ! Chúc em ngủ ngon ! »

Tôi vội vã sign out. Không hiểu sao tôi lại thấy mất bình tĩnh ghê gớm. Câu hỏi của Prince, à không, của Nhật tự dưng khiến tôi khó chịu. Nếu nói không tin thì cũng không đúng, nhưng nói tin thì tôi lại thấy chưa đủ. Tính tôi là thế, không bao giờ thích nói dối, ngay cả ở trên mạng, tôi cũng chưa bao giờ nói dối ai, cho dù ở thế giới ảo này, người ta sống với nhau bằng nhiều mặt, và đa số, người ta đều không nói thật....

Tôi cần phải suy nghĩ kỹ hơn về câu trả lời....

Sáng nay ông anh trai quý hóa của tôi đột ngột trở nên tốt bụng lạ thường. Ông đề nghị chở tôi đi học. Ba mẹ tỏ vẻ khá bất ngờ trước chuyện này còn tôi thì chẳng buồn xúc động. Chỉ khi nào tôi làm được một việc gì tốt cho anh ấy thì anh mới đối xử như thế, còn ngày thường thì dù có năn nỉ gầy lười cũng chẳng đời nào anh tôi chịu làm công tác đón đưa này.

- Hôm qua mày diễn perfect lắm ! Vài bữa nếu có đi tiệc tùng gì anh sẽ đem mày theo cho an tâm. Chứ đi với mấy con nhỏ tiểu thư điệu dàng tao chán lắm rồi ! – anh tôi vừa lái xe vừa nói, giọng ngọt xớt.

- Thôi ! Hai cho em xin hai chữ bình yên ! Hôm qua hai hành hạ em thế là đủ rồi ! – tôi thở dài từ chối.

- Vui mà ! Mà không thấy cô ta tức đến mức đỏ mặt tía tai hả ???? Mà mới 16 tuổi thôi mà ăn nói đủ làm chết người ta, anh phục mà lăm ấy ! – tôi có thể coi đây là lời khen không nhỉ ????

Đang định đắp lại ông anh trai đào hoa của mình, chợt tôi khựng lại khi thấy một cảnh tượng hết sức kì lạ.....

Nếu như không phải là tôi đang hoa mắt, thì rõ ràng, ở phía trước mặt, nhỏ Liên bạn thân tôi đang ngồi sau yên xe máy của một người....Mà đây không phải là người lạ gì cho cam....Đây lại là Tuấn....là Tuấn....

Không hiểu sao tôi lại thấy người nóng bừng lên. Chỉ là chở nhau thôi mà, không nói lên được điều gì cả...Tôi tự an ủi mình như thế nhưng vẫn cảm thấy khó chịu trong người. Chẳng phải nhỏ Liên vẫn luôn ghét Tuấn sao ??? Chẳng phải chính nó là người phản đối gay gắt nhất việc tôi thích Tuấn sao ???? Vậy thì thế này là thế nào chứ ???? Tôi mãi nghĩ. Đầu óc quay cuồng. Chiếc PCX của anh trai chở tôi lao thẳng đi trong miền suy nghĩ hỗn độn ấy, tôi chỉ kịp ngoái đầu lại nhìn một lần nữa cái cảnh tượng kia...Buồn.....

.

Tới lớp. Tôi cố gắng bình tĩnh hết sức để có thể nói chuyện từ tốn với Liên. Lúc thấy tôi, cô bạn thân tỏ vẻ vô cùng tự nhiên như ngày thường, miệng lạnh lạnh :

.

- Mà ! Hôm nay sao đi học sớm thế ????

.

- Hôm nay hai chở tao đi học ! – tôi cố gắng nhẹ giọng, mặc dù trong lòng thì cứ muốn phang thẳng vào mặt con bạn để hỏi lý do tại sao lại đi cùng với Tuấn.

.

- Ôi ! Chuyện lạ nghe ! Ông Thiện mà chở mày đi học thì chứng tỏ mày vừa làm cái gì cho ông phải không ? – Liên tròn mắt, vòng hai tay ra điệu suy luận.

.

- Uh....Mà...hôm nay...mày đi học bằng gì thế ? – tôi ấp úng.

.

Liên nhìn tôi với ánh mắt ngạc nhiên. Tôi vội vã vớt vát.

.

- À không ! Tao hỏi thế để có gì lát nhờ mày chở về ấy mà ! – tôi cười, nụ cười giả tạo.

.

- Hix ! Sorry mày ! Hôm nay tao không đi xe ! – nhỏ Liên xụ mặt.

.

- Thế ai chở mày ??? Xe mày đâu ??? Sao mày lại không đi xe ???? – tôi hỏi không kịp thở, mọi thắc mắc cứ ào ra khiến tôi không kịp ngăn mình lại.

.

- Mày làm sao thế ???? Sao hôm nay quan tâm tao đột xuất thế ??? – Liên hơi hoảng trước sự vồn vập của tôi.

.

- À uh ! Thì bạn bè quan tâm nhau là điều đương nhiên mà. Tao với mày lại là bạn thân. Mà thôi ! Mày trả lời tao đi ! – tôi đang cố gắng bình tĩnh hết sức.

.

- Xe tao bị hư rồi ! Hôm nay...à ờ...hôm nay....chị tao chở tao đi học ! – sự lúng túng trong câu trả lời của nhỏ Liên làm tôi suy sụp hẳn...

.

Tôi im lặng. Vì không còn gì để hỏi nữa. Tôi không cho nó biết là tôi thấy Tuấn chở nó đi học để những mong nó thành thật nói với tôi. Nếu thế thì chứng tỏ chuyện sẽ không có gì cả. Bấy lâu nay tôi luôn tin Liên, tin hơn cả người nhà, có chuyện gì tôi với nó cũng tâm sự với nhau. Vậy mà....nó đã nói dối tôi.

.

Tự nhiên tôi thấy buồn ghê gớm. Có thể nói Trần Thanh Thanh tôi là một con người yếu đuối về mặt tình cảm. Điều khiến tôi sợ hãi nhất là bị phản bội, bị quay lưng với niềm tin mà tôi dành cho họ. Vì thế tôi cố gắng không bao giờ nói dối ai là bởi lý do đó. Nhưng sao người ta lại có thể nhẫn tâm nói dối tôi chứ ????? Tôi quyết định sẽ không hỏi thêm Liên bất kì điều gì nữa. Dù đang rất bức mình nhưng tôi cũng tự ý thức được rằng, Tuấn không phải là gì của mình, và mình không có quyền...ghen ! Tôi giận Liên. Và tôi im lặng.

.

Con nhỏ bạn thấy tôi chẳng thêm nói chuyện gì thêm với nó thì cũng không quan tâm gì. Vì nó quá quen với tính cách nặng nề thất thường của tôi nên cứ nghĩ là tôi lại đang dở chứng. Nhưng Liên đã không biết được...Tôi đang giận nó...Giận rất nhiều...

.

Tiết 1 là giờ Lịch sử.

.

Đang nằm rũ trên bàn, đột ngột tôi giật mình vùng dậy khi nghe tin động trời :

.

- Các em lấy giấy ra làm bài kiểm tra 15 phút thay cho kiểm tra miệng !

.

Đó là những gì thốt ra từ miệng của cô giáo. Tôi thấy người mình rã rời. Kiểm tra ư ???? Làm sao mà tôi làm bài được với cái tâm trạng này ???? Và cái quan trọng hơn, là làm sao tôi làm bài được khi trong đầu tôi không hề có một chữ ????? Hậu quả của tính chủ quan đã sờ sờ trước mắt. Tôi cứ nghĩ mình đã có điểm kiểm tra miệng rồi nên không cần phải học bài nữa. Thế đấy ! Đời không ai biết được chữ « ngờ » !

.

Lấy tay xé tờ giấy đôi còn trắng tinh trong vở, người tôi toát mồ hôi hột. Cậu bạn ngồi bên thấy được vẻ mặt lo lắng của tôi cũng hơi ngẩn người một lát nhưng rồi cũng không nói gì. Tôi lúc này thì chẳng còn sức mà quan tâm đến ý tới ai nữa. Nếu bài kiểm tra lần này mà bị điểm kém thì có lẽ tôi hết sống nổi với ba tôi. Các bạn không biết đó chứ, ba tôi là một người cực kì đáng sợ trong vấn đề học tập của con cái. Mỗi lần mà tôi bị điểm kém, cô giáo chủ nhiệm gọi điện về là y như rằng ngày hôm đó đời tôi chấm dứt. Tôi lại rất sợ ba nên chẳng bao giờ dám để bài kiểm tra thấp điểm. Nhưng bây giờ thì khả năng đó lại rất cao. Tụi bạn tôi thường nói mấy môn xã hội thì cần gì học, chỉ cần nhớ ý rồi bịa ra càng dài càng tốt, thế nào cũng có điểm. Nhưng theo những gì mà tôi thấy, nếu không biết gì mà cứ bịa lung tung thì vẫn là trứng ngỗng với « cây gậy Trường Sơn » mà thôi !

.

Viết xong cái tên mình, tôi run rẩy đợi chờ cô đọc đề. Mà bây giờ có đợi cũng chừng đó. Vì căn bản là tôi đâu có học bài. Một chữ cũng không nhớ. Và thay vì chờ cô đọc đề, tôi tự cầu nguyện cho bản thân mình.

.

Cuối cùng thì cái đề cũng xuất hiện, tôi chép vào tờ giấy làm bài mà lòng đau như cắt. Thế là hết ! Những quả trứng và mấy cây gậy của ba đang chờ đợi tôi phía trước. Và trong cái giây phút đó, trong đầu tôi bỗng dưng lóe lên một ý nghĩ tội lỗi...Một ý nghĩ luôn xuất hiện trong đầu của những đứa học sinh khi bị lâm vào

hoàn cảnh giống như tôi. Tài liệu ! Hai từ đó dội vào đầu tôi. Đẳng nào cũng chết ! Nếu lỡ may lật tài liệu mà bị lộ thì cũng ngang bằng với việc không lật tài liệu mà bị điểm kém. Tôi liếc mình mở cặp, rút từ từ cuốn sách giáo khoa Lịch sử, đầu cúi sát xuống thành bàn lật lật từng trang. Phạm Minh nhìn sang, khuôn mặt chau lại. Cậu ta lấy tay đẩy nhẹ vào người tôi ý bảo tôi hãy cất đi. Nhưng trong tình thế đó, tôi đã đâm lao thì phải theo lao. Tôi tự trấn an mình và cố liếc một lần thử xem sao. Bàn tôi dù gì cũng nằm cuối lớp, lại ở bên góc nên chắc cô sẽ ít chú ý. Tôi cứ vừa nghĩ như thế vừa lật, đầu óc loạn cả lên, tim thì nhảy múa. Đây rồi ! Đáp án đây rồi ! Tôi hí hửng nhìn và...chép ! Chốc chốc tôi lại nhìn lên phía bảng, cô vẫn đứng ở đó. Tức là tôi vẫn an toàn. Vậy là tôi lại cúi xuống chép tiếp.

.

Nhưng cuộc sống luôn có những quy luật nhất định của nó. Học trò có những chiêu thức tinh quái qua mắt thầy cô để gỡ tài liệu thì thầy cô cũng có khả năng phát hiện và chặn đứng hành động đó. Học trò càng tinh vi thì thầy cô càng sắc bén trong quan sát. Nhưng có lẽ là tôi đã thoát được việc bị cô phát hiện nếu như Phạm Minh không lấy tay dụi nhẹ vào người tôi ngăn cản để khiến cô phải chú ý.

.

- Thanh Thanh, Phạm Minh! Hai em đang làm gì đó ???????? – cô giáo nói lớn rồi đi nhanh về phía tôi. Ngay lập tức, tôi đẩy cuốn sách vào sâu trong học bàn, mặt cố gắng tươi tỉnh để không bị phát hiện.

.

- Cô hỏi hai em ! Hai em đang làm gì đó ???? – cô dừng lại trước bàn học của tôi và nhắc lại câu hỏi.

.

- Dạ thưa cô ! Chúng em có làm gì đâu ạ ! Chúng em đang làm bài kiểm tra ! – tôi cố gắng trả lời rành rọt, mặc dù trong lòng đang nóng như lửa.

.

- Thật không ? – cô nói lớn rồi nhanh như chớp đưa tay vào học bàn và lấy ra cuốn sách giáo khoa trước mặt mọi người.

.

Tôi tím mặt. Minh cũng không bình thường được. Ánh mắt cô giáo đầy tức giận.

.

- Thế này là thế nào hả ???? Hai em giải thích cho tôi !

.

Cả tôi và Minh đều im lặng. Tôi sợ. Thực sự rất sợ. Dù đây là tình huống đã được dự tính trước nhưng sao khi đối diện tôi vẫn cảm thấy không đủ tự tin. Minh quay sang nhìn tôi. Đôi mắt chứa đựng sự bức tức kinh khủng. Chắc Minh đang trách tôi đã lôi cậu ta vào chuyện này trong khi thủ phạm chỉ là mình tôi. Hai tay tôi nắm chặt, run lấy bầy, miệng tôi cứng đờ. Tôi phải nói gì đây nhỉ ???? Nhận là mình đã làm ư ???? Tôi không dám nói. Tôi hèn quá...

.

- Thưa cô ! Em là người làm chuyện này, bạn Thanh không có liên quan gì, bạn ấy chỉ nhắc nhở em không được gỡ tài liệu mà thôi !

.

Những lời đồng dục của Phạm Minh dội vào tai tôi như sấm sét khiến cả người tôi tê giật.

Đọc truyện online -

10. Chương 10

Từ phía lớp đã bắt đầu có những lời xì xầm rộ lên. Ánh mắt cô giáo cũng chợt ngỡ ngàng khi nghe những lời mà Minh vừa nói. Điều đó hoàn toàn đúng vì từ trước đến giờ, trong suy nghĩ của mọi người, Phạm Minh là một học sinh ưu tú ! Cậu ta xứng đáng đứng đầu trong danh hiệu « Một sách chất lượng cao » !

- Tất cả im lặng ! Hai em ngồi xuống đi ! Phạm Minh ra chơi xuống phòng giám thị gặp tôi ! – cô giáo nói điềm tĩnh. Ngay lập tức không khí trở lại im ắng.

Tôi ngồi xuống. Người như bị mất hồn. Bằng một ánh nhìn đầy tội lỗi, tôi quay sang Phạm Minh. Nhưng trông cậu ta chẳng chút nào lo lắng hay sợ hãi, vẫn chăm chú làm hết bài kiểm tra. Mặt tôi đỏ ửng, có cái gì đó trong mắt làm tôi cay xè. Tôi muốn khóc quá ! Khóc vì xấu hổ ! Khóc vì tự trách bản thân đã làm liên lụy đến người khác !

Hết giờ. Tôi nộp bài với tờ giấy chỉ mới ghi vài chữ. Tôi không còn tâm trạng mà làm tiếp được nữa. Nhưng vốn dĩ tôi cũng đâu có học bài mà đòi hỏi làm cho xong. Một lần nữa tôi lại nhìn sang Phạm Minh. Cậu ta vẫn thế, vẫn chẳng nói năng gì, vẫn cúi đầu vào cuốn truyện dày cộm quen thuộc. Tôi thu hết can đảm nói...lí nhí :

- Xin lỗi vì đã làm ảnh hưởng tới cậu...Lát nữa ra chơi tôi sẽ xuống phòng giám thị để nhận lỗi với cô và mình oan cho cậu !

Phạm Minh nghe xong thì im lặng một lúc. Vài giây sau cậu ta đặt cuốn truyện lên bàn, đưa đôi mắt bị che kín bởi chiếc kính Nobita sang nhìn tôi, vẫn là sự lạnh lùng đó mà sao lòng tôi thấy nghẹn ngào :

- Cậu đừng có nói gì nữa. Tôi không muốn nghe. Và nếu muốn sống sót thì liệu hồn giờ ra chơi mà mò xuống phòng giám thị. Tôi sẽ cho cậu u thêm mấy cục nữa trên đầu giống như hôm nọ đó.

Rõ ràng là cậu ta đang mắng tôi. Mắng té tát cộng thêm dọa nạt. Ấy vậy mà sao tôi chẳng thấy khó chịu hay bức tức gì, chỉ thấy thương Phạm Minh ghê gớm. bấy lâu nay tôi cứ luôn nghĩ cậu ta chẳng bao giờ xem mình là bạn, cậu ta hoàn toàn không để ý đến sự xuất hiện của mình, cậu ta luôn ghét mình, nhưng hôm nay thì tôi mới biết, Minh thực sự là một người bạn tốt, rất tốt và luôn muốn giúp đỡ tôi. Chỉ là cách cậu ta thể hiện khác người thường thôi. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, tôi vẫn không thể để Minh bị oan như vậy được. Tôi cũng có lòng tự trọng và tôi không cho phép bản thân đánh mất nó lần nữa.

- Không ! Ai làm thì người ấy phải chịu ! Tôi không thể để cậu phải gánh tội dùm mình !

Lần này thì cậu ta không nói gì nữa, mà thay vào đó là nhìn tôi với ánh mắt đã man hơn. Bỗng dưng tôi thấy sợ. Thường ngày tôi đã khiếp sợ sự lạnh lùng của cậu ta lắm rồi, bây giờ còn thêm ánh nhìn này nữa, thật tình tôi muốn bỏ chạy quá ! Và như những gì tôi đã dự đoán, Phạm Minh nhanh như cắt ôm chặt cái đầu tôi rồi dúi mạnh vào đầu cậu ấy khiến tôi đau điếng người. Đó có thể coi là biện pháp trừng phạt mà Minh dành riêng cho tôi. Dù rất đau nhưng lần này tôi không dám la một tiếng. Bây giờ cậu ta có đánh tôi đi chăng nữa thì có lẽ tôi cũng không đánh lại, vì tôi đã mắc lỗi với cậu ta.

- Cậu quá ngốc ! Và tôi phải làm cho cái đầu cậu bớt ngốc hơn ! Hãy tự suy nghĩ đi ! Nếu bây giờ, cậu đi xuống phòng giám thị và nhận tội thì cả hai chúng ta đều sẽ bị truy cứu, cậu thì vi phạm quy chế giờ tài liệu trong giờ thi cử cộng thêm cái tội không thành thật khai báo, tôi thì dù không làm gì nhưng lại bị tội cố tình che giấu sai phạm của bạn. Còn nếu chỉ có mình tôi nhận thì ít ra chỉ có một đứa bị phạt, mà tôi thì cũng đã thành thật thú nhận ngay từ đầu nên chắc chắn hình phạt sẽ giảm nhẹ hơn. Thông minh một tí đi ! Hãy suy nghĩ thật kỹ trước khi quyết định làm mọi chuyện ! Tôi không dư công cứu bạn lần nữa đâu. Còn bây giờ thì để yên cho tôi đọc truyện !

.

Minh nói một thôi một hồi rồi quay trở về với cuốn truyện thân yêu và đọc ngẫu nhiên. Tôi thì như người trên mây. Những lời cậu ta vừa nói đúng là thấu tình đạt lý. Tôi yêu cậu bạn này quá ! Bấy lâu nay mình ngồi với một thằng nhóc cá tính mà mình không biết, bây giờ mới khám phá ra ! Thật là quá uổng phí ! Minh hiểu tính tôi nhất gan không dám nhận tội nên đã nhanh chóng nhận thay tôi, Minh cũng hiểu trong mắt cô giáo cậu là một học sinh giỏi nên mới dừng cảm nhận tội ngay từ đầu để cô có thể thông cảm và cho đó là một hành động thiếu suy nghĩ trong lúc bồng bột. Vì đã là con người, dù giỏi giang đến đâu cũng có lúc mắc lỗi mà. Ôi chao ! Tôi khâm phục cậu bạn cùng bàn quá đi mất ! Bây giờ việc tôi muốn làm nhất là ôm chầm lấy Minh và... kiss cậu ta một phát để cảm ơn ! Nhưng tôi chỉ dám nghĩ thôi chứ không dám làm. Cục u hồi nãy vẫn còn đau lắm và đang sưng to lên...

.

Giờ ra chơi. Minh đã xuống phòng giám thị. Đợi cậu ta đi một lúc rồi tôi cũng lén đi theo. Lần đầu tiên trong đời tôi có cảm giác tội lỗi đến mức này....

.

10 phút...

.

15 phút....

.

Chỉ còn 5 phút nữa là hết giờ ra chơi, Minh vẫn ngồi trong đó và chưa thấy dấu hiệu của sự trở ra. Tôi thấp thỏm đứng ngoài hành lang nhìn vào, hai tay cứ xoắn xoắn vào nhau. Cô thương Minh lắm, chắc cô không phạt nặng cậu ta đâu. Tôi cứ đứng chờ trong...hy vọng như thế. Tôi muốn làm cái gì đó để bù đắp lại cái lỗi to đùng của mình, ít ra là tôi có thể lo lắng cùng cậu ấy....

.

Đợi đến khi tay tôi cào nát cả lớp sơn tường của phòng học cạnh phòng giám thị thì Minh mới đi ra. Tôi hốt hoảng chạy lại hỏi tới tấp :

.

- Sao rồi ???? Cô có báo về gia đình không ???? Có bị phạt gì nặng nề không ?????

.

Minh suýt té trước sự xuất hiện như...ma của tôi. Cậu ta đứng lại, hai tay bỏ vào túi quần, chau mày nhìn tôi. Có lẽ cậu ta đang khó chịu, mà có lúc nào Minh không khó chịu đâu, tôi cũng quen rồi nên cứ nhăn răng cười lấy tinh thần .

.

- Không bị gì cả. Chỉ bị phạt trực nhật một tuần vì sai phạm lần đầu.

.

Minh nói với thái độ thờ ơ mà không biết rằng lòng tôi vui như hội. Tôi sung sướng nhảy cẫng lên ôm chầm lấy cậu ta trong niềm hạnh phúc hân hoan. May quá ! Không bị gì hết ! Chỉ bị phạt trực nhật thôi ! Gì thì

gì chứ trực nhật đối với tôi là chuyện nhỏ như con muỗi. Thế là cảm giác tội lỗi trong lòng tôi đã được vơi đi mấy phần rồi.

Nhưng tôi quên mất là mình đã làm một hành động hơi quá trớn và vô duyên. Đến bây giờ khi nghĩ lại chuyện này mặt tôi vẫn đỏ ửng lên vì...ngượng. Minh chói với trước cái ôm chủ động của tôi, tay tôi quàng lên người cậu ấy mạnh quá khiến cái kính Nobita rơi xuống đất. Cậu ta nổi khùng hét lên :

- Làm cái gì thế hả ???? Tránh xa tôi ra !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tôi giật bắn mình trước tiếng hét kinh thiên động địa của Minh nên vội vã buông ngay cậu ấy ra. Sợ dây thần kinh...xấu hổ của tôi đã hoạt động trở lại. Bây giờ Trần Thanh Thanh này mới ý thức được mức độ quá trớn của hành động mình gây ra. Theo phản xạ, tôi nhanh chóng cúi xuống nhặt cái kính cận to đùng của Minh rồi ngẩng lên đưa cho cậu ấy....Nhưng chính tay tôi lại làm rơi cái kính đó lần thứ hai.....Lần này thì tôi tha thứ được cho bản thân mình....Vì tôi không đủ bình tĩnh khi nhìn thấy gương mặt không – có – kính của cậu ta. Phạm Minh đây ư ????? Một sách lạnh lùng của tôi đây ư ????? Sao có thể thế được chứ ???? Có nằm mơ tôi cũng không ngờ một cái kính cận cũng có thể làm khuôn mặt con người ta thay đổi đến vậy. Mãi ngắm nhìn, tôi không để ý đến gương mặt đang bốc hỏa của Minh. Cậu ta giận dữ cúi xuống nhặt kính lên rồi đeo vào, nhìn tôi bằng một ánh nhìn đã man rồ bỏ đi. Hình như cậu ta bối rối khi bị tôi nhìn thấy « dung nhan » thật của mình. Còn tôi vẫn còn đứng đó, như một con ngố với hàng đồng suy nghĩ trong đầu. Đến bây giờ tôi mới nhận ra, xung quanh mình, toàn là Hoàng tử !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nhưng cuộc sống đôi lúc thật ** le. Tôi mãi nhìn theo Minh. Mà không biết rằng : Cũng có một người đang đứng nhìn tôi. Đứng hơn là người đó đã chứng kiến toàn bộ sự việc từ đầu đến cuối. Người đó đang đứng đằng sau và nhìn tôi. Nhìn với ánh mắt mà tôi không thể miêu tả. Người đó...là Trọng Tuấn....

Đọc truyện online -

11. Chương 11

Lúc tôi quay lưng lại nhìn thì bóng Tuấn đã khuất sau hành lang. Tôi đứng nhìn theo. Buồn. Nhưng tôi lấy lại tinh thần rất nhanh. Đôi lúc sự thật lại khiến mình thấy thanh thản. Như tôi bây giờ chẳng hạn. Khi thấy Tuấn đứng đó nhìn mình thì lòng tôi vội vã sợ hãi và thoáng lo lắng, nhưng ngay sau đó, tôi ý thức rằng, Tuấn đâu có thích mình nên chẳng việc gì cậu ta phải bận tâm đến mình. Suy ra mình cũng không cần phải lo lắng làm gì ệt. Và lại, chuyện hồi sáng, khi tôi thấy Tuấn chở Liên cho đến bây giờ vẫn khiến tôi tức tức.

Hôm nay tôi không tặng kẹo mút cho Tuấn. Nhiều lúc tôi cũng không hiểu nổi mình nữa. Không ít lần tôi chứng kiến Tuấn chở đưa con gái khác, thân mật với đứa con gái khác ngay trước mặt mình nhưng tôi vẫn không để tâm hay buồn phiền gì mà vẫn vui vẻ tặng kẹo cho cậu ta. Nhưng sao hôm nay, khi thấy Tuấn chở Liên – con bạn thân nhất của mình thì tôi lại thấy khó chịu và chẳng muốn tặng kẹo cho cậu ta nữa. Thế đấy ! Tính tôi nắng mưa thất thường là vậy....

Ra về. Tôi thấy Tuấn ở cổng sau của trường. Nhưng lần này cậu ta chỉ có một mình chứ không đứng cùng một con nhỏ búp bê nào đó như thường ngày. Mặc kệ. Hôm nay tôi cho phép bản thân giận Tuấn. Giận hoàng tử mắc dịch của mình. Vậy nên tôi lấy xe thật nhanh rồi dắt qua trước mặt cậu ta mà không cần

chào hỏi hay cười đùa gì nữa. Lúc đó thì Minh cũng chuẩn bị đạp xe về. Tôi í ới gọi rồi đạp nhanh theo kịp cậu ấy. Minh là một kho tàng mà tôi cần khám phá.

.

.....

.

Yahoo đang sign in. Vài giây sau thì list nick của tôi hiện lên kèm theo là hộp tin offline lúc nào cũng dày đặc. Và tôi lại thấy dòng tin nhắn ấy...đến từ cái nick name đặc biệt : « I_want_to_be_live ». Chẳng hiểu sao cứ mỗi lần nhìn thấy dòng chữ đó là tôi lại mỉm cười. Không biết I_want_to_be_live là ai nhỉ ????? Thực sự là tôi rất tò mò. Nhiều lần tôi định gửi một tin nhắn hỏi thăm cho cái nick ấy nhưng rồi thôi. Rõ ràng qua cách gửi tin chứng tỏ là người gửi không muốn tôi hồi âm mà chỉ muốn tôi nhận lấy thôi. Nên tôi cũng tôn trọng mà đón nhận bằng một niềm vui thật sự. Tôi mong chờ một ngày cái nick đó sẽ bật sáng và tôi được nói chuyện với chủ nhân của nó !

.

Buzz !!!!!!!!!

.

Tôi giật mình khi thấy Prince buzz mình. Cũng hơn cả tuần nay tôi không nói chuyện với Prince, tự nhiên tôi thấy mất tự tin kinh khủng. Và vì thế tôi cần thời gian. Thế mà cậu nhóc vẫn không « tha » cho tôi cho dù tôi đang để chế độ Invisible.

.

« Sao chị tránh mặt em ???? »

.

Tôi im lặng.

« Sao chị không nói chuyện với em nữa ???? »

.

Tôi im lặng.

« Em đã làm gì sai ???? »

.

Tôi im lặng.

.

« Được ! Nếu chị không muốn nói chuyện với em thì từ nay về sau em không làm phiền chị nữa ! Chị làm em buồn quá ! »

.

« Chị xin lỗi.... »

.

Cuối cùng thì tôi cũng phải cắt lời. Thật lòng tôi cũng...nhớ nó ! Nhớ hoàng tử bé bỏng của mình. Dù sao thì việc nói chuyện với nó mỗi đêm đã trở thành một thói quen khó thay đổi của tôi. Có lẽ tại tôi đã suy nghĩ nhiều quá, mọi chuyện không phức tạp nếu tôi cứ nghĩ đơn giản đi...

.

« Chị sao thế ???? »

.

« Máy hôm nay chị có chuyện không vui... »

.

« Sao không nói với em ? Mọi lần chị vẫn thường tâm sự với em mà ???? »

.

« Nhưng chuyện này thì khác...Mà thôi, đừng nhắc tới nó nữa ! Đạo này em học hành thế nào rồi ? »

.

« Cũng thế ạ ! Nhưng em đang cố gắng ! Em phải đậu vào trường chuyên ! »

.

« Uh ! Chị sẽ luôn ủng hộ em... »

.

« À ! Chị chưa trả lời em. Chị tin em chứ ? »

.

Tôi lại phải im lặng. Biết trả lời với nó thế nào nhỉ ????? Tôi không muốn làm Hoàng tử Online của mình thất vọng, nhưng tôi cũng chưa tự tin với câu trả lời của mình. Tôi suy nghĩ hồi lâu rồi cũng đặt tay lên bàn phím...

.

« Câu hỏi này...Chị chưa thể trả lời em được....Em chờ một thời gian nữa nhé ! »

.

« Ok ! Em cũng nghĩ chị sẽ trả lời như vậy. Và đó cũng là điểm khiến em thích chị. Em sẽ đợi. Còn bây giờ em out ! pp chị ! g9 »

.

Prince is now offline....

.

Tôi có nên nghĩ là Prince đang giận không nhỉ ???? Chao ôi ! Nhức đầu quá !!!!!!!!!!!!!

.

.....

.

Khổ thân Phạm Minh, từ hôm nay buổi nào cậu ấy cũng phải ở lại lớp để trực nhật. Và tất nhiên là tôi cũng không thể bỏ về.

.

- Này ! Cậu ngồi đó đi ! Để tôi làm cho ! – tôi ấn Minh ngồi xuống ghế rồi lặn xăn cầm cây chổi.

.

Cậu ta không biết là vô tâm hay vô tình mà lại...đồng ý, ngồi trên ghế và cầm cuốn sách dày cộm chăm chú đọc. Tôi nhìn mà thở dài. Đó là tính cách của cậu ta rồi, muốn trách cũng không được. Thế là một mình tôi lao đầu vào công việc trực nhật. Hết quét lớp rồi lau bảng, quét hành lang, v.v.....

.

Đang mải mê làm việc, tôi chợt thấy người mình có gì đó khang khác...cứ như là có ai đó cào cào cái lưng mình. Tôi dừng hẳn tay lại, tỉnh lặng để ...xem xét tình hình. Như thế nào nhỉ ??? Tôi đang đứng gần cửa

sổ, mà ngay cạnh cửa sổ có một cây bàng rất to, cành vươn vào tận thành cửa , lá xum xuê và tất nhiên vào mùa này, sâu không thiếu. Chẳng lẽ.....

.

Ngay lập tức tôi hét dựng lên ! Cái cảm giác đang có một con vật lông lá đầy mình nằm trên lưng thì làm sao mà tôi chịu nổi ????? Trời đất ơi....Và cứ thế là tôi hét toáng lên....

.

- Cái gì thế ??? - nghe tiếng hét nổ trời của tôi, Minh chạy lại.

.

- Sâu ! Con sâu ! Con sâu nó chui vào lưng tôi rồi !!!!!!!!!!!!!!! - tôi thút thít, vẻ mặt đau khổ, càng lúc tôi càng thấy ngứa lưng kinh khủng.

.

- Cái gì cơ ?????? - Minh tròn mắt ngạc nhiên.

.

Thế đấy ! Cái số tôi luôn gặp những chuyện ** le theo kiểu này. Bây giờ thì không biết làm thế nào nữa.....Con sâu...con sâu....sẽ ra sao đây ???????

14/ Minh im lặng rồi nhìn chằm chằm vào cái lưng tôi. Thật tình lúc đó tôi thấy ngứa kinh khủng, con sâu chết tiệt cứ quần quăn trên lưng khiến tôi vừa ngứa vừa nổi cả da gà. Nếu cứ tiếp tục thế này chắc tôi ngất mất...

.

Bỗng tôi thấy Minh tiến lại phía cặp cửa mình rồi rút ra từ trong đó một cây thước nhựa 30cm. Trong đầu tôi chợt tưởng tượng đến cảnh cậu ta dùng cây thước này đánh một cú thật mạnh vào lưng tôi để tiêu diệt con sâu ấy. Nhưng...như thế thì bắn lắm !!!!!!!!!!!!!!!

.

- Từ bây giờ cậu đứng im cho tôi, không được phát ra bất cứ tiếng động gì, cậu mà cứ quậy là tôi mặc cậu luôn đó ! Nghe rõ chưa ? - Minh hầm dọa.

.

Lúc đó tôi cũng chẳng suy nghĩ được gì nhiều, chỉ mong sao sớm thoát khỏi con sâu chết tiệt này nên tôi gật đầu ngay. Vài giây sau, Minh đột ngột lấy tay ấn mạnh vào lưng tôi khiến suýt chút nữa tôi la oai oái nếu không nhớ lại những lời vừa rồi của cậu ta. Tiếp theo, một tay Minh đưa cây thước luồn vào lưng tôi theo hướng từ trên xuống qua cổ áo đằng sau, một tay cậu ta cầm vạt áo dưới phía sau của tôi kéo căng ra tạo lỗ thoáng cho con sâu này « bay » ra. Cây thước chạm vào lưng tôi rồi « phụt » - tôi có cảm giác nó vừa cào mạnh vào lưng mình. Thế này là thế nào nhỉ ????

.

- Xong rồi đó ! Quay lại rồi nhìn xuống đất đi ! - Minh rút cây thước ra khỏi lưng tôi rồi nói đều đều.

.

Tôi quay lại, con sâu đen xì, cũng khá « mập » đang uốn éo dưới nền. Nhìn trực diện nó thế này tôi càng thấy hoảng hơn. Tôi ngược lên nhìn Minh với ánh mắt biết ơn chan chứa. Nhưng cậu ta chẳng thèm mỉm cười lấy một cái, chỉ nhíu mày rồi trở lại chỗ ngồi và tiếp tục đọc ngẫu nhiên cái quyển sách dày cộm đó. Tôi như một con ngó đứng nhìn theo rồi thở dài thườn thượt. Điều tôi muốn làm nhất bây giờ là được...tắm ! Cái cảm giác có một con vật gớm giếc như vậy nằm trên người mình thật là ghê rợn !

.

Lúc tôi hoàn tất công việc trực nhật thì đồng hồ đã điểm 12h. Đã quá trưa thì phải ? Đang loay hoay thu xếp lại đồ đạc chuẩn bị ra về thì tôi chợt nhớ ra một điều. Nhiều lúc tôi cũng thấy ghét bản thân vì cái tính hay quên của mình, nếu không nhìn thấy chiếc xe đạp đang dựng ngoài sân thì có lẽ tôi đã phải ngậm ngùi mà đi bộ về. Thu hết can đảm, tôi tiến lại phía Minh cũng đang chuẩn bị đeo cặp lên vai :

- Minh này....

Cậu ta ngẩng mặt lên nhìn tôi ý hỏi muốn gì.

- Chuyện là thế này...Hôm qua á ! Anh trai chở tôi đi học, nhưng mà lúc về thì tôi lại đi xe đạp của nhỏ Bích. Vì thế trưa nay tôi phải đạp xe về nhà trả cho nó...Cậu...cậu chở tôi về nhà được không ? – dù đã rất cố gắng nhưng giọng tôi vẫn run run, nhờ vả một tên máu lạnh kiểu này khả năng thành công là rất khó.

- Cậu nói gì thế ???? Tôi không hiểu ??????

Cậu ta không hiểu cũng đúng thôi. Vì đến bây giờ tôi cũng không hiểu tại sao bản thân mình lại có lòng tốt bao la đến nhường này. Số là, đáng lẽ trưa hôm qua anh hai sẽ tới trường đón tôi, nhưng đến giữa buổi thì anh gọi điện báo có việc bận đột xuất nên không lên đón tôi được, bảo tôi nhờ đứa nào đó chở về. Lúc đó tôi tá hỏa vì không biết nhờ vả đứa nào cả, nhỏ Liên thì không đi xe, ông bạn ngồi bên (tức Minh) thì vẫn còn nổi điên vụ tôi giở tài liệu khiến cậu ta phải gánh tội oan nên tôi đâu có dám nhờ cậy. Đang lâm vào thế bí thì không biết là xui xẻo hay may mắn cho tôi mà nhỏ Bích ngồi bàn trên đột ngột quay xuống, ném cái sổ xe cho tôi rồi nói vội vài lời xong chạy về ngay lập tức :

- Chảnh iu ! Nhà tao có việc gấp, mẹ tao mới gọi điện nên tao phải về ngay, có người đến đón tao ngoài cổng rồi, tao nghe mày đang cần người chở về nên mày làm ơn lấy xe tao mà về rồi ngày mai đạp xe tới nhà trả cho tao với. Vậy nhé ! Tao đi đã !

Nó bốc hơi trước khi tôi kịp ý thức được chuyện gì đang xảy ra. Thế này là thế nào nhỉ ????? Đây là sự giúp đỡ hay là một hình thức lợi dụng ???? Tôi cầm sổ xe trên tay mà mắt tròn xoe. Cũng may là xe của nhỏ Bích cũng thuộc dạng « hiếm » nên chắc tôi có thể tìm được khi vào nhà xe. Nhưng mà....Tôi cứ thấy sao sao ấy Nghĩ lại thì Bích cũng đối xử khá tốt với tôi, chỉ là tính của cậu ta hay thích lợi dụng người khác nên tôi cũng ít chơi thân. Nhà Bích tôi cũng biết vì hồi tháng trước có đi ăn sinh nhật nhỏ, chắc cũng còn nhớ. Thế là tôi thở dài bấm bụng chịu thiệt thôi....

Quay lại với tình hình lúc này, Minh vẫn đưa ánh mắt khó hiểu đó nhìn tôi. Còn tôi thì chẳng biết làm gì hơn ngoài ánh mắt tha thiết mong chờ sự đồng ý của cậu ta.

- Đi mà ! Cậu giúp tôi đi mà ! Nếu cậu thấy mệt thì để tôi chở cho ! – tôi sốt sắng đề nghị.

Ấy vậy mà cậu ta lại đồng ý ! Ôi ! Trên đời này có thể tồn tại một thằng con trai với chỉ số ga lăng âm vô cực như thế này sao ???? Tôi những tưởng nói như thế để cậu ta động lòng thương tình trước sự thành tâm của mình, ai dè cậu ta lại chấp nhận. Đúng là loại máu lạnh, mất nhân tính, không có tim !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Trả xong xe cho nhỏ Bích tôi thấy người nhẹ hẳn. Từ nay về sau chừa, không dám nhận lời mấy cái vụ nhờ vả này nữa. Con nhỏ miệng cười toe toét cảm ơn tôi riu rít, nhưng tôi chẳng thấy chút thành ý nào từ phía nó khi Bích không hề thắc mắc rằng khi tôi trả xe cho nó thì tôi sẽ về bằng cái gì ????? Thế đấy, tình bạn hồ hững khác với tình bạn chân thành ở chỗ đó !

Tôi phụng phịu tiến lại phía Minh, cậu ta đang ngồi trên xe phóng đôi mắt nhìn xa xăm. Tôi thì chẳng còn chút sức lực nào để mà lãng mạn như cậu ta. Nghĩ đến thảm cảnh bản thân phải gồng mình chở một thằng nhóc nặng gần gấp đôi tôi đi một quãng đường hơn 2 cây số thì tôi đã muốn ngất xỉu. Cậu ta đúng là quá ác !

- Xong rồi ! Cậu xuống đi để tôi lên ngồi chở ! – tôi lạnh lùng nói.

Minh chẳng phản ứng gì, chỉ xuống xe, giao ghi- đông cho tôi ra ngồi vào yên sau. Thật tình tôi muốn phang cho cậu ta vài gậy cho bỏ thói tàn nhẫn với con gái. Nhưng nghĩ lại mình đang mang ơn hẳn nên đành nuốt hận vào trong. Tôi nhón người lên yên ngồi. Đúng là khổ ! Cậu ta cao hơn tôi một cái đầu, làm sao chân tôi đủ dài để với tới cái bàn đạp được chứ đừng nói đến việc chống chân. Tôi nhăn nhó nói với Minh :

- Này ! Chân tôi ngắn lắm ! Vì thế cậu ngồi sau nhớ chống chân cho chắc vào đó !

- Cái này tôi biết rồi, khỏi cần dặn !

Thế đấy ! Tàn nhẫn là bản chất của cậu ta ! Tôi mím môi leo lên yên rồi bắt đầu đạp. Đang gồng mình đạp những vòng đầu tiên, chợt điện thoại trong bọc quần rung lên, tôi đành phải dừng lại mở ra nghe, là số của ông anh trai quý hóa :

- Hai gọi gì nữa thế ? Em đang mệt lắm rồi !

- Mày mau về đi ! Biết mấy giờ rồi không hả ? Muốn bị ba cho ăn gậy sao ??????

Tôi giật mình, nhìn lại đồng hồ trên tay. Trời đất ! Đã gần 1h chiều. Nước này thì chỉ có chết với ba thôi ! Thế là tôi nhét vội cái alo vào cặp rồi dùng hết sức đạp bán sống bán chết. Cứ nhắc đến ba là tôi lại sợ. Ba tôi nghiêm khắc cực, chẳng bao giờ thấy ba tỏ ra gần gũi với chúng tôi, lúc nào cũng chỉ có ra lệnh và áp đặt. Vì thế tính tôi vốn ngang bướng nhưng trước mặt ba tôi thì tôi luôn mềm nhũn như con chi chi. Đường xá giữa trưa vắng người hẳn, tôi càng cố gắng đạp thật nhanh. Con người có cái lạ, nếu như bình thường thì không sao, nhưng khi có cái gì đó đằng sau hối thúc thì đột ngột có động lực để tiến thật nhanh. Tôi bây giờ là một ví dụ. Dù đang cực kì mệt nhưng tốc độ đạp xe của tôi có thể ngang bằng với xe máy, mà đâu phải chỉ đèo có mình tôi, còn thêm một ông bạn tàn bạo vô nhân đạo ở đằng sau nữa chứ !

Minh có vẻ chẳng hề quan tâm tới tâm trạng của tôi, cậu ta vẫn thản nhiên cầm cuốn sách dày cộm đọc mê say. Tôi phát bực nên chẳng thèm để ý tới cậu ta nữa. Bây giờ việc tôi cần làm là phải về nhà thật sớm và nghĩ ra một lý do gì đó để nói với ba, vì sự thật là tôi đâu dám kể việc vì sao mình phải ở lại trực nhật cùng Minh cho ba nghe. Nếu ba biết thì tôi chắc khỏi đi học luôn. Càng nghĩ tôi càng sợ, và càng sợ thì tôi càng nhắm mắt nhắm mũi gồng mình đạp nhanh. Nhưng đi kèm với tốc độ luôn là nguy hiểm. Đang lao mình như bay về phía trước thì đột nhiên tôi điếng người khi thấy một chiếc xe máy đang đi với tốc độ

nhANH tiến về phía mình theo chiều ngược lại. May thay tôi kịp hất tay lái sang một bên để né, nếu chậm chân trong tích tắc thì có lẽ mọi chuyện đã phức tạp lắm rồi. Ông lái xe phanh thật nhanh rồi dừng lại nhìn tôi bằng ánh mắt tức giận, tôi không dám biện minh gì chỉ rôi rít xin lỗi rồi tiếp tục đạp. Trong đầu tôi lúc này mọi thứ cứ ong ong cả lên, tôi cảm giác mình không còn nghe thấy gì cả. Vừa đạp tôi vừa thoáng nghe tiếng ai đó gọi mình ở đằng sau, nhưng tôi không ngoái lại. Đã trễ lắm rồi !!!!!!!!

.

Không hiểu sao quãng đường còn lại tôi thấy mình đạp rất nhanh. Có lẽ tại động lực...sợ ba mới khiến tôi có sức mạnh phi thường như vậy. Cuối cùng cũng tới thâu nhà, tôi hí hửng xuống xe định bụng quay lại cảm ơn Minh vì dù sao nhờ có xe cậu ta tôi mới được về nhà nhanh. Nhưng tôi rùng mình....Yên xe sau trống trơn....Vì Minh đã không cánh mà bay.....

Đọc truyện online -

12. Chương 12

Anh trai đang đứng đợi ngoài cổng thấy tôi về thì chạy nhanh lại than vãn :

.

- Mày làm gì mà về trễ thế ! Lo mà vào nhà giải thích với ba kia kìa !

.

Tôi như người mất hồn, dáo dác nhìn quanh. Cậu ta to lù lù như thế thì biến đi đâu được nhỉ ??? Ông anh trai vẫn không ngớt cảm râm bên tai khiến tôi nhức cả đầu. Chợt tôi khựng lại một giây...Một ý nghĩ chợt lóe lên...Thế là ba chân bốn cẳng tôi quay đầu xe rồi đạp về phía ngược lại...Anh Thiện hoảng hốt gọi với theo. Cái số tôi sao mà khổ thế này cơ chứ ??????????????????????

.

Vừa đạp vừa nhìn, tôi mỉm cười sung sướng khi thấy Phạm Minh đang đi bộ thất thểu theo hướng ngược lại, mắt cậu ta cũng nhìn trái nhìn phải liên hồi, chắc là tìm tôi. Nhanh như chớp tôi phóng xe tiến lại, thở hổn hển :

.

- Cậu bị gì thế hả ?????? Tự nhiên nhảy xuống xe là sao ?????

.

Minh đưa đôi mắt rực lửa nhìn tôi, khuôn mặt mờ mờ hồ hồ nhễ nhại.

.

- Tôi nhảy xuống hay là cậu vớt tôi xuống hả ?????? Phóng xe bạt mạng, suýt tông người ta rồi còn không để ý đến người ngồi sau nữa. Nếu tôi không nhanh chân thì đã ngã xuống đường rồi, đang định lên yên ngồi lại thì cậu đạp đi mất, tôi hét khô cổ gọi lại mà cậu cũng thềm nhìn ! Tai cậu điếc rồi hả ??????????????

.

Tôi nghiêng người trước tiếng hét nổ trời của Minh, chưa từng thấy cậu ta tức giận như thế. Mà cũng đúng là lỗi của tôi thật.....

.

- Thôi ! Tôi xin lỗi ! Cũng vì tôi gấp quá, ba tôi mà thấy tôi về trễ như thế này thì coi như tiêu !!!!!!! Mà cậu cũng tàn nhẫn quá ! Nếu cậu chịu khó chờ tôi thì mọi chuyện đã không như thế !!!!!!!!!!!!!!! – tôi ức chế rồi bật khóc nức nở.

.

Minh im lặng. Lúc nào cậu ta cũng chỉ biết im lặng. Tôi vẫn khóc như mưa như gió, thật sự lúc này tôi mệt lắm rồi ! Hai chân thì rã rời, thần kinh cứ như căng ra chuẩn bị đứt lìa. Sức chịu đựng con người cũng có giới hạn chứ ! Tôi lại là con gái nữa !!!!!!!!!!!!!!! Tức mà chết mất thôi !

.

Mặc kệ cho tôi khóc, cậu ta vẫn im lặng giành lấy ghi đông xe rồi ra hiệu bảo tôi ngồi lên yên sau. Sự thật thì cậu ta chở tôi về nhà. Còn tôi thì ngồi sau và tẩm tức khóc. Trời trưa nóng đỏ lửa, cả người tôi và Minh đều ướt đầm vì mồ hôi. Nắng chiếu như thiêu đốt tất cả. Thiêu đốt cả những giận hờn vu vơ của tuổi học trò....

.

Về tới nhà, tôi nhảy xuống, mặt vẫn ướt vì nước mắt, tuy vậy tôi vẫn quay lại nói một tiếng cảm ơn với Minh, tính tôi là thế, chẳng thích mang ơn ai :

.

- Cậu về đi ! Cảm ơn đã chở tôi tới nhà !

.

- Đúng là đồ vô ơn ! Cậu tính trả ơn tôi bằng lời nói này thôi hả ?

.

- Thế cậu còn muốn gì hả ?????

.

- Mời tôi vào nhà đi ! Tôi khát nước ! – Minh nói thản nhiên còn tôi thì nhảy dựng lên. Chẳng lẽ cậu ta không biết là tình hình tôi lúc này đang trong trạng thái ngàn cân treo sợi tóc mà còn đòi mời vào nhà chứ ?????

.

- Cậu...Để lần sau nhé ! Hôm nay không được đâu !

.

- Nhưng tôi thích hôm nay thôi !

.

Thế là cậu ta ngang nhiên dắt xe vào trong sân rồi lôi mạnh tôi vào theo. Cậu ta đúng là muốn tuyệt đường sống của tôi mà !!!!!!!!!!!!!!!

.

Ba tôi đã ngồi ở phòng khách đợi tôi. Lúc đó ước chừng tôi có thể văng ra ngoài vì sợ. Nếu bị mắng hay bị đánh đòn trước mặt bạn thì sẽ xấu hổ lắm. Tôi thầm mong ba làm ơn làm phúc thương tình đứa con gái bé bỏng của mình mà hãy đợi Phạm Minh về rồi muốn xử tôi ra sao cũng được. Đường như ba, mẹ và cả anh trai đều bất ngờ trước sự có mặt của Minh. Còn tôi thì chẳng bao giờ nghĩ cậu ta lại là một thằng nhóc nhanh nhẹn nhanh miệng như thế.

.

- Chào hai bác ạ ! Em chào anh ! – Minh vừa bước chân vào phòng khách đã cúi đầu chào rồi rít khiến tôi suýt nữa té vì ngạc nhiên.

.

- Chào cháu ! – ba mẹ tôi cũng mỉm cười chào đáp lễ.

.

- Dạ trưa nay đi học về, cháu bị ngã xe, cũng may có bạn Thanh giúp cháu nên mọi chuyện đã ổn. Cháu cùng bạn ấy về nhà để giải thích cho hai bác cùng anh hiểu để đừng trách bạn Thanh mà tội bạn ấy. – Minh nói dối mà như nói thật, mặt biểu hiện cảm xúc y như một diễn viên chuyên nghiệp.

.

- Thật vậy sao ???? Thế cháu có bị gì không ????? – ba mẹ tôi ngạc nhiên trông thấy, vội vã hỏi thăm.

.

- Dạ cũng không có gì nặng, chỉ bị xây xát nhẹ ở tay thôi ạ ! – Minh chìa cánh tay ra kể lể, lúc này tôi mới để ý đến vết thương ở tay cậu ta, thế mà hồi nãy cậu ta nói không sao cả. Thật là...

.

Minh có vẻ là người khá thông minh trong cách ăn nói. Không biết cậu ta nghĩ đâu ra nhiều chuyện đến thế để nói với ba mẹ tôi, nhưng coi bộ ba mẹ cũng rất hứng thú khi nghe cậu ra nói. Tôi cứ há mồm ngồi xem cuộc nói chuyện giữa ba mẹ tôi với Minh. Nhìn chẳng khác gì người nhà với nhau. Đúng là ở Minh có nhiều thứ kì lạ thật.

.

- Thưa hai bác cháu về ! Hai bác đừng trách bạn Thanh nhé ! Bạn ấy không cố ý về muộn đâu ạ ! – Minh đứng dậy cáo từ, ba mẹ tôi mỉm cười vui vẻ chào cậu ấy, tôi nhận nhiệm vụ tiễn Minh ra cổng.

.

- Này ! Càng lúc cậu càng khiến tôi bất ngờ đó ! – tôi vỗ vai Minh cười hạnh phúc, gì thì gì chứ cậu ta lại một lần nữa cứu tôi một bàn thua trông thấy.

.

- Cậu im đi ! Hôm nay cậu lại mắc nợ tôi ! Cứ chuẩn bị tinh thần mà trả nợ cho tôi ! Còn cánh tay này nữa nè ! Nó mà để lại sẹo thì cậu đừng có trách tôi ! Bực cả mình ! – Minh hần học rồi lấy xe đạp về.

.

Thế là sao nhỉ ????? Như thế nào mới là khuôn mặt thật của cậu ta ?????

Đọc truyện online -

13. Chương 13

Tối. Tôi lết từ giường tới cái máy vi tính. Bây giờ có thể nói hai chân tôi đã đình công. Nó vừa nhức, vừa mỏi, lại đau ê ẩm, kết quả của một ngày trời đạp xe mệt mỏi. Tôi mở yahoo lên, hộp tin nhắn lại xuất hiện và như thường lệ, « I_want_to_be_live » vẫn send cho tôi một tin nhắn offline với lời chúc quen thuộc đó. Tôi lại mỉm cười. Đến khi nào chủ nhân của cái nick này mới chịu lộ diện để nói chuyện với tôi nhỉ ????? Đang mãi suy nghĩ lung tung, chợt tôi hơi ngạc nhiên khi thấy một tin nhắn khá dài từ Bom – hoàng tử Online thứ 2 của mình. Từ trước đến nay Bom khá kiệm lời nên rất ít khi để lại tin nhắn cho tôi. Ngay lập tức tôi dán mắt vào đọc...

« Lyn nè ! Lâu rồi tôi với bạn không nói chuyện được với nhau. Thật ra mà nói, thời gian này, tôi gặp khá nhiều chuyện không vui nên cũng ít onl hẳn, tôi thấy buồn lắm ! Buồn nhiều chuyện ! Tôi cứ có cảm giác cả thế giới này đang lừa dối mình.... :(Nhưng bây giờ thì tôi ổn hơn rồi, vì tôi nghĩ còn có nhiều thứ trong cuộc sống này mà tôi cần phải chờ đợi và chinh phục. Với lại, tôi cũng còn trẻ lắm. Tôi sẽ cố gắng quên tất cả để trở về với chính mình. Và để trở về là Bom – bạn của Lyn. Thật sự mà nói, nhiều lúc, tôi cũng không hiểu vì sao tôi rất tin tưởng ở bạn, một niềm tin tuyệt đối mà ngay cả với những đứa bạn ngoài đời chưa chắc tôi đã có. Chúng ta tuy chỉ là bạn ảo qua mạng, chưa biết gì về nhau nhưng tôi nghĩ việc gặp gỡ của

chúng ta là một duyên số. Đối với bạn, tôi không ngần ngại kể hết mọi chuyện, cả vui lẫn buồn mà không suy nghĩ hay đắn đo, có lẽ vì chúng ta có sự đồng cảm nào đó chăng ??? Tôi cũng không biết rõ. Nhưng tôi tin bạn...Và cũng mong bạn sẽ tin tôi....Chắc chắn Bom sẽ gặp Lyn ngoài đời vào một ngày không xa. Lyn hãy chờ Bom nhé ! Còn bây giờ Bom đi ngủ đây ! Goodbye ! :) »

Lạ thật ! Sao thời gian này nhiều người đòi hỏi niềm tin ở tôi thế nhỉ ??? Hết Prince rồi lại tới Bom ??? Nhưng tôi thì chưa đủ niềm tin cho tất cả....Buồn thật....

.....

Hôm nay như thường lệ, tôi lại đem kẹo mút tặng cho Tuấn. Nhiều chuyện xảy ra khiến tôi cũng không còn thời gian mà giận dỗi hoàng tử mắc dịch của mình. Mà dạo này cũng vui thật, Tuấn hình như chán cái trò « thay người yêu như thay áo » rồi hay sao ấy mà chẳng thấy cậu ta đi chung với con nhỏ búp bê nào cả. Chỉ toàn độc hành thôi.

- Này ! Cầm lấy ! – tôi chìa cây kẹo ra trước mặt Tuấn, mặc tình như ruồi.

- Sao chỉ có một cái ? – Tuấn trả treo.

- Ừa ??? Mọi hôm đâu thấy cậu đòi hỏi số lượng đâu ? – tôi tròn mắt.

- Tôi không thích sự ngắt quãng ! Hai hôm qua không có thì hôm nay phải bù ! – cậu ta nhún vai.

- Tôi thích tặng lúc nào là chuyện của tôi, cậu chỉ có việc nhận thôi ! – tôi cũng không chịu thua, tự nhiên nhắc lại chuyện hôm trước khiến tôi bực cả mình.

Tuấn nhăn mặt giắt phăng cây kẹo trên tay tôi rồi ném đi. Tôi quá quen với chuyện này rồi nên cũng chẳng buồn tức giận. Nhưng đột nhiên trong người tôi muốn làm một chuyện....Nếu không hỏi bây giờ thì không biết khi nào mới có cơ hội.

- Này !

Tuấn dừng lại rồi quay lưng nhìn tôi.

- Hai hôm trước...tôi....nhìn thấy cậu chở nhỏ Liên bạn tôi....Cậu...cậu đừng có ý gì với bạn tôi đó ! Nó không phải dạng con gái dễ cho cậu trêu chọc ! – tôi nắm chặt tay, cố gắng bình tĩnh để nói cho hết câu.

Tuấn thoáng ngạc nhiên, miệng lăm bầm cái gì đó mà tôi nghe không rõ. Nhưng rồi cậu ta chợt bật cười ha hả khiến tôi ngơ người nhìn.

- Thì ra là vì chuyện này ! Ha ha ! Mà này ! Nếu tôi có ý với Liên thì sao ??? Tôi thích ai thì tôi có quyền tán người đó chứ ?

- Cái gì ????? Cậu định tán bạn tôi thật hả ????? Không được ! Không được ! – tôi giắt bản mình.

- Cậu đừng có ích kỷ như thế ! Cậu thích tôi nhưng tôi không thích cậu, tôi thích bạn thân của cậu cơ ! Vì thế mà cậu ngăn cản tôi thì thật buồn cười và không công bằng chút nào ! – Tuấn mỉm cười trêu chọc.

- Cậu đừng có ăn nói lung tung ! Nếu tôi có ý định ghen tuông kiểu đó thì tôi đã không để yên cho cậu khi cậu tí tởn với con nhỏ khác. Nhưng Liên là bạn thân tôi, tôi không muốn cậu làm nó tổn thương như bao đứa con gái khác, làm ơn tha cho bạn tôi đi !!!!! – tôi xuống nước năn nỉ.

- Hay nhỉ ??? Tôi thích là tôi làm, cậu đừng có năn nỉ, vô ích ! – Tuấn càng được thể lần tới.

- Tuấn ! Chưa bao giờ tôi cầu xin cậu điều gì cả ! Nhưng lần này tôi xin cậu đấy ! Chọn con nhỏ khác đi ! Nhỏ Liên nó vốn nhạy cảm và yếu đuối, nó không hợp với cậu đâu ! – tôi nhấn nhó, vì tình bạn thân thiết bấy lâu nay, tôi không thể để Liên lại làm một « cái giẻ lau » cho Tuấn thích thì tán, không thích thì bỏ.

- Ha ha !! Vui thật !!! Được ! Tôi sẽ tha cho nhỏ đó, nhưng cậu sẽ phải hy sinh nhiều đấy !

Lời của Tuấn làm tôi rùng mình....Hy sinh ư ?????

Bây giờ tôi đang ngồi trong phòng, tay chống cằm, mặt đắm chiêu suy nghĩ. Càng nghĩ tôi càng muốn...giết Trọng Tuấn ! Những yêu sách mà cậu ta đưa ra chẳng khác nào muốn chơi khăm tôi. Cái gì chứ ??? Tôi đường hoàng là tiểu thư của một gia đình khá giả mà phải nấu cơm trưa rồi mang đến trường cho cậu ta

ư ???? Quá sức phi lý ! Phi lý đến mức không thể chịu nổi ! Mà Tuấn cũng đâu phải loại dói rách nghèo khổ gì cho cam, đi học toàn có xe hơi đưa đón, áo quần thì toàn hàng hiệu. Tôi từng chứng kiến cậu ta quăng thẳng tay đôi giày xịn mới mua mang chưa nóng chân vào thùng rác chỉ vì lỡ dẫm phải một mẩu kẹo sing-gum của ai đó. Thế mà giờ đây cậu ta lại hành hạ tôi bằng cái trò cơm trưa này đây ????? Sao mà số tôi khổ thế cơ chứ ????? Nhưng cũng may là chỉ có trưa ngày mai thôi, chứ mà kéo dài ngày này qua tháng nọ thì chắc tôi tức mà ngất mất. Việc tôi cần làm bây giờ là phải viện một lý do bao biện cho trưa ngày mai – khi tôi không thể về nhà ăn cơm mà phải ngồi tại trường ăn cơm chung với cậu ta theo giao kèo đã định (càng nghĩ tôi càng muốn phanh thầy hoàng tử mắc dịch của mình ! Grừ...). Chuyện đó cũng không khó lắm so với khả năng nói dối bậc thầy của tôi (tự hào +__+), vấn đề quan trọng hơn chính là tôi sẽ phải lăn vào bếp và nấu bữa trưa rồi bỏ vào hộp đem cho Tuấn. Đó chắc chắn sẽ là cơn ác mộng khủng khiếp của Trần Thanh Thanh này ! Lời dọa nạt của cậu ta lại văng vẳng bên tai :

« Nếu cậu nhờ mẹ nấu thì chết với tôi ! Không những tôi tán bạn thân cậu mà sẽ cho Liên bị đá theo cách tàn nhẫn nhất ! »

Tuấn đúng là dã man. Và việc bấy lâu nay tôi thích hần hay chẳng là một sự điên rồ ????? Nghĩ đến đó tôi tự túm tóc mình giật liên hồi. Đáng đời cho cái tính khủng hoảng dở dở của tôi...

Sáng...

Tôi lết ra khỏi giường khi đồng loạt 5 chiếc báo thức « cất tiếng ». Vốn biết bản thân sẽ không thể nào dậy nổi vào cái lúc sáng tinh mơ này nên tối hôm qua tôi đã bấm bụng hẹn 5 chiếc đồng hồ rồi quăng mỗi chiếc mỗi nơi để tránh tình trạng trong cơn mê ngủ với tay tắt chuông báo thức. 4h sáng ! Đó là kỷ lục mà tôi đã lập được cho chính bản thân mình. Thường ngày thì mẹ phải gọi gần cả trăm tiếng tôi mới có thể mở mắt. Hôm nay chỉ vì chẳng nhọc mắt dịch đó mà Trần Thanh Thanh này mất ngủ. Thật là...

Sau khi làm xong vệ sinh cá nhân, tôi lăn tăn xuống bếp, không quên cầm theo cuốn sách hướng dẫn nấu ăn mà khó khăn lắm tôi mới rút được từ giá sách trong phòng ba mẹ. Mọi chuyện diễn ra đúng như tôi dự đoán...Quá kinh khủng ! Không biết là tôi đã làm vỡ bao nhiêu quả trứng gà rồi nữa. Cái tạp dề trước khi tôi đeo vào người còn trắng tinh thì bây giờ đã như một bức tranh « trừu tượng » với đủ loại màu sắc cộng với những mùi vị đặc trưng của thức ăn. Ấy thế mà bằng chính tâm huyết kết hợp với... niềm căm giận sục sôi trong lòng, tôi đã hoàn thành bữa trưa của mình một cách khá hoàn hảo và đúng giờ. Sau khi ném lại tất cả những món mình vừa chế biến, tôi tự cho là tạm ổn và nhanh chóng dọn dẹp lại bãi chiến trường do mình gây ra. Có lẽ mẹ tôi sẽ phải ốm ba ngày khi biết rằng tất cả đồ ăn thức uống mà hôm qua mới đi siêu thị mua về tích trữ trong tủ lạnh đã không cánh mà bay tất tần tật. Dù biết vậy nhưng tôi cũng không thể làm gì khác hơn. Thôi thì...đành chấp nhận bị mắng còn hơn để con bạn thân lao đầu vào ...hang cọp !

Lúc tôi vừa đạp xe vào tới cổng thì chuông reo. Thật may là vẫn chưa muộn. Tôi phóng thẳng vào lớp với tốc độ nhanh nhất có thể, không quên cầm theo hộp thức ăn – công sức cả buổi sáng của mình. Minh đã ngồi lì ở đó, vẫn như mọi ngày, dán đôi mắt bị che khuất bởi cặp kính Nobita vào cuốn sách dày cộm mà dù có cố gắng thì tôi cũng không dịch được cái tựa đề của nó. Tôi « đáp » vào chỗ ngồi kèm theo tiếng thở mệt nhọc nhưng cậu ta chẳng buồn để ý. Mặc kệ. Tôi cũng không cần lời hỏi thăm của Minh – con một sách đáng ghét.

.....

Đang thả mình trong giấc ngủ bù vàng ngọc, đột nhiên tóc tai của tôi dựng đứng cả lên khi một tiếng đập bàn rất mạnh giáng xuống ngay cạnh mình. Tôi hốt hoảng vùng dậy thì thấy Phạm Minh đang nhìn mình với khuôn mặt nham hiểm (theo tôi nghĩ là vậy !).

- Cậu điên hả ???????? Tôi mới chợp mắt được một lúc mà cậu làm cái trò gì thế ???? Ác nó vừa vừa thôi !!!!!!!!!!!!! – tôi uất ức hét thẳng vào mặt cậu ta.

- Nín ngay lập tức ! Nhìn đi ! – Cậu ta chẳng chút sợ hãi trước thái độ như « sư tử vồ mồi » của tôi, miệng nói tỉnh bơ rồi đưa cái tay ra trước mặt.

- Gì nữa đây hả ???? Khoe tay đẹp hả ???? Bộ cậu bị đứt sợi nào trong đầu rồi hả ???? – tôi bực bối phán liên hồi.

Các bạn biết cậu ta dám làm gì với tôi không ???? Cậu ta dám đưa nắm đấm kề sát mặt tôi đây !!!! Cái loại con trai bạo lực, tàn bạo, mất nhân tính !!!!!!! Suốt đời chỉ ê sắc mà thôi !!!!!!!

- Im đi ! Nhìn này ! Tác phẩm của cậu đây ! Căng mắt ra đi ! – Minh thu cú đấm hờ lại rồi nói như ra lệnh.

18/Mặt mày tôi đỏ như Trương Phi, hai tay run bần bật vì tức giận. Nhưng dù vậy tôi vẫn phải nín nhịn khi nhìn thấy những vết trầy xước trên cánh tay phải của cậu ta. Từ hôm đó đến giờ cậu ta vẫn để như vậy mà không bôi thuốc gì hết sao ???? Đúng là cái đồ không bình thường mà !!!

- Muốn gì đây ???? – tôi hất hàm.

- Xuống phòng y tế, xin bông băng thuốc đỏ lên băng lại cho tôi. Nhanh ! – cậu ta phang thẳng vào mặt tôi cái đề nghị mà theo tôi tự nhận thấy là « quá vô nhân đạo ».

Tôi đưa đôi mắt vừa uất ức vừa bức bối nhìn vào mặt Minh. Nhưng cũng chỉ được nhiêu đó rồi cuối cùng vẫn phải đứng dậy đi xuống phòng y tế. Trách cứ, giận dữ thì có ích lợi gì khi cái sự thật là tôi mang ơn cậu ta vẫn đang sờ sờ đó. Đúng là cái nợ ân tình quá nặng nề, không biết làm sao cho hết nợ....

Không có cái gì ngộ nghĩnh bằng việc một đứa lành lặn mạnh khỏe đi xuống phòng y tế để xin bông băng thuốc đỏ. Tôi phải dùng hết khả năng để thuyết phục cô y tế rằng « bạn em bị trầy xước ở tay do vô ý bị ngã, nhưng tại bạn ấy nhút nhát nên không dám xuống xin thuốc, vì thế em phải đi thay ! ». Thế đấy ! Lý do cực kì củ chuối nhưng lại là cách duy nhất trong tình huống này. May mắn là nhìn mặt tôi cũng ...đáng tin nên cô đồng ý đưa cho tôi một lọ oxi già, thuốc bôi vết thương nhẹ và một ít bông băng.

- Đưa tay ra đây tôi băng ! – tôi lạnh lùng ra lệnh.

- Nói lại ! Đền ơn người ta mà như đánh ghen thế à ? – Minh nhú mồm.

- Cậu... – tôi đành nuốt hận vào trong – Bạn Phạm Minh yêu quái, à nhầm, yêu quý ! Bạn đưa tay để mình băng lại cho ! – tôi nói mà cứ thấy cái lưỡi mình liú lại.

Minh phì cười trước cái giọng lãnh lút chim hót của tôi. Nhưng rồi cậu ta lấy lại sắc mặt khá nhanh, chìa cánh tay ra rồi lại buông một lời hăm dọa :

- Làm cho cẩn thận ! Băng kiểu gì mà để nhiễm trùng thì cậu chết với tôi !

Tôi mím môi kìm chế cơn điên đang dâng lên trong người. Dám đối xử tàn nhẫn với Trần Thanh Thanh ta sao ????? Rồi nhà người sẽ phải hối hận !!!!!!!!!!!!!!! Vừa nghĩ thế tôi vừa rưới oxi già lên vết thương của Phạm Minh bằng một sự...sung sướng tốt độ khi nhìn thấy khuôn mặt đang nhăn nhó vì quá rát của cậu ta. Nhưng chắc vì sĩ diện đàn ông nên Minh chẳng dám hé răng nửa lời, chỉ biết cắn răng chịu đựng. Cuối cùng thì cơn tức trong lòng tôi cũng được nguôi ngoai phần nào. Ác giả ác báo mà !!! Tôi hí hửng cười thầm trong lòng.

- Thôi chứ ! Cậu định rưới hết chai oxi già luôn hả ?????

Lời của Minh đưa tôi về với thực tại. Quay xuống nhìn, chai oxi già đã gần hết, tôi hốt hoảng dừng lại, lấy bông y tế lau lấy lau để vết thương trên tay cậu ta. Và bằng một sự nhẹ nhàng mà theo tôi là ngoài sức tưởng tượng của chính mình, tôi đã hoàn thành đường băng cho Minh. Đang cười tươi rói vì hạnh phúc, tôi như bị đá xuống vực thẳm trước lời nhận xét của cậu bạn một sách :

- Tôi bó tay với cậu. Đây chỉ là vết trầy xước ngoài da mà cậu băng chẳng khác nào tôi bị chém ba bốn nhát. Nhìn kinh chưa ! – nói rồi cậu ta chìa cánh tay được che gần hết bằng băng trắng bóc trước mặt với đôi mắt thất vọng xen lẫn ngán ngấm. Tôi cũng tự thấy những điều cậu ta nói không sai nên đành ngậm ngùi im lặng. Tức mà không nói được là cục tức kinh khủng nhất....

Nhưng cậu ta vẫn còn chút nhân tính khi không bắt tôi tháo ra băng lại. Thế là xong. Nhưng sự thật là tôi đã nhầm tưởng cái thành ý kia của Minh. Cậu ta để như vậy là muốn hành hạ tôi theo cách khác...

- Trời đất ! Chảnh ! Mày làm gì tay thẳng Minh mà phải băng bó khiếp thế ?????? Bạo lực nó vừa thôi.

- Đúng rồi đó ! Nhìn tay Minh kia ! Thảm kinh khủng luôn ! Mày đúng là quá đáng Chảnh ạ !

- Lo mà bồi dưỡng cho nó đi ! Bị thương kiểu này chắc chắn sẽ để lại sẹo. Tội nó quá !!!!!!!

Thế đấy ! Mục đích của việc không bắt tôi tháo ra băng lại của cậu ta là vậy đó. Thử hỏi trên đời này còn có ai đã man hơn Phạm Minh bạn tôi không nhỉ ?????

.....

Ra chơi. Sau khi đánh chén no nê dưới căn tin, tôi cùng nhỏ Liên tí tởn trở về phòng học. Tôi đã làm lành với nhỏ bạn thân vì nghĩ đi nghĩ lại thấy việc giận dỗi của mình cũng hơi vô lý, nó tuy là bạn thân nhưng đâu phải tất cả mọi chuyện Liên phải kể ỉnh ? . Và vậy là trở lại bình thường. Tính tôi cũng chẳng giận được ai lâu.

- Nhỏ khùng ! Kẹo tôi đâu ?

Tôi suýt nữa ngã treo chân trước câu chào hỏi của Tuấn. Cậu ta không biết từ đâu bay ra, bỏ tay vào bọc quần đứng trước mặt chúng tôi với câu hỏi kì quặc của mình. Tôi nói kì quặc là bởi vì từ trước đến nay có đời nào Tuấn chủ động muốn tôi tặng kẹo đâu ? Toàn là tôi « ép » cậu ta lấy cả đấy chứ ! Vậy là hôm nay có bão rồi....

- Liên ! Đưa bì kẹo cho tao ! – tôi há hốc miệng ngạc nhiên xong cũng không quên « nhiệm vụ » của mình.

- Tụi mày là một cặp vừa khùng vừa điên ! – Liên lắc đầu bình luận, tay đưa cho tôi bì kẹo vừa mới mua ở căn tin.

- Này ! Kẹo này ! – tôi chẳng buồn phản ứng trước câu nói của nhỏ bạn (vì căn bản là tôi thấy cũng...đúng !), tay đưa cây kẹo mút trước mặt Tuấn với vẻ mặt bình thản như tấm phản.

- Nhớ giao kèo của chúng ta đấy ! Đừng khiến tôi phải bực mình ! – Tuấn giựt lấy kẹo rồi dùng nó gõ vào trán tôi kèm theo lời nhắc nhở sắc mùi bạo lực, xong thì đi thẳng, trước khi đi còn nháy mắt với nhỏ Liên (thật ra cậu ta làm thế để nhắc khéo tôi) khiến con nhỏ rợn cả tóc gáy.

- Hấn bị gì thế mày ????? – Liên trở mắt quay sang hỏi tôi.

- Hấn lên cơn chứ bị gì nữa ! Đi thôi ! – tôi bực bội lôi con bạn về lớp, miệng không ngớt nguyên rủa hoàng tử mắc dịch của mình. Cái câu hỏi muôn thưở lại hiện lên trong đầu tôi : « Vì sao mày lại đi thích một thằng vừa đều vừa ***** như thế hả Trần Thanh Thanh?» Và rồi chính tôi lại tự trả lời cho bản thân mình : « Tao biết được tao con mày luôn !+_+ »

Giờ toán !

Tôi đang cặm cụi chép bài trên bảng thì cái di động chết tiệt rung rung trong túi quần. Loay hoay như thế nào tôi lại đụng mạnh trúng vào cái tay đang bị thương của Minh khiến cậu ta giật mình nhăn mặt, tôi cũng hoảng hồn theo. Mở máy ra, tin nhắn từ số lạ : « Hết giờ đợi tôi ở ghế đá sau phòng 5 ». Lại là Tuấn đây mà ! Bực cả mình ! Tôi gấp máy lại rồi nhìn lên, bắt gặp ánh mắt như lửa Hỏa Diệm Sơn của Minh đang phóng thẳng về phía mình. Biết là sẽ chẳng thể thoát được nên tôi đành chuẩn bị tư thế, nhắm mắt nắm chặt tay để chờ đợi cú đập đầu kinh khủng của cậu ta. Minh đưa mặt tiến gần về phía tôi, tôi cũng không dám hé mắt ra nhìn. Chắc chắn giờ sinh hoạt tuần này tôi sẽ xin cô đổi chỗ, thật tình là thần kinh tôi không thể nào ổn định được khi ngồi chung với cái tên kì cục và man rợ này.

Nhưng cậu ta chẳng làm gì tôi cả. Chỉ đưa tay lên chạm vào má tôi khiến tôi giật mình mở mắt ra.

Đọc truyện online -

14. Chương 14

Bây giờ tôi đang ngồi trong phòng, tay chống cằm, mặt đăm chiêu suy nghĩ. Càng nghĩ tôi càng muốn...giết Trọng Tuấn ! Những yêu sách mà cậu ta đưa ra chẳng khác nào muốn chơi khăm tôi. Cái gì chứ ???? Tôi đường hoàng là tiểu thư của một gia đình khá giả mà phải nấu cơm trưa rồi mang đến trường cho cậu ta ư ???? Quá sức phi lý ! Phi lý đến mức không thể chịu nổi ! Mà Tuấn cũng đâu phải loại dói rách nghèo

khổ gì cho cam, đi học toàn có xe hơi đưa đón, áo quần thì toàn hàng hiệu. Tôi từng chứng kiến cậu ta quăng thẳng tay đôi giày xịn mới mua mang chưa nóng chân vào thùng rác chỉ vì lỡ dẫm phải một mẩu kẹo sing-gum của ai đó. Thế mà giờ đây cậu ta lại hành hạ tôi bằng cái trò cơm trưa này đây ????? Sao mà số tôi khổ thế cơ chứ ????? Nhưng cũng may là chỉ có trưa ngày mai thôi, chứ mà kéo dài ngày này qua tháng nọ thì chắc tôi tức mà ngất mất. Việc tôi cần làm bây giờ là phải viện một lý do bao biện cho trưa ngày mai – khi tôi không thể về nhà ăn cơm mà phải ngồi tại trường ăn cơm chung với cậu ta theo giao kèo đã định (càng nghĩ tôi càng muốn phanhey hoàng tử mắc dịch của mình ! Grừ...). Chuyện đó cũng không khó lắm so với khả năng nói dối bậc thầy của tôi (tự hào ++), vấn đề quan trọng hơn chính là tôi sẽ phải lặn vào bếp và nấu bữa trưa rồi bỏ vào hộp đem cho Tuấn. Đó chắc chắn sẽ là cơn ác mộng khủng khiếp của Trần Thanh Thanh này ! Lời dọa nạt của cậu ta lại văng vẳng bên tai :

« Nếu cậu nhờ mẹ nấu thì chết với tôi ! Không những tôi tán bạn thân cậu mà sẽ cho Liên bị đá theo cách tàn nhẫn nhất ! »

Tuấn đúng là dã man. Và việc bấy lâu nay tôi thích hần hay chẳng là một sự điên rồ ????? Nghĩ đến đó tôi tự túm tóc mình giật liên hồi. Đáng đời cho cái tính khủng hoảng dở dở của tôi...

Sáng...

Tôi lết ra khỏi giường khi đồng loạt 5 chiếc báo thức « cất tiếng ». Vốn biết bản thân sẽ không thể nào dậy nổi vào cái lúc sáng tinh mơ này nên tối hôm qua tôi đã bấm bụng hẹn 5 chiếc đồng hồ rồi quăng mỗi chiếc mỗi nơi để tránh tình trạng trong cơn mê ngủ với tay tắt chuông báo thức. 4h sáng ! Đó là kỷ lục mà tôi đã lập được cho chính bản thân mình. Thường ngày thì mẹ phải gọi gần cả trăm tiếng tôi mới có thể mở mắt. Hôm nay chỉ vì thẳng nhóc mất dịch đó mà Trần Thanh Thanh này mất ngủ. Thật là...

Sau khi làm xong vệ sinh cá nhân, tôi lặn tẩn xuống bếp, không quên cầm theo cuốn sách hướng dẫn nấu ăn mà khó khăn lắm tôi mới rút được từ giá sách trong phòng ba mẹ. Mọi chuyện diễn ra đúng như tôi dự đoán...Quá kinh khủng ! Không biết là tôi đã làm vỡ bao nhiêu quả trứng gà rồi nữa. Cái tạp dề trước khi tôi đeo vào người còn trắng tinh thì bây giờ đã như một bức tranh « trừu tượng » với đủ loại màu sắc cộng với những mùi vị đặc trưng của thức ăn. Ấy thế mà bằng chính tâm huyết kết hợp với... niềm căm giận sục sôi trong lòng, tôi đã hoàn thành bữa trưa của mình một cách khá hoàn hảo và đúng giờ. Sau khi ném lại tất cả những món mình vừa chế biến, tôi tự cho là tạm ổn và nhanh chóng dọn dẹp lại bãi chiến trường do mình gây ra. Có lẽ mẹ tôi sẽ phải ốm ba ngày khi biết rằng tất cả đồ ăn thức uống mà hôm qua mới đi siêu thị mua về tích trữ trong tủ lạnh đã không cánh mà bay tất tẩn tẩn. Dù biết vậy nhưng tôi cũng không thể làm gì khác hơn. Thôi thì...đành chấp nhận bị mắng còn hơn để con bạn thân lao đầu vào ...hang cọt !

Lúc tôi vừa đạp xe vào tới cổng thì chuông reo. Thật may là vẫn chưa muộn. Tôi phóng thẳng vào lớp với tốc độ nhanh nhất có thể, không quên cầm theo hộp thức ăn – công sức cả buổi sáng của mình. Minh đã ngồi lì ở đó, vẫn như mọi ngày, dán đôi mắt bị che khuất bởi cặp kính Nobita vào cuốn sách dày cộm mà dù có cố gắng thì tôi cũng không dịch được cái tựa đề của nó. Tôi « đáp » vào chỗ ngồi kèm theo tiếng thở mệt nhọc nhưng cậu ta chẳng buồn để ý. Mặc kệ. Tôi cũng không cần lời hỏi thăm của Minh – con một sách đáng ghét.

.....

Đang thả mình trong giấc ngủ bù vàng ngọc, đột nhiên tóc tai của tôi dựng đứng cả lên khi một tiếng đập bàn rất mạnh giáng xuống ngay cạnh mình. Tôi hốt hoảng vùng dậy thì thấy Phạm Minh đang nhìn mình với khuôn mặt nham hiểm (theo tôi nghĩ là vậy !).

- Cậu điên hả ???????? Tôi mới chớp mắt được một lúc mà cậu làm cái trò gì thế ???? Ác nó vừa vừa thôi !!!!!!!!!!! – tôi uất ức hét thẳng vào mặt cậu ta.

- Nín ngay lập tức ! Nhìn đi ! – Cậu ta chẳng chút sợ hãi trước thái độ như « sư tử vồ mồi » của tôi, miệng nói tỉnh bơ rồi đưa cái tay ra trước mặt.

- Gì nữa đây hả ???? Khoe tay đẹp hả ???? Bộ cậu bị đứt sợi nào trong đầu rồi hả ???? – tôi bực bối phanhey liên hồi.

Các bạn biết cậu ta dám làm gì với tôi không ???? Cậu ta dám đưa nắm đấm kề sát mặt tôi đấy !!!! Cái loại con trai bạo lực, tàn bạo, mất nhân tính !!!!!!!!! Suốt đời chỉ ê sắc mà thôi !!!!!!!!!

- Im đi ! Nhìn này ! Tác phẩm của cậu đấy ! Căng mắt ra đi ! – Minh thu cú đấm hờ lại rồi nói như ra lệnh.

18/Mặt mày tôi đỏ như Trương Phi, hai tay run bần bật vì tức giận. Nhưng dù vậy tôi vẫn phải nín nhịn khi nhìn thấy những vết trầy xước trên cánh tay phải của cậu ta. Từ hôm đó đến giờ cậu ta vẫn để như vậy mà không bôi thuốc gì hết sao ???? Đúng là cái đồ không bình thường mà !!!

- Muốn gì đây ???? – tôi hất hàm.

- Xuống phòng y tế, xin bông băng thuốc đỏ lên băng lại cho tôi. Nhanh ! – cậu ta phang thẳng vào mặt tôi cái đề nghị mà theo tôi tự nhận thấy là « quá vô nhân đạo ».

Tôi đưa đôi mắt vừa uất ức vừa bức bối nhìn vào mặt Minh. Nhưng cũng chỉ được nhiều đó rồi cuối cùng vẫn phải đứng dậy đi xuống phòng y tế. Trách cứ, giận dữ thì có ích lợi gì khi cái sự thật là tôi mang ơn cậu ta vẫn đang sờ sờ đó. Đúng là cái nợ ân tình quá nặng nề, không biết làm sao cho hết nợ....

Không có cái gì ngộ nghĩnh bằng việc một đứa lành lặn mạnh khỏe đi xuống phòng y tế để xin bông băng thuốc đỏ. Tôi phải dùng hết khả năng để thuyết phục cô y tế rằng « bạn em bị trầy xước ở tay do vô ý bị ngã, nhưng tại bạn ấy nhút nhát nên không dám xuống xin thuốc, vì thế em phải đi thay ! ». Thế đấy ! Lý do cực kì củ chuối nhưng lại là cách duy nhất trong tình huống này. May mắn là nhìn mặt tôi cũng ...đáng tin nên cô đồng ý đưa cho tôi một lọ oxi già, thuốc bôi vết thương nhẹ và một ít bông băng.

- Đưa tay ra đây tôi băng ! – tôi lạnh lùng ra lệnh.

- Nói lại ! Đền ơn người ta mà như đánh ghen thế à ? – Minh nhú mồm.

- Cậu... – tôi đành nuốt hận vào trong – Bạn Phạm Minh yêu quái, à nhầm, yêu quý ! Bạn đưa tay để mình băng lại cho ! – tôi nói mà cứ thấy cái lưỡi mình liú lại.

Minh phì cười trước cái giọng lãnh lút chim hót của tôi. Nhưng rồi cậu ta lấy lại sắc mặt khá nhanh, chìa cánh tay ra rồi lại buông một lời hăm dọa :

- Làm cho cẩn thận ! Băng kiểu gì mà để nhiễm trùng thì cậu chết với tôi !

Tôi mím môi kìm chế cơn điên đang dâng lên trong người. Dám đối xử tàn nhẫn với Trần Thanh Thanh ta sao ????. Rồi nhà người sẽ phải hối hận !!!!!!!!!!!!!!! Vừa nghĩ thế tôi vừa rưới oxi già lên vết thương của Phạm Minh bằng một sự...sung sướng tốt độ khi nhìn thấy khuôn mặt đang nhăn nhó vì quá rát của cậu ta. Nhưng chắc vì sĩ diện đàn ông nên Minh chẳng dám hé răng nửa lời, chỉ biết cắn răng chịu đựng. Cuối cùng thì cơn tức trong lòng tôi cũng được nguôi ngoai phần nào. Ác giả ác báo mà !!! Tôi hí hửng cười thâm trong lòng.

- Thôi chứ ! Cậu định rưới hết chai oxi già luôn hả ????

Lời của Minh đưa tôi về với thực tại. Quay xuống nhìn, chai oxi già đã gần hết, tôi hốt hoảng dừng lại, lấy bông y tế lau lấy lau để vết thương trên tay cậu ta. Và bằng một sự nhẹ nhàng mà theo tôi là ngoài sức tưởng tượng của chính mình, tôi đã hoàn thành đường băng cho Minh. Đang cười tươi rói vì hạnh phúc, tôi như bị đá xuống vực thẳm trước lời nhận xét của cậu bạn một sách :

- Tôi bó tay với cậu. Đây chỉ là vết trầy xước ngoài da mà cậu băng chẳng khác nào tôi bị chém ba bốn nhát. Nhìn kinh chưa ! – nói rồi cậu ta chìa cánh tay được che gần hết bằng băng trắng bóc trước mặt với đôi mắt thất vọng xen lẫn ngán ngấm. Tôi cũng tự thấy những điều cậu ta nói không sai nên đành ngậm ngùi im lặng. Tức mà không nói được là cục tức kinh khủng nhất....

Nhưng cậu ta vẫn còn chút nhân tính khi không bắt tôi tháo ra băng lại. Thế là xong. Nhưng sự thật là tôi đã nhầm tưởng cái thành ý kia của Minh. Cậu ta để như vậy là muốn hành hạ tôi theo cách khác...

- Trời đất ! Chảnh ! Mày làm gì tay thẳng Minh mà phải băng bó khiếp thế ????. Bạo lực nó vừa thôi.

- Đúng rồi đó ! Nhìn tay Minh kia ! Thảm kinh khủng luôn ! Mày đúng là quá đáng Chảnh ạ !

- Lo mà bồi dưỡng cho nó đi ! Bị thương kiểu này chắc chắn sẽ để lại sẹo. Tội nó quá !!!!!!!

Thế đấy ! Mục đích của việc không bắt tôi tháo ra băng lại của cậu ta là vậy đó. Thử hỏi trên đời này còn có ai đã man hơn Phạm Minh bạn tôi không nhỉ ????

.....

Ra chơi. Sau khi đánh chén no nê dưới căn tin, tôi cùng nhỏ Liên tí tởn trở về phòng học. Tôi đã làm lành với nhỏ bạn thân vì nghĩ đi nghĩ lại thấy việc giận dỗi của mình cũng hơi vô lý, nó tuy là bạn thân nhưng đâu phải tất cả mọi chuyện Liên phải kể ỉnh ?. Và vậy là trở lại bình thường. Tính tôi cũng chẳng giận được ai lâu.

- Nhỏ khùng ! Kẹo tôi đâu ?

Tôi suýt nữa ngã treo chân trước câu chào hỏi của Tuấn. Cậu ta không biết từ đâu bay ra, bỏ tay vào bọc quần đứng trước mặt chúng tôi với câu hỏi kì quặc của mình. Tôi nói kì quặc là bởi vì từ trước đến nay có đời nào Tuấn chủ động muốn tôi tặng kẹo đâu ? Toàn là tôi « ép » cậu ta lấy cả đấy chứ ! Vậy là hôm nay có bão rồi....

- Liên ! Đưa bì kẹo cho tao ! – tôi há hốc miệng ngạc nhiên xong cũng không quên « nhiệm vụ » của mình.

- Tụi mày là một cặp vừa khùng vừa điên ! – Liên lắc đầu bình luận, tay đưa cho tôi bì kẹo vừa mới mua ở căn tin.

- Này ! Kẹo này ! – tôi chẳng buồn phản ứng trước câu nói của nhỏ bạn (vì căn bản là tôi thấy cũng...đúng !), tay đưa cây kẹo mút trước mặt Tuấn với vẻ mặt bình thản như tấm phản.

- Nhớ giao kèo của chúng ta đấy ! Đừng khiến tôi phải bực mình ! – Tuấn giựt lấy kẹo rồi dùng nó gõ vào trán tôi kèm theo lời nhắc nhở sắc mùi bạo lực, xong thì đi thẳng, trước khi đi còn nháy mắt với nhỏ Liên (thật ra cậu ta làm thế để nhắc khéo tôi) khiến con nhỏ rợn cả tóc gáy.

- Hấn bị gì thế mày ????? – Liên trở mắt quay sang hỏi tôi.

- Hấn lên cơn chứ bị gì nữa ! Đi thôi ! – tôi bực bội lôi con bạn về lớp, miệng không ngớt nguyên rủa hoàng tử mắc dịch của mình. Cái câu hỏi muôn thưở lại hiện lên trong đầu tôi : « Vì sao mày lại đi thích một thằng vừa đều vừa ***** như thế hả Trần Thanh Thanh?» Và rồi chính tôi lại tự trả lời cho bản thân mình : « Tao biết được tao con mày luôn !+_+ »

Giờ toán !

Tôi đang cặm cụi chép bài trên bảng thì cái di động chết tiệt rung rung trong túi quần. Loay hoay như thế nào tôi lại đụng mạnh trúng vào cái tay đang bị thương của Minh khiến cậu ta giật mình nhăn mặt, tôi cũng hoảng hồn theo. Mở máy ra, tin nhắn từ số lạ : « Hết giờ đợi tôi ở ghế đá sau phòng 5 ». Lại là Tuấn đây mà ! Bực cả mình ! Tôi gấp máy lại rồi nhìn lên, bắt gặp ánh mắt như lửa Hỏa Diệm Sơn của Minh đang phóng thẳng về phía mình. Biết là sẽ chẳng thể thoát được nên tôi đành chuẩn bị tư thế, nhắm mắt nắm chặt tay để chờ đợi cú đập đầu kinh khủng của cậu ta. Minh đưa mặt tiến gần về phía tôi, tôi cũng không dám hé mắt ra nhìn. Chắc chắn giờ sinh hoạt tuần này tôi sẽ xin cô đổi chỗ, thật tình là thần kinh tôi không thể nào ổn định được khi ngồi chung với cái tên kì cục và man rợ này.

Nhưng cậu ta chẳng làm gì tôi cả. Chỉ đưa tay lên chạm vào má tôi khiến tôi giật mình mở mắt ra.

Đọc truyện online -

15. Chương 15

- Làm gì thế hả ?????

- Mực ! Mặt đã xấu mà lúc nào cũng dính mực ! – cậu ta dùng tay lau nhẹ vết mực trên mặt tôi rồi trở lại vị trí, mắt hướng thẳng lên bảng và chăm chỉ chép bài.

Trời đất ! Thế này là thế nào nữa đây ????? Rốt cuộc cậu ta là người như thế nào ???? Tốt hay xấu ? Ga lăng hay thô bạo ????? Tim tôi đập thình thịch, mặt như trái cà chua, như thế không ngưng mới là lạ ! Cái đồ...dã...man !

.....
Ra về...

Tôi vào nhà xe lấy con ngựa sắt của mình. Nếu như thường ngày thì bây giờ tôi đã đạp thắng về nhà để ăn cơm mẹ nấu chứ không phải ở lại đây để « gặm nhấm » tác phẩm của mình cùng một thằng nhóc bất bình thường. Tôi ngậm ngùi đạp xe ra phía sau, đến vị trí đã hẹn rồi dừng lại, dừng xe, ngồi bệt xuống ghế đá. Không thấy Tuấn đâu cả ! Trong đầu tôi bắt đầu có suy nghĩ rằng biết đâu mình đang bị leo cây ! Nếu thế thật thì tôi sẽ tức đến chết mất ! Và ngày mai tới trường, tôi sẽ không ngần ngại mà đâm thẳng vào mặt cậu ta. Gì thì gì chứ tôi ghét nhất bị người khác coi thường tình cảm và công sức của mình. Đang xây dựng một kế hoạch trả thù hoàn hảo trong đầu, đột nhiên tôi hét như một con ngựa khi bị hù từ phía sau. Cứ kiểu này tôi sẽ bị tụt huyết áp mất thôi ! Tuấn coi bộ cực kì sung sướng khi khiến tôi hoảng sợ như vậy. Cậu ta cười ha hả rồi ngồi xuống ngay bên cạnh, giở phẳng hộp cơm trong tay tôi với thái độ tò mò.

- Ái chà ! Cơm của vịt con xấu xí nấu à ? Không biết ăn đến miếng thứ bao nhiêu thì sẽ bị đau bụng nhỉ ??????????

Tôi bốc khói trước lời nói không chút tính người của cậu ta.

- Này ! Không ăn thì nhịn ! Đừng có giở cái giọng đó ra đây với tôi ! Có tin tôi phang nguyên hộp cơm này vào mặt cậu không hả ????????

- Ôi ! Vịt con nổi khùng rồi hả !!!! Không sao ! Khùng là bản tính của cậu rồi mà ! Tôi không để tâm đâu !!!!!!! Ha ha !!!!!!!

Tôi không thể chịu nổi nữa rồi ! Phải vùng lên thôi ! Nghĩ sao làm đó, tôi lấy tay định bụng giở lại hộp cơm rồi ném luôn vào thùng rác cho xong thì Tuấn chớp nhanh lấy tay tôi rồi nhả răng cười hóm hỉnh :

- Đừng có nóng như thế ! Cái này cậu nấu cho tôi mà ! Đâu thể phũ phàng như vậy được !

- Cái đồ nham nhở ! Cái đồ đểu cáng ! Cái đồ dã man !!!!!!!!!!! – tôi tức ói máu, phun thẳng vào mặt cậu ta tất cả những tính từ xấu xa nhất nhưng có vẻ nó không chút hiệu nghiệm khi Tuấn vẫn cười như điên như dại (đó là tôi thấy thế !)

- Ok ! Ok ! Bây giờ thì ăn nhé ! Tôi đói rồi !

Cậu ta chủ động làm hòa, tôi cũng chẳng còn hơi sức đâu để cãi lộn. Tuấn mở hộp cơm ra, tôi thì lấy hai cái chén nhựa cùng hai đôi đũa đã chuẩn bị sẵn. Lúc ấy tôi nghĩ mình thật chẳng khác nào đứa khùng khi giữa trưa nắng chang chang thế này mà lại ăn cơm trên ghế đá, người thì ướt đầm mồ hôi. Nhưng đối quá rồi nên tôi cũng không còn suy nghĩ gì nhiều, điều tôi thấy vui nhất là thức ăn do tôi tự tay làm cũng không tệ, mặc dù đây là lần đầu tiên Trần Thanh Thanh này vào bếp. Tuấn có vẻ cũng nghĩ như tôi nên chẳng ca thán gì, cũng cặm cụi ăn như bị bỏ đói đã...3 năm.

- Này nhỏ khùng !

Tôi ngẩng mặt lên, miệng vẫn còn nhai cơm nhồm nhoàm.

- Gắp thịt rồi dứt cho tôi đi !

- Cái gì ????? – tôi sặc cơm tình trạng nặng, cũng may là tôi kịp thời nghiêng đầu sang một bên, nếu không thì bữa cơm này coi như chấm dứt tại đây.

- Có gì mà ngạc nhiên thế ? Yêu cầu thứ 2 của tôi đó ! Gắp thịt rồi dứt cho tôi đi ! – Tuấn vẫn bình thản ra lệnh.

- Cậu có bị thần kinh không vậy hả ????? Tôi không làm đâu !

- Thế thì ngay bây giờ tôi sẽ gọi điện thoại rủ Liên chiều nay đi chơi ! – Tuấn vừa nói vừa rút từ trong túi ra chiếc Iphone to oạch.

- Dừng lại ! – tôi hoảng hồn – Dứt thì dứt..... !

Thế đấy ! Thử hỏi trên đời này có thằng nào kì cục hơn kẻ đang ngồi trước mặt tôi không cơ chứ ????? Được ! Muốn tôi dứt cho ăn chứ gì ? Chuyện nhỏ !

- Này ! Há mồm ra ! Nhanh ! – tôi cố gắng gấp một miếng thịt toàn là mỡ tổng thẳng vào miệng của Tuấn khiến cậu ta không kịp trở tay.

Và rồi miếng thứ 2...

Thứ 3...

Thứ 4...

Thứ n...

- Thôi ! Dừng lại ngay đi ! Ôn thấu đầu rồi ! – Tuấn gác đĩa chịu thua, chịu thua cũng phải thôi, tôi toàn gấp cho cậu ta thịt mỡ thì làm sao ăn cho nổi được.

- Tại cậu yêu cầu tôi đó chứ ! Cho đáng đời ! – tôi vỗ tay cười sảng khoái, người ta nhìn vào chắc chắn ai dám tin tôi đang là người thích Tuấn đâu nhỉ ? Người ta nghĩ tôi là kẻ thù của cậu ta thì đúng hơn...

Ăn uống xong xuôi, Tuấn lại bày trò khác để hành hạ tôi.

- Xe này của cậu hả ? Nhìn giống đồ sắt vụn ấy nhỉ ? Tôi đạp có bị gì không đấy ?

- Nếu đạp không được thì đừng có hỏi. Lầm chuyện ! – tôi xì mặt.

Tuấn thả cặp sách trên ghế đá rồi đứng dậy tiến tới phía xe đạp của tôi. Xong đâu đấy cậu ta gạt chân chống rồi ngồi lên yên, kiểm tra bàn đạp, kiểm tra phanh, kiểm tra luôn cái chuông nhỏ xíu ở góc phải ghi – đồng xe rồi hất hàm gọi tôi :

- Khùng ! Lên đây !

Tôi có nghe nhầm không nhỉ ? Tuấn bảo tôi ngồi lên yên cho cậu ta chở đi sao ???? Không biết bao nhiêu lần trong giấc mơ, tôi mơ thấy mình ngồi sau yên xe của một chàng hoàng tử, người ấy sẽ chở tôi đi trên con đường trải đầy lá vàng lãng mạn với những hàng cây vút cao trong gió nhẹ. Chẳng lẽ giấc mơ đang trở thành hiện thực trước mắt tôi đây sao ????? Vậy là không suy nghĩ gì nhiều, tôi phóng nhanh lên yên sau như một con khỉ leo lên cây của nó. Tuấn phì cười rồi quay lại trêu chọc :

- Như thế này cũng đủ biết cậu thích tôi đến mức nào !

Mặt tôi bỗng chốc đỏ rực như mặt trời lặn buổi hoàng hôn. Đáng lẽ ra tôi phải thấy được âm mưu của cậu ta khi mở miệng đề nghị tôi lên ngồi, tất cả chỉ là muốn trêu tôi mà thôi. Tức quá đi mất !

- Không thêm nữa ! – tôi lè lưỡi nhay phóc xuống.

- Đúng là Chảnh ! Lên đi ! Đừng có khiến tôi đổi ý ! – Tuấn lắc nhẹ đầu cảm râm, nói thế thôi chứ tôi cũng không nghĩ cậu ta nỡ lòng bắt tôi xuống.

Và thế là sân trường đầy nắng, im ắng đến bình lặng, chỉ có tôi và Tuấn cùng với những hàng cây già thả mình giữa không trung thoáng đãng. Tuấn có vẻ ít khi đạp xe nên chốc chốc lại mất tay lái làm tôi suýt nữa rơi ra ngoài. Trời nóng như lửa đốt, lưng áo của Tuấn ướt đầm mồ hôi, tự nhiên tôi thấy hoàng tử mắc dịch của mình cũng thật dễ thương, ít ra còn có một lý do chính đáng để tôi biện minh cho cái tình cảm ngốc xít mà bấy lâu nay tôi dành cho cậu nhóc này.

- Này ! – Tuấn đột ngột phanh xe khiến tôi không kịp trở tay và chúi đầu đập mạnh vào lưng cậu ấy, theo phản xạ thì tay tôi cũng đưa lên..ôm e.o cậu ta để lấy thăng bằng.

- Điên hả ???? Suýt chút nữa tôi ngã rồi đó ! Có chuyện gì thì dừng lại từ từ chứ ! – tôi bực mình.

- Ha ha ! Không có gì ! Muốn thử cảm giác « bị » con gái ngồi sau ôm e.o nó như thế nào thôi ! – Tuấn cười khi rồi tiếp tục đạp, tôi thì bám bụng ngồi yên và nguyên rửa cậu ta. Đúng là bản tính đều cáng không thể nào khác phục được !

Kết thúc hành trình đạp xe, cậu ta quăng tôi trở lại cái ghế đá. Mặt mày hai đứa đỏ bừng bừng, nhưng vui thật. Lần đầu tiên chúng tôi chơi đùa với nhau vui như thế, thường ngày chỉ toàn là cau có xỉ vả lẫn nhau mà thôi. Con nít đúng là có nhiều ưu điểm hơn người lớn, một trong số đó chính là không có tính giận dai

và rất mau làm lành. Tôi và Tuấn chính là điển hình ột cặp đôi như thế (đôi ở đây có cả hai nghĩa : đôi bạn và ...)

- Nè ! Tôi đã thực hiện đúng giao kèo giữa chúng ta ! Cậu phải giữ lời đó ! Tránh xa nhỏ Liên ra nghe không ? – tôi chống hông nói với Tuấn.

- Ai nói thế ? Tôi mới yêu cầu bạn làm 2 điều thôi ! Còn 1 điều nữa ! – Tuấn đeo cặp lên vai rồi nói.

- Hả ????? Cậu còn định hành hạ tôi đến bao giờ nữa ?????

- Cái đó còn tùy ! Tôi giờ rồi ! Tôi về ! Chào nhỏ khủng !

Nói dứt câu thì cậu ta đứng dậy đi thẳng ra phía cổng, tôi ngẩn tò te nhìn theo. Thế là sao ???? Tôi vẫn chưa thoát được tay cậu ta sao ????? Ngần ấy vẫn chưa đủ sao ????? Liên ơi là Liên !!!!! Vì mày mà tao khổ thế này đây !!!!!!!!! Có ai hy sinh vì bạn nhiều như tôi không hả trời !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

.....

Tối.

Yahoo đang sign in. Một đồng tin nhắn lại hiện lên. Trong số đó thì mắt tôi vẫn tìm kiếm « I_want_to_be_live ». Đây rồi ! Vẫn đúng giờ như thường ngày ! Tôi mỉm cười đọc dòng tin nhắn mà từ lâu đã nằm gọn trong đầu tôi, ngay cả dấu chấm dấu phẩy tôi cũng nhớ như in. Cuộc sống có nhiều điều thú vị thật ! Đang chuẩn bị sign out (vì hôm nay tôi phải thức khuya học cho xong môn Địa lý để ngày mai kiểm tra một tiết, lần trước bị môn Sử đã khiến tôi khiếp vía lắm rồi !) thì tôi nhận được tiếng Buzz từ phía Prince :

« Hôm nay chị không onl được ! Phải out để học bài ! :(»

« Em cũng chỉ nói với chị vài lời thôi ! Chị nhấn nút Accept đi ! »

Tôi thắc mắc những vẫn làm theo lời cậu nhóc. Share ảnh ư ???? Để làm gì nhỉ ?

Đọc truyện online -

16. Chương 16

Bước vào lớp, tôi thấy chỗ ngồi bên cạnh mình trống trơn. Minh đi đâu rồi nhỉ ????? Mọi khi tôi để ý cậu ta chẳng bao giờ ra ngoài vào giờ nghỉ. Lạ thật....

- Này Chảnh ! – nhỏ Liên đập vai tôi.

- Mày đừng hờ chút là đánh tao được không hả ???? Đau lắm mày biết không ? – tôi xoa xoa vai nhăn nhó.

- Tao muốn đi...giải quyết ! Mày đi với tao nhé !

Chưa đợi tôi kịp trả lời nó đã lôi xộc tôi đi theo. Thật tình là quá khổ ! Nhỏ Liên bạn tôi nó có một tật xấu là không bao giờ đi giải quyết mà đi một mình, lúc nào cũng lôi tôi đi theo cho bằng được mặc cho lúc đó tôi đang làm gì. Nhiều khi đang gặm ổ mì ngon trớn, nó không biết từ đâu bay ra rồi kéo phăng tôi trong khi miệng tôi vẫn nhai mệт nghỉ. Khổ thế !

- Rồi đó ! Vào rồi ra nhanh ! Bực mày quá ! – tôi dúm con bạn vào nhà vệ sinh nữ.

- Hi ! Mày đợi tao chút ! Hôm nay xuống căn tin tao uống hết chai C2 nên giờ mới ra nông nổi này !

Tôi chẳng thèm nói lại Liên. Lúc nào cũng thế, nhỏ bạn tôi là một trong những kẻ ăn uống « dã man » nhất trong lịch sử.

Đang vòng tay dừng đợi nhỏ bạn, chợt tôi ngửi thấy mùi thuốc lá. Quái lạ ! Ở trường học thì làm sao mà lại có khói thuốc nhỉ ????? Giáo viên thì chẳng việc gì phải hút thuốc lén lút như thế này, chỉ có học sinh

thôi. Gì chứ chuyện này đối với tôi cũng không quá lạ lẫm. Mấy nam sinh trường tôi lâu lâu cũng bị nêu tên trên cột cờ vì tình trạng này. Bỗng đứng trí tò mò của tôi trỗi dậy. Không hiểu sao tôi rất muốn nhìn xem kẻ đang lén lút hút thuốc kia là ai. Suy nghĩ điều khiển hành động, tôi mon men lại gần bức tường của nhà vệ sinh nam nằm đối diện, hướng theo mùi khói thuốc bay ra để tiến tới phía chủ nhân của nó...

Đã thấy một phần cơ thể của đối tượng (là tóc +__+) đằng trước mặt. Nhìn cũng quen quen nhỉ ????? Tôi nghĩ vậy nhưng vội lắc đầu ngay vì thằng con trai nào mà tóc chẳng giống nhau, đều chồm chồm lên như thế cả mà thôi. Và tôi tiếp tục dần những bước chân đầu tiên. A ! Thấy được da của hấn ta rồi ! Trắng ! Nhưng tôi lại từ đập đầu mình lần nữa. Con trai bữa nay có xu hướng trắng hơn con gái mà, chuyện bình thường. Vậy là vẫn chưa có bất kì một đặc điểm nào để tôi có thể nhận diện được đối tượng này là ai. Kể cũng buồn cười thật ! Tự nhiên khi không lại đi làm mấy cái trò này, có lẽ tôi sắp có vấn đề rồi...

Tôi lại tiến gần hơn...Hình như tên này không chú ý gì đến xung quanh thì phải...Càng tốt ! Tôi càng đỡ bị phát hiện....Chỉ còn một chút...một chút nữa thôi thì tôi sẽ được thấy « dung nhan » của hấn.....Một chút nữa....

- Ê mày !

Tôi giật bản mình. Có cảm giác như tóc tai dựng ngược cả lên. Tim ngừng đập. Mọi thứ đứng chững lại. Đó đều là những biểu hiện của một người đang bị hoảng sợ cực độ. Và đó là tôi !

- Mày điên hả ????? Làm tao suýt chết đứng vì sợ ! – tôi nổi khùng đánh bốp bốp vào lưng con bạn quỷ quái vừa khiến tôi đau tim xong.

Và thật khờ dại ột đứa như tôi khi đã lỡ tay đánh quá mạnh để phát ra tiếng kêu lớn. Đối tượng mà này giờ tôi theo dõi nghe tiếng động vội vã quay lưng lại, may thay tôi nhanh chân nhanh tay lỏ con bạn chạy ù đi trước khi hấn ta kịp nhìn thấy. Mọi việc diễn ra cứ như trong phim hành động !

- Thôi....thôi.....dừng....lại đi ! – nhỏ Liên bức ra khỏi tay tôi đứng lại cúi đầu thở hì hục, tôi cũng mệt không kém.

- Mày là hấn chưa thấy....hờ hờ....mệt muốn đứt hơi...hờ hờ.....

- Mày bị thần kinh vừa thôi ! Tự nhiên theo dõi con người ta trong nhà vệ sinh ! Muốn bị đánh hả ?????? – nhỏ Liên quát thẳng vào mặt tôi.

- Mày không biết gì thì đừng có nói bậy nhé ! Tao theo dõi kẻ đang phạm nội quy chứ không phải là theo dõi người khác đi vệ sinh !!!!!!! Chính mày là kẻ phá đám mà còn lớn giọng hả ? – tôi nổi khùng dốp lại nhỏ bạn, nếu nó ra chậm hơn một chút thì khỏe rồi. Bực thật !

- Đạo này mày từng thấy rõ luôn ! Không nói với mày nữa ! Vào giờ rồi kìa !

Tôi xị mặt đứng nhìn nhỏ bạn ngúng ngoáy đi vào trong. Nó dám bảo tôi « từng từng » ư ????? Đúng là càng lúc càng to gan !

Bước vào lớp thì thấy Minh đã ngồi chính ình trong đó, hình như cậu ta cũng mới đi đâu về, mặt mày ướt đầm mồ hôi. Chắc là chạy xuống thư viện mượn sách nhưng sợ trễ giờ nên mới ra nông nổi thế. Khổ thân cậu bạn một sách của tôi...

- Này ! Khăn giấy này ! Lau mồ hôi đi ! Nhìn phát ghê ! – tôi rút tờ khăn giấy đưa cho Minh.

Cậu ta quay sang nhìn tôi đúng một giây rồi lại cúi đầu vào cuốn sách dày cộm. Không cần chứ gì ? Không cần thì càng tốt ! Đúng là làm ơn mắc oán. Con trai thời nay toàn một lũ kì cục và biến thái. Cứ thế tôi ngồi và nguyên rủa cậu bạn bên với toàn bộ những tính từ tồi tệ nhất. Tờ khăn giấy dù không có tội lỗi gì vẫn bị tôi vò lại rồi quăng thẳng vào học bàn. Thế đấy ! Không bao giờ tôi vui vẻ được khi ngồi với loại người cả đời chỉ biết đến chữ và giấy như tên này !

Cả mấy tiết học sau đó, mũi tôi vẫn cứ thoang thoảng mùi khói thuốc lá. Chắc là do bị ám ảnh bởi chuyện lúc này....Minh vẫn ngồi im lìm, dán mắt lên bảng và ghi chép không ngơi tay....Đến bao giờ tôi mới có cơ hội nhìn lại gương mặt cậu ta lúc không có cái kính cận chết tiệt kia nhỉ ????????

Chiều...

Trang bị ình một cái quần jean lửng, một chiếc áo pull rộng thùng thình có in hình Pucca, một đôi giày thể thao màu xám tro cùng một cái mũ ngổ trên đầu, tôi như con khùng đứng giữa trời nắng chói chang để chờ một thằng nhóc « mất dịch » ! Hắn đã trễ 15 phút rồi, tôi đứng chờ mà mặt mày đỏ tía, một phần vì nóng, một phần vì tức giận. Biết đâu hắn lại cho tôi leo cây ???? Tên này vốn không thiếu trò làm người ta sống dở chết dở, nhờ lần này, hắn định chọn tôi làm con mồi tiếp theo thì chắc tôi đập đầu vào gối chết quách cho xong. Lúc trưa về nhà, tôi đã thầm nói cương quyết trong bụng là sẽ không đi, nhưng có quyết tâm cho lắm thì cách giờ hẹn một tiếng đồng hồ, tôi đã lôi áo quần ra sửa soạn. Thế đấy ! Ngoài mặt thì cứng rắn mà trong dạ thì mềm như sên. Đôi lúc tôi cũng tự thấy chán mình....

Đang đứng tự phê bình bản thân, tôi suýt ngã nhào cùng chiếc xe đạp khi Tuấn phóng vù từ taxi chạy lại cầm tay tôi kéo đi. Lại thêm một con tinh tinh xổng chuồng....

- Này này ! Từ từ ! Tôi còn phải kéo theo con ngựa sắt của tôi nữa mà ! – tôi í ới bảo Tuấn dừng lại.

- Quên ! – Tuấn dừng nhanh đến mức tôi suýt rụng đầu vào lưng cậu ta, đã thế còn quay mặt lại cười khi nhìn như một thằng ngốc khiến tôi cứ ngơ ngẩn đứng nhìn.

Thế là lần thứ 2 Tuấn chở tôi bằng xe đạp. Con đường nhỏ buổi chiều dù nắng nhưng lộng gió, tôi ngược đầu lên nhìn mấy tán lá xanh rồi nheo mắt lại dưới cái chói chang của ánh mặt trời xuyên qua những cành rậm. Hôm nay tôi thấy Tuấn ít nói hăng, cậu ta cứ đạp chậm chậm đều đều, chốc chốc lại ngoái đầu sang hai bên nhìn ngắm quang cảnh. Sao hôm nay Tuấn hiền vậy nhỉ ????? Nhưng kệ. Con người ta có lúc này lúc khác. Biết đâu đây là thời điểm Tuấn biến thành một đứa con trai bình thường như bao đứa con trai khác, cùng tôi dạo phố xá đông vui trên chiếc xe đạp mini màu vàng kem của mình....Tôi thích như vậy....

- Nhỏ khùng ! Đi ăn kem không ? – Tuấn quay đầu nhìn tôi hỏi.

- Ô ! Thật hả ???? – tôi hứng chí cười tươi, trời đang nóng thế này mà được ăn kem thì còn gì tuyệt vời bằng.

- Đúng là khùng ! Cách biểu hiện cảm xúc cũng khùng ! – cậu ta cười lớn rồi lắc lắc đầu tiếp tục đạp, tôi chẳng thèm cái lại. Tôi tự nhủ hiểm hám Tuấn mới « hiền » đột xuất như thế này, cứ chịu khó nhịn một chút để mọi chuyện tốt đẹp hơn....

Tình hình là chúng tôi thanh toán gần 10 ly kem (vì ly thứ 10 tôi phải gác xuống do miệng đã tê buốt và mất cảm giác). Mà sự thật thì chỉ có mình tôi ăn mà thôi, Tuấn chẳng hề đụng vào ly kem, chỉ ngồi như thế và nhìn tôi, chốc chốc lại lấy kem trong ly quẹt lên mặt tôi rồi cười sảng sặc khiến tôi vất vả lắm mới lau hết được. Mọi người xung quanh ai cũng nhìn chăm chăm về phía bàn chúng tôi với một thái độ ngạc nhiên lẫn thán phục. Ngạc nhiên vì tôi và cậu ta cãi nhau đốp đốp nhưng sau đó lại cười khi khi với nhau, thán phục vì một mình tôi mà xơi nguyên 10 ly kem cỡ bự. Đúng là vui thật....

Sau đó chúng tôi lại tiếp tục cuộc hành trình du lịch thành phố bằng xe đạp của mình. Tất nhiên tiền kem hồi nãy là do Tuấn trả, dù tôi có ý muốn chia đôi nhưng cậu ta chỉ nhún nhó đẩy tôi ra phía xe rồi móc ví trả tiền. Cũng đúng ! Con trai thường thích làm như thế....Nhất là mấy cậu nhóc choai choai tuổi này, luôn thích thể hiện mình. Tầm 4h30 thì trời đã bớt nắng, thay vào đó là gió lộng, tóc tôi bị bung ra hất tung theo chiều gió nhưng tôi cũng chẳng buồn cột lại, cứ để thế lại hay. Có ai được như Trần Thanh Thanh này không nhỉ ? Tôi không đẹp, tôi không giàu, tôi không giỏi giang nhưng tôi lại đang được một hoàng tử chính hiệu chở đi chơi bằng xe đạp. Tôi cam đoan những con nhóc búp bê đã từng được Tuấn tán chưa nhỏ nào có cơ hội được ngồi sau yên xe của Tuấn như tôi bây giờ. Cuộc sống đôi khi rất không công bằng...Nhưng có lúc ta phải thầm cảm ơn sự không công bằng đó...Vì nó làm ta hạnh phúc hơn....

Suốt quãng đường chúng tôi vẫn nói chuyện với nhau, đa phần vẫn là cãi vã nhưng nếu không cãi vã thì đã không phải là tôi và Tuấn. Chốc chốc tôi ngược lên nhìn gương mặt cậu ấy, tôi hình như thoáng thấy một nỗi tiếc nuối chơi vơi trong đôi mắt ấy, cậu ta cứ ngoảnh mặt qua lại nhìn xung quanh, cứ như sợ hãi sẽ không bao giờ được nhìn thấy nữa....Không hiểu sao lòng tôi buồn vô cớ....Tôi sợ rằng mình sẽ mất một điều gì....Rất đau....

- Này nhỏ khùng ! – tiếng gọi của Tuấn đưa tôi về thực tại.

- Tôi có tên mà ! Tên rất đẹp là đăng khác ! Sao cậu không gọi tên tôi mà cứ « nhỏ khùng » hoài vậy ? – tôi chu miệng bức xúc.

- Ok ! Thanh Thanh ! Được chưa nhỏ khủng ?

- Không thèm nói chuyện với cậu nữa ! – tôi xụ mặt.

- Đừng có giận dỗi vào lúc này ! Ôm eo tôi đi !

Tôi tròn mắt nhìn lên. Tuấn không ngoái đầu lại. Nhưng lời nói vừa rồi lại khiến tôi mất bình tĩnh kinh khủng ? Có phải là tôi đang nghe nhầm không nhỉ ?????

- Cậu vừa mới nói gì đó ?

- Tai lãng quá đi ! Tôi bảo là ôm eo tôi đi ! Ôm như lúc trước trong trường cậu đã từng làm ấy ! – Tuấn nói rõ ràng và mạch lạc đến mức khiến mặt tôi đỏ rực.

- Đừng có đùa ! – tôi chống chế cảm xúc.

- Cậu mà không làm nhanh để đợi đến khi tôi phanh gấp thì không những ôm eo mà phải ôm luôn lưng của tôi đấy ! – Tuấn dọa, nhưng thật lòng đó là một lời dọa nạt đúng chất lãng mạn của những cặp đôi gà bông. Tôi làm sao thể nhỉ ? Mọi thứ cứ như đang phủ màu hồng trước mắt tôi vậy....

Tuấn vẫn đạp chậm rãi như thế....Trời vẫn đầy gió và nắng như thế....Nhưng tôi chợt thấy hạnh phúc trong lòng....Tay tôi nhẹ đặt lên hai bên eo của cậu ấy....Rất khê....Rất khê thôi.....

Nắng sẽ tan về cuối trời....

Mây sẽ bay về muôn lối....

Gió sẽ thổi xa ngàn dặm....

Và tôi cũng sẽ mỉm cười với yêu thương....như nắng....như gió....như mây của cuộc đời....

Tuấn thả tôi tại con đường đi bộ ven sông. Tôi thấy lạ trước hành động này của cậu ấy. Thường thì những công tử ăn chơi như Tuấn chẳng bao giờ thích mấy nơi thanh vắng, yên tĩnh và thơ mộng này.

- Sao cậu lại dừng ở đây ??? – tôi thắc mắc.

- Nhiều chuyện thật ! – Tuấn gác chống xe rồi kéo tôi đến một chiếc ghế gỗ nằm dưới cây cổ thụ phía trước mặt.

Và chúng tôi chỉ ngồi như thế....Rất lâu...Rất lâu... Tuấn không nói gì, tôi cũng không muốn nói gì. Bây giờ tôi mới thấy giá trị của câu nói « Im lặng là vàng », bởi đôi khi im lặng mới chính là thời điểm con người ta cảm thấy hiểu nhau và bình tâm nhất....

Tuấn lại ngược nhìn ra xa...Hôm nay cậu ấy thật lạ....Cứ có cái gì đó buồn buồn chất chứa trong đôi mắt ấy. Tôi lặng nhìn Tuấn. Chưa bao giờ tôi tả gương mặt cậu ấy cho các bạn thấy phải không nhỉ ?

Đọc truyện online -

17. Chương 17

Tuấn có một chiếc miệng khá rộng nhưng lại rất có duyên mỗi khi nói chuyện. Chị họ tôi vẫn hay bảo « đàn ông miệng rộng thì sang, đàn bà miệng rộng...tan hoang cửa nhà !+_+ », tôi thấy vẻ đầu cũng đúng ! Điển hình là Tuấn đấy thôi ! Cậu ấy còn có một đôi mắt to, con gái chết mê chết mệt Tuấn là vì điều đó. Thêm một chiếc mũi cao và hơn gò, trông Tuấn khá là hoàn hảo. Còn tôi thì sao nhỉ ? Thật đau lòng khi phải thừa nhận một điều mọi thứ trên gương mặt tôi dường như đều ngược lại với Tuấn. Tôi có một đôi mắt cực kì bình thường, không to, không nhỏ, lông mi cũng chẳng dài, nhiều lúc chính tôi cũng không phân biệt được mắt tôi là hai mí hay một mí. Mũi tôi thì không cao lắm, nếu không muốn nói là thấp. Miệng thì tôi cũng chẳng biết miêu tả làm sao cả, chỉ biết là nó không đẹp, và tất nhiên là chẳng có duyên. Điều tôi tự hào nhất có lẽ là hàm răng của mình, nó khá đều và trắng. Thế đấy ! Tôi là một đứa con gái không

xinh, nói thẳng ra là xấu. Cũng lâu lắm rồi tôi không để ý đến điều này, nhưng không hiểu sao tự dưng bây giờ, ngay lúc này, tôi lại có mặc cảm tự ti kinh khủng. Nhỏ Liên vẫn hay an ủi tôi rằng, con người ta là do cha mẹ sinh ra và không thể quyết định được gương mặt mình sẽ thế nào cả, tạo hóa ban cho thế nào thì phải chấp nhận như vậy mà thôi. Tôi thấy điều đó đúng và cũng không muốn buồn vì nó nữa. Vậy mà lúc này, ngồi cạnh Tuấn, một nỗi tủi hờn bỗng chốc len lỏi trong tôi....

Trời đã tắt nắng, dòng người thì tấp nập hẳn lên, những chiếc xe nối đuôi nhau trải dài theo cuộc hành trình vô tận của cuộc sống. Tôi vẫn ngồi yên lặng và nhìn Tuấn...Cậu ta hình như không để tâm đến tôi mà cứ hướng tầm mắt ra khoảng xa bất định. Thế càng tốt. Tôi cũng chẳng cậu ta nói, chỉ cần Tuấn chịu ngồi im như thế...Lâu một chút thôi....

Và trong lòng tôi lúc đó chợt hừng lên một ý nghĩ « điên rồ ». Nhưng đến bây giờ, khi nhớ lại, đó lại là sự điên rồ mà tôi tự hào nhất. Đó là...tôi muốn hôn vào má Tuấn.....Mới nghe thì thật là « điên », nhưng hoàn cảnh luôn tác động đến cảm xúc, nếu bạn thích một ai đó và được ngồi cạnh người ta như tôi lúc này, được nhìn ngắm và nhớ lại những kỉ niệm đã qua, trong một không khí yên lặng và cực kì lãng mạn như vậy thì hẳn bạn sẽ phải suy nghĩ lại việc cho tôi là « điên ». Vì đơn giản, trong tình cảm, không ai dám chắc mình sẽ làm gì....

Tôi không suy nghĩ được lâu, và tôi nghĩ mình nên liều một phen. Đây là cảm xúc của tôi, là tình cảm của tôi, quá lắm thì sẽ bị Tuấn nghĩ chơi, nhưng như đã trình bày, tôi – Trần Thanh Thanh – đã muốn làm gì thì sẽ làm điều đó mặc dù biết nó cực kì khó khăn.

Một giây...

Hai giây...

Ba giây...

Và tôi đã làm điều đó. Rất nhanh. Trong tích tắc mà thôi. Tuấn ngỡ người trước hành động to gan của tôi. Cậu ta ngẩn đầu và nhìn tôi bằng ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn khó hiểu. Còn tôi thì chỉ biết cúi đầu, hai tay đan vào nhau, mặt mày đỏ ửng. Bây giờ cảm giác xấu hổ mới bắt đầu xâm lấn. Tôi ngượng đến nỗi hai tai cũng đỏ rực lên. Nhưng Tuấn không phản ứng gì mạnh mẽ lắm. Tôi không dám ngẩng lên nhìn nên cũng không biết rõ tình hình đang như thế nào. Lá bỗng rụng thật nhiều sau một cơn gió mạnh. Tóc tôi vương đầy những chiếc lá đã rời cành....

- Này nhỏ khủng !

Theo phản xạ, tôi ngẩng vội mặt lên, đầu óc đang trong tình trạng trống rỗng vì quá xấu hổ....

Và rồi....

Nếu như trước tiếng gọi của Tuấn, tôi đang bị sự xấu hổ hành hạ thì bây giờ đây, tôi không còn ý thức được điều gì đang xảy ra nữa....Cũng đúng thôi...Làm sao mà tôi bình tĩnh cho được khi Tuấn đã hôn thẳng vào môi tôi cơ chứ ? Cậu ta cũng làm điều đó rất nhanh, rất nhanh, nhưng kết thúc bằng một nụ cười nhẹ. Tôi không kịp suy nghĩ gì, chỉ tròn mắt nhìn về phía Tuấn, tôi... đang mơ ?

Mưa gọi cầu vồng làm hạnh phúc...Cầu vồng gọi nắng làm tình yêu....Tình yêu gọi trăng làm tri kỉ....Trăng gọi trần gian làm một nửa của đời mình....Còn anh gọi em làm vô tận của lòng anh....Giống như gió...thổi không bao giờ dứt....giống như cây...mãi mãi bám đất sâu....giống như ta bên nhau....mãi mãi trong lời hứa....giống như nụ hôn đầu....thoảng chốc thôi mà mãi mãi trong tim.....(kawi)

- Đừng ngăn người như con ngố vậy nữa ! Đứng dậy đi về thôi !

Tuấn gọi khẽ rồi nắm tay tôi đứng dậy. Trời chiều. Gió hắt hiu. Bờ sông buồn thiu. Và lòng tôi nặng trĩu....Tuấn hôm nay....có phải là Tuấn của hôm qua ???????

Chúng tôi chia tay nhau tại điểm hẹn ban đầu. Vẫn chiếc taxi đó tới đón Tuấn đi. Tôi nhớ mãi cái giây phút đó, cái giây phút mà cậu ấy ngoảnh mặt lại nhìn tôi trong im lặng rồi mới cúi đầu bước vào ô tô. Không hiểu sao lúc đó tôi thấy trong tim mình có cái gì vỡ vụn....buồn không chịu nổi....Nhưng rồi tôi cố an ủi mình rằng...Chỉ ngày mai...ngày mai thôi, tôi vẫn sẽ gặp Tuấn ở trường....

.....

Tối.

10h tôi mới ngồi vào máy tính. Không hiểu sao hôm nay tôi không muốn online chút nào. Nhưng theo thói quen tôi vẫn bật yahoo và để ở chế độ Invisible. Tôi muốn đọc tin nhắn của « I_want_to_be_live »....

Yahoo sign in. Tôi gõ nhẹ tay lên bàn chờ đợi. Như thường lệ, hộp tin nhắn lại xuất hiện. Tôi bỏ qua những dòng tin khác, chỉ chăm chú tìm kiếm cái nick bí ẩn ấy. Đây rồi ! Nhưng tôi khựng lại. Mất tôi dường như không nhấp nháy được. Hôm nay sao lạ thế ? Không phải là một dòng tin ngắn cùn với nội dung chúc mừng mà lại là những hàng dài tin nhắn như một bức thư. Và tôi bắt đầu đọc....

« Để xem nhé ! Tính cho tới thời điểm này thì tôi đã để lại dòng tin nhắn « Chúc một ngày tốt lành ! Tôi yêu bạn rất nhiều ! » cho cậu được 132 ngày rồi. Cũng lâu nhỉ ? Chiều nay cậu to gan lắm ! Dám hôn lên tôi. Nhưng không sao ! Thật lòng tôi thích món quà cuối cùng đó của cậu. Khùng này ! À quên ! Thanh Thanh này ! Dù không muốn thừa nhận nhưng tôi cũng phải nói thật rằng tôi quý cậu từ lần đầu tiên cậu bám theo tôi và tặng kẹo mút cho tôi. Nói sao nhỉ ? Lúc đó, trong mắt tôi, cậu rất đặc biệt, có cái gì đó lạ lạ, và tôi để ý cậu từ dạo ấy. Nhưng mà, tôi không muốn cho cậu biết, và cũng không thể cho cậu biết vì trước sau gì tôi vẫn không thể thoát khỏi được số phận của mình, tôi không muốn làm ai đó đau lòng khi tôi không còn bên cạnh họ được nữa. 16 năm trời nay tôi sống được là nhờ thuốc, bác sĩ bảo rằng bây giờ tôi không thể phụ thuộc vào thuốc thêm được nữa, phải tiến hành phẫu thuật, tỉ lệ thành công là bao nhiêu cậu biết không ? 50% mà thôi. Thế đấy ! Tôi chỉ nữa cơ hội để sống tiếp. Tôi không muốn cậu và tôi có quá nhiều vương vấn để rồi cậu phải khóc vì tôi. Tôi cũng không muốn nói cho cậu biết tôi mắc bệnh gì bởi vì tôi thấy nó không cần thiết, biết chỉ thêm buồn mà thôi. Cho đến lúc này, khi tôi không thể nhìn thấy cậu nữa, tôi mới nói hết tất cả những điều mà bấy lâu nay tôi muốn nói cho cậu nghe nhưng không thể. Từ trước đến giờ, trong mắt những người ở trường, và trong mắt cậu, tôi là một thằng nhóc con nhà giàu ăn chơi phá phách. Đó chính là hình ảnh mà tôi muốn xây dựng cho bản thân mình, vì tôi không muốn người ta biết bệnh của tôi rồi tội nghiệp, thương hại tôi. Tôi không cần điều đó. Có lẽ tôi kém may mắn hơn những người khác, vì thế tôi cố gắng làm tất cả những gì mình thích trước khi lên bàn mổ và đối diện với tử thần. Tôi đã tán rất nhiều đứa con gái và cũng chừng đó đứa bị tôi đá phăng không thương tiếc, cậu hiểu vì sao không ? Vì tôi hận ! Người đàn bà sinh ra tôi đã bỏ cha con tôi trong cơn nguy khốn đi theo kẻ khác. Cho đến bây giờ, cái cảnh ba tôi cầm tay van xin bà ta ở lại vẫn còn ám ảnh tôi trong giấc ngủ. Từ đó tôi căm ghét phụ nữ, và tôi muốn trả thù. Nhưng đến lúc này, khi nghĩ lại, tôi thấy mình đã sai nhiều quá. Tôi đã ích kỷ phải không ? Đó là tội lỗi lớn nhất của tôi từ trước đến giờ. Chán thật. Nhưng không bao giờ là muộn nếu như biết hối lỗi phải không ???? Dù sao tôi đã kịp thả tự do cho những con búp bê khờ khạo kia hết rồi, chỉ giữ lại mình cậu trong suy nghĩ thôi à. Mà có điều này chắc cậu không thể ngờ được, đó là, tất cả những cây kẹo mút cậu tặng tôi tôi đều giữ lại hết, không sót một cây. Nói ra thì thật xấu hổ nhưng mấy lần tôi ném kẹo mút trước mặt cậu, đợi cậu đi khỏi thì tôi đều quay lại nhặt nó lên cả đấy. Tính đến bây giờ thì số kẹo cậu tặng tôi đã chất đầy một thùng rồi đó. Tôi không ăn vì tôi không thích kẹo. Nhưng tôi thích nhìn thấy chúng vì ít ra, tôi biết trên đời này, ngoài ba tôi, vẫn còn có thêm một người nữa quan tâm đến tôi và cho tôi biết thế nào là ngọt ngào của tình đời. Cả tuần nay tôi phải nhập viện, nhưng nhớ cậu quá nên chiều nay trốn mấy cô y tá để ra chơi với cậu đó. Nhưng thế rất vui, còn hơn phải nằm một chỗ và chờ đợi tử thần đến đón. Cậu đúng là xấu thật. Nhưng tôi không thích cậu nếu cậu đẹp đâu. Xấu cũng có cái hay. Vì tôi thấy cái xấu của cậu đặc biệt. Bởi vậy đừng bao giờ tự tin về ngoại hình của mình, hãy tự hào rằng, cậu như thế mà tôi – một boy đẹp trai lại thích mới hay(cái này là sự thật nha, không phải tôi khoe khoang đâu !) . Nhưng hãy quên tôi nhanh đi nhé, tốt nhất là sau khi đọc xong dòng tin này thì hãy xóa tôi khỏi ký ức của cậu đi, chỉ để mình tôi nhớ cậu mà thôi. Vậy nhé...Hãy cười lên đi nhé...Nói thật, từ khi ý thức được bệnh tình của mình, tôi buồn nhưng cũng không muốn níu kéo, nhưng từ khi gặp cậu, tự nhiên cảm giác muốn được sống cứ trở dậy, và tôi thấy sợ...Nhưng cái gì đến rồi cũng phải đến. Từ hôm nay cậu sẽ không gặp tôi nữa. Ba sẽ đưa tôi qua Mỹ làm phẫu thuật – ca phẫu thuật cuối cùng – không biết sẽ là tạm biệt hay vĩnh biệt...Tôi sợ...Cậu quên tôi đi nhé ! Đừng khóc vì tôi nhé ! Tôi thích cậu cười mãi mà thôi...Chào nhỏ Khùng của tôi ! Chào nỗi vương vấn lớn nhất của tôi trong cuộc đời này... »

Bàn phím máy tính đã ướt đầm...

Tôi không biết mình đang làm gì nữa....

Đang khóc hay đang cười.... ?

Không biết....

Chỉ biết tôi đang đau lắm....

Hoàng tử của tôi...

Mối tình đầu của tôi....

Đã mãi mãi offline thật rồi....

« I_want_to_be_live »...sẽ không bao giờ gửi tin nhắn cho tôi nữa....Không bao giờ....không bao giờ....

Đọc truyện online -

18. Chương 18

Suốt hai ngày tiếp theo tôi không đi học. Hình như ở trường, mọi người đều đã biết chuyện của Tuấn nên nhỏ Liên lúc tới thăm tôi thì không nói năng gì, chỉ ôm tôi và khóc cùng tôi. Tôi còn quá nhỏ để biết yêu một ai đó, nhưng 16 tuổi cũng là lúc tôi đủ lớn để có thể khắc ghi hình ảnh một ai đó trong kí ức của mình. Tuấn bỏ tôi đi vội quá, cứ như thể một cơn gió nhẹ nhàng thoáng qua đời tôi rồi bay vụt đi đầy hối hả. Chưa bao giờ tôi buồn đến thế...Buồn đến mức không còn muốn làm gì nữa. Ba mẹ cứ tưởng tôi bệnh nên bắt tôi uống hết thứ thuốc này đến thứ thuốc nọ, duy chỉ có anh hai là hiểu tôi. Anh không nói gì, chỉ vỗ vai tôi an ủi. Càng như thế, tôi càng thấy mình hạnh phúc quá nhiều so với Tuấn, xung quanh tôi còn rất nhiều người yêu thương tôi, quan tâm tôi, còn Tuấn thì không có ai cả....Hoàng tử của tôi bên ngoài hào nhoáng là vậy mà bên trong đây rầy sự cô đơn. Giả mà cậu ấy nói với tôi sớm hơn thì bằng bất cứ giá nào tôi cũng luôn ở bên cậu ấy. Nhưng nói làm gì nữa khi tất cả giờ đã kết thúc. Tuấn đi rồi....Đi rồi....

.....
Một tháng sau....

Có thể nói tôi đã trở lại bình thường. Nhưng nhiều đêm tôi vẫn không sao ngủ được. Dòng tin nhắn cuối cùng của Tuấn dài như thể nhưng tôi thuộc lòng từng câu từng chữ một và đôi khi bật khóc khi nhớ lại nó. Tôi vẫn online đều đặn nhưng không thiết nói chuyện với ai ngoài Prince, tôi online là muốn chờ đợi một sự kì diệu, là rằng, vào một ngày nào đó, «I_want_to_be_live» - hoàng tử của tôi sẽ online, sẽ trở về với tôi. Hy vọng luôn cho con người ta sức sống, tôi cũng đang hy vọng, mặc dù mọi thứ vẫn mờ mờ xa xôi....

« Chị đã hết buồn chưa ? :) »

« Chị không buồn nữa. Chị đang hy vọng.... :) »

« Chị phải kiên cường như thế chứ ? Mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp cả thôi ! »

« Cảm ơn em ! May mà có em bên cạnh, lòng chị cũng nhẹ bớt đi »

« Đừng có khách sáo như thế ! Chúng ta quen nhau cũng lâu rồi mà, đâu phải là người lạ nữa ! »

« Uh ! »

Prince thật tốt. Cậu nhóc tuy còn nhỏ nhưng luôn biết cách làm người khác vui lòng. Tôi thích nhất tính cách đó của Prince. Một tháng trời quần quai trong nỗi đau mất Tuấn cũng là một tháng trời để củng cố niềm tin trong tôi với cậu nhóc này. Tôi thấy rằng cho đến bây giờ, không ai hiểu được tôi sâu sắc như Prince mặc dù chúng tôi chưa hề gặp mặt nhau ngoài đời. Nhỏ Liên vẫn hay máng tôi là sống ảo khi đặt niềm tin vào những con người không có thật trên mạng, là rằng, mạng là con dao hai lưỡi, con người ta trong thế giới ảo luôn có những khuôn mặt khác nhau mà không bao giờ ta xác định được đâu là khuôn mặt thật của họ. Nhưng cái gì cũng phải có trường hợp ngoại lệ chứ ? Prince đích thị là người tốt. Và tôi tin như thế ! Không có kẻ xấu nào mà tốn nhiều thời gian ột mối quan hệ ảo như thế này....

Sáng...

Tôi đi học với một sự bình lặng. Tự nhiên tôi không muốn trở lại là một Trần Thanh Thanh nhí nhảnh hồi xưa nữa. Tuấn đánh vào đời tôi một nỗi đau quá lớn và làm xáo trộn tất cả. Phạm Minh thì vẫn thế. Luôn im như thóc và gạo. Nhưng bây giờ cậu ta không thể có cơ hội cùng đầu tôi như hồi trước vì lúc này đây, chính tôi mới là kẻ chủ động im lặng. Mặc xác cậu ta làm gì, tôi đều không buồn quan tâm, đến trường tôi chỉ muốn nói chuyện với nhỏ Liên và học mà thôi. Thế giới của tôi là buổi tối, khi ngồi vào máy tính, chờ đợi sự online của Tuấn và nói chuyện với Prince. Chỉ có thể. Đơn điệu. Và ảo ảnh. Nhưng tôi thích thế.

- Này ! Trả cây thước lại đây ! – Minh quay sang tôi nhăn nhó.

Chính xác thì tôi không hề lấy thước của cậu ta, tại ngồi chung một bàn nên đồ dùng học tập nhiều lúc bị trộn lẫn, đồ của đứa này nằm sang phần bàn của đứa kia. Nếu như theo tính cách như hồi trước, tôi sẽ quay ngoắt lại rồi mắng xối xả vào mặt cậu ta khi dám ra lệnh ỉn, nhưng bây giờ, tôi lạnh lẽo lấy cây thước thả lại trước mặt Tuấn bằng một sự thờ ơ bất cần.

Điều buồn cười là, khi tôi im lặng thì Minh lại trở thành kẻ nói nhiều. Ít ra là nhiều hơn so với Phạm Minh cũ khi chỉ biết dán mắt vào những quyển sách dày cộm.

- Kìa ! Cô bảo luyện nói theo cặp ! Cậu nói đi ! – Minh cầm rằm trong giờ luyện nói Anh văn.

- Thì cậu nói trước đi ! Tôi sẽ trả lời ! – tôi buồn buồn.

- Không ! Tôi không thích làm người hỏi. – Minh vòng tay lắc đầu.

- Vậy thì tôi hỏi.

Và thế là cuộc tập nói diễn ra trong trạng thái vô cùng nhàm chán. Tôi hỏi, Minh trả lời, chỉ đơn thuần là những câu nói vô hồn, chẳng có chút sắc thái biểu cảm. Được một lúc thì Minh phát cáu, phang thẳng vào mặt tôi những câu trách cứ bằng tiếng Việt :

- Cậu bị gì thế hả ? Nhìn chẳng khác xác ướp. Tôi ghét cậu như thế này lắm cậu biết không ???????

Cả lớp dừng hẳn lại quay xuống nhìn chúng tôi, Minh nói to và nhanh đến mức tôi lấy tay bịt miệng cậu ấy cũng không kịp. Thế là rắc rối lại xảy ra...

24/ Tình hình rất chi là tình hình, Minh có vẻ biết được hành động vừa rồi của mình hơi quá trớn nên gương mặt đã bắt đầu tỏ ra lo lắng, tôi thì nín thở khi nhìn thấy ánh mắt không mấy hài lòng của cô giáo Anh văn (cũng là cô giáo chủ nhiệm).

- Phạm Minh, Trần Thanh Thanh ! Hai em càng lúc càng quá đáng, lúc nào cũng có thể gây sự với nhau được là sao hả ?

- Dạ...chúng em.... – tôi ấp úng định phân bua, nhận hết tội lỗi về mình để trả nợ lần trước Minh nhận tội thay tôi nhưng cậu ta cầm tay tôi bóp chặt ý ngăn lại.

- Hai em không cần phải nói gì cả. Ngày mai có giờ sinh hoạt lớp, tôi sẽ đổi chỗ hai em, cứ tình hình này kéo dài sẽ gây ảnh hưởng đến nề nếp của lớp. Cả hai ngồi xuống đi !

Nghe đến hai chữ « đổi chỗ », tôi và Minh không hện mà cùng đồng thanh :

- Sao cơ ạ ???? Đổi chỗ ???????

- Đúng ! Tôi sẽ đổi chỗ, tách hai em ra. Còn bây giờ thì cả lớp tiếp tục luyện nói đi !

Chúng tôi tiu nghỉu ngồi xuống. Chẳng ai nói với ai một lời. Cũng tốt ! Nếu đổi chỗ thì tôi sẽ không còn bị tên này bắt nạt nữa, sẽ không phải làm theo những yêu cầu kì quặc của cậu ta nữa. Nhưng tự dưng tôi thấy buồn ghê gớm....Ngồi với nhau lâu như vậy....Ít thì nhiều cũng có nhiều thứ lưu luyến. Mà tôi quen ngồi với Minh rồi, cũng quen ngồi ở vị trí này rồi, nếu đổi đi thì chưa chắc tôi đã thích ứng được. Càng nghĩ tôi càng thấy buồn, càng buồn tôi càng giận Minh. Nếu như vừa nãy cậu ta không nổi cơn khùng thì mọi chuyện sẽ chẳng tệ hại như thế !

Minh có vẻ không mấy quan tâm đến chuyện này thì phải. Bằng chứng là suốt cả buổi học hôm đó cậu ta vẫn im như thóc và chúi đầu vào cuốn truyện dày cộm quen thuộc. Người như cậu ta thì chẳng biết lưu luyến thiết tha cái gì đâu, đối với Minh, sách là số 1, bạn là số...0 !

.....
Bây giờ là 10h đêm. Đã quá lâu tôi không để chế độ Available, chỉ toàn Invisible mà thôi. Từ lúc Tuấn ra đi, tôi chỉ chat với mỗi mình Prince và đọc tin nhắn off của Bom để lại. Mọi thứ cứ chán nản dần....Hôm nay tôi ngứa tay, muốn thử Online xem sao, thử coi sau một thời gian dài nick tôi đen xám thì bây giờ, khi mặt cười xuất hiện, những bạn chat của tôi có còn nhớ mà vào pm hay không. Tôi muốn xem giữa thế giới ảo và thế giới thật, con người ta có khác nhau hay vẫn là như vậy.

Nghĩ là làm. Tôi chọn chế độ Available....

Hình như hôm nay là ngày không may của tôi thì phải ? Ngồi đợi Prince onl này giờ những vẫn không thấy tăm hơi, khi để chế độ Available thì cũng chẳng thấy cái nick nào còn sáng. Có một số cái đã mờ mờ chứng tỏ chỉ mới out cách đây không lâu. Buồn thật. Lúc mình cần có ai đó để nói chuyện thì lại không có....

Đang thần thờ suy nghĩ, tôi giật mình khi nhận được tiếng Buzz từ một nick chat trong list, nhìn kỹ thì tôi cười toe toét khi biết đó là ai....

« Sao lâu nay không thấy Lyn onl vậy ? I miss u so much ! :(»

« Bom ! Lyn cũng vui khi gặp Bom ! Sao Bom lại ỉn thế này ? Mà bây giờ bên Bom là 5h sáng mà ? Onl gì sớm vậy ? »

« Hi ! Bom onl cả đêm...Tại có chuyện nên thế ! Tính out thì thấy nick Lyn hiện ! Mừng quá nên vào pm ! :) »

« Thiệt không đó ? Mà bữa nay không nói bằng tiếng Anh nữa à ? »

« Hi, tự nhiên thích nói tiếng Mẹ đẻ hơn. Nghe hay hơn và cũng thấy nhớ quê hương hơn ! »

« Thế Bom ở đó lâu lắm à ? Khi nào mới trở lại Việt Nam ? Biết bao giờ chúng ta mới gặp nhau ngoài đời ? »

« Don't worry ! Bom sắp về rồi ! Không còn lâu nữa đâu ! »

« Thiệt hả ? Vậy thì mừng quá ! Mà dạo này Bom học hành sao rồi ? »

« Vẫn thế ! Ở nước ngoài nói vậy cũng nhiều cái bất tiện, Bom ít bạn lắm, cái chính là không muốn chơi, cứ thấy họ không hợp với mình... »

« Không sao ! Mình phải mở lòng ra chứ ? Nghe bảo teen nước ngoài năng động lắm ! »

« Uh ! Họ năng động cực, cũng tốt bụng, nhưng mà có lẽ tính Bom sống nội tâm nên thế ! »

« Hả ? Bom sống nội tâm à ??? Khó tin quá đi ! =)) »

« Hơ ? Vì sao lại không tin ? Bom là người lạnh lùng số 1 đấy ! Chỉ với Lyn là Bom nói chuyện thoải mái thôi đó ! :) »

« Thế à ? Ôi hạnh phúc quá đi ! Nhưng mà vẫn không tin được ! Bom nhà ta lại sống nội tâm cơ đấy ! =)) »

« Tại vì Lyn chưa tiếp xúc trực tiếp ngoài đời với Bom nên thấy thế, chứ nếu Lyn đã từng nói chuyện thật với Bom thì sẽ biết thế nào là băng giá ! :) »

« Chưa gì đã dọa người ta ! Không thêm chơi với Bom nữa ! »

« Haha ! Lyn vui thật ! Rất con nít, không như mấy đứa bạn con gái của Bom hồi ở Việt Nam, chúng nó người lớn quá trời ! Nhiều lúc thấy cũng không thích lắm ! »

« Chắc ! Lyn con nít là với Bom thôi ! Chứ thật ra Lyn cũng người lớn lắm đó ! »

« Lyn người lớn hả ? =)) Khó tin quá đi ! »

« Tính chơi lại à ? +_+ »

« Thôi ! Đùa tí ấy mà ! Bom out đi ngủ đã ! Mắt mở không ra nữa rồi ! Bye Lyn iu nhé ! I love you so much ! My bestfriend ! :) »

Nói chuyện với Bom lúc nào tôi cũng thấy vui. Cậu ấy khá hài hước nhưng đôi khi rất chững chạc. Tôi luôn có cảm giác thế giới nội tâm của Bom khá phong phú và thú vị giống với tích cách của cậu ấy. Mình thật hạnh phúc khi có nhiều Hoàng tử xung quanh...Nhưng lại thật buồn vì chỉ toàn là ảo ảnh....

Đọc truyện online -

19. Chương 19

Sáng....

Hôm nay là thứ 7, là ngày cuối tuần, cũng là ngày có giờ sinh hoạt. Tôi sẽ phải đổi chỗ thật sao ???? Nghĩ mà đau lòng quá ! Bây giờ muốn xin cô giáo cũng không được vì chẳng có lý do gì để xin và cũng không thể xin thành công khi chỉ đơn phương mình tôi làm việc ấy. Mình có vẻ vẫn bình thường. Tôi liếc nhìn qua mà muốn đắm cho cậu ta lún mặt vì cái sự ngông ngông ấy. Đã thế thì đừng hòng tôi xin cô, cứ để mỗi đứa một nơi à biết. Không ngồi với cậu, tôi càng thoải mái khỏe khoắn, đỡ phải bị tra tấn tinh thần. Cứ thế, tôi ngồi và viện ra đủ lý do để thuyết phục bản thân nên chấp nhận việc đổi chỗ này, sự thật thì đây là cơ hội tốt để tôi tránh xa tên biến thái Phạm Minh. Vì thế không việc gì mà phải buồn cả !

Giờ sinh hoạt....

Dù không muốn nhưng tôi vẫn thấy lo lắng. Ruột gan cứ nóng hết cả lên, hai tay thì đan qua đan lại. Mình chốc chốc lại ngược sang nhìn, ánh mắt thờ ơ xen chút cười chế giễu. Bực mình thật. Chẳng lẽ cậu ta thực sự không muốn ngồi cùng bàn với tôi ????

Thời gian chậm chạp trôi. Giờ sinh hoạt hôm nay lâu quá. Mọi hôm tôi đâu thấy nó lâu như vậy đâu. Hết phần tổ trưởng lên nhận xét rồi đến phần lớp trưởng, bí thư lên tổng kết tình hình lớp và thông báo hoạt động của tuần sau, mãi mà vẫn không đến phần của giáo viên chủ nhiệm. Tôi cứ ngược lên cái đồng hồ mà longg nóng như lửa. Sắp hết giờ rồi còn gì ? Rồi tôi sẽ ngồi cùng ai đây ????

Và thật buồn cười khi tôi cứ mãi lo lắng như thế cho đến khi chuông reo ra về. Không hề có việc đổi chỗ nào diễn ra. Lẽ nào cô giáo quên ? Nhưng cô tôi vốn xưa nay ít quên điều gì lắm. Cô rất nghiêm túc trong việc giảng dạy cũng như quản lý lớp. Sao vậy nhỉ ?????

Lớp học rộn ràng ra về. Tôi cất vội sách vở vào cặp rồi chạy về phía cô. Dù gì tôi cũng muốn hỏi là liệu cô có đổi chỗ nữa không. Thực lòng tôi không muốn đổi chút nào. Cứ thấy sao sao đó, nói chung là tôi không muốn cô đổi tôi đi chỗ khác. Còn Minh thì mặc kệ cậu ấy, tôi không thêm quan tâm.

- Dạ thưa cô ! – tôi lí nhí, mặt mày ngây thơ.

- Có chuyện gì vậy em ? – cô ngẩng lên nhìn tôi.

- Dạ thưa...cô...cô không đổi chỗ cho tụi em nữa à ? – tôi hỏi mà miệng cứ như dính lại.

- À...- nụ cười của cô khiến tôi thấy lạ, sao tôi hỏi vậy mà cô vui thế nhỉ ?

- Sao ạ ?

- Tối qua Minh đã tới nhà cô để nói rõ chuyện của hai đứa rồi. Cô đã đồng ý là không đổi chỗ nữa. Nhưng lần sau không được gây mất trật tự trong lớp nữa đó ! – cô nói như cười, nhưng nét mặt vẫn nghiêm túc.

Tôi ngơ người ra, chỉ kịp Dạ một tiếng chào cô rồi đứng thẩn thờ. Là sao nhỉ ????? « chuyện của hai đứa » ????

- Về chưa hả ?

Tiếng quát của Minh từ đằng sau lưng khiến tôi giật bắn mình. Quay lại thì thấy cậu ta vẫn chưa về và đang đứng dựa vào tường, vòng tay nhìn tôi.

- Cậu làm cái gì thế ? Tự nhiên hét sau lưng người ta ! Muốn về thì về đi chứ !

- Không về được ! – Minh nói trống không.

- Là sao hả ?

- Ra nhà xe lấy xe nhanh đi rồi chở tôi về nhà ! Hôm nay tôi không đi xe đạp!

Tôi há hốc mồm nhìn Minh. Lại một trò hành hạ mới sao ??? Nghe bảo đâu nhà cậu ta ở tốt đường X, mà quãng đường đạp tới đó gấp 3 lần quãng đường tôi đạp từ trường tới nhà. Bây giờ lại là giữa trưa nắng nóng nữa chứ ??? Chở cậu ta về nhà rồi tôi xử trước nhà cậu ta luôn sao ???

- Đừng có đùa ! Tôi... – mặt tôi biến sắc.

- Đúng là rườm rà ! Tôi ra cổng đợi trước, vào lấy xe đi ! – Minh nhăn nhăn mặt rồi đi thẳng.

Cậu ta có phải là con người không nhỉ ??? Nếu còn chút nhân tính thì sẽ chẳng bao giờ nở đối xử với một đứa con gái như thế ! Vậy mà tôi còn lưu luyến muốn ngồi cùng hân nữa cơ đấy ! Đúng là Trần Thanh Thanh này bị khủng thật mà ! Tức quá đi ! Tức quá đi ! Tức không chịu nổi !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tôi bực bội dắt con ngựa sắt ra cổng. Phạm Minh đã lù lù ở đó. Tôi muốn kiếm cục đá ném cho vỡ tan cái cặp mắt kính Nobita của cậu ta quá đi mất ! Nhìn phát ghét đi được !

- Lên mau tôi chở về ! – tôi dẫn mạnh xe, thân con gái mềm yếu như tôi mà phải còng lưng để chở một thằng nhóc to như voi, cao gần 1m80 như cậu ta đúng là một chuyện nghịch lý. Nhưng tôi biết chẳng đời nào cậu ta chịu chở tôi nên phải chấp nhận số phận thương đau. Ai bảo tôi dễ bị bắt nạt, ai bảo tôi mang ơn cậu ta và ai bảo cậu ta là bạn tôi cơ chứ ?.

- Điên ! Xuống xe đi ! – Minh quát lớn rồi giựt phanh tay cầm và đẩy tôi ra.

Tôi sững sờ trước hành động vừa rồi. Cậu ta chắc không tàn nhẫn đến mức bắt tôi đi bộ về còn mình thì lấy xe đạp đi chứ ??? Vừa nghĩ tôi vừa đứng ngây ra nhìn. Mặt ngơ như con ngó giữa trưa nắng oi ả.

- Điên cũng có giờ thôi ! Lên xe nhanh ! – Minh ngoái đầu lại và hét toáng lên. Cậu ta như thế mà được bình chọn là nam sinh hiền lành nhất lớp tôi đấy ! Đúng là « hiền » quá đi mất thôi !.

Tôi bĩu môi rồi cũng phải lên xe ngồi. Nhưng may là cậu ta nổi lòng nhân đạo nên mới chịu chở tôi. Nghĩ đến đó là hạnh phúc lắm rồi. Đang định gác chân lên hai bên xe thì một lần nữa Minh lại quay đầu và hét lớn.

- Ôm tôi đi ! Nhanh !

Tôi nổi da gà trước cái yêu cầu lố bịch đó. Ôm ư ??? Có ai đời con trai lại đi yêu cầu con gái làm cái việc như vậy không nhỉ ? Mà chúng tôi thì cũng chẳng phải là một cặp cho cam, đúng hơn là kẻ thù của nhau ấy chứ. Tôi ngược nhìn Minh hỏi lớn :

- Chính cậu điên ấy ! Tự nhiên bắt tôi ôm ! Trời nắng nên thần kinh dân nỏ không đều hả ?

- Đừng có chọc tôi nóng ! Bảo gì thì làm nấy ! Ôm đi !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng hét của cậu ta khiến cho cả lũ ve cũng phải im giọng thôi không kêu nữa. Còn tôi thì suýt bể tim và lũng màng nhĩ. Cậu ta bị sao vậy nhỉ ????????

Nhưng sự thật là tôi cực kì sợ Minh mỗi khi... cậu ta phát điên ! Bây giờ muốn về nhà sớm thì phải chịu khó nhường nhịn một chút ! Tôi cũng không cho rằng Minh có ý xấu gì với mình nên cần rằng đưa hai tay cầm nhẹ hai bên vật áo trắng của cậu ta. Nhưng đến lúc này tôi mới biết việc mình cầm quá nhẹ là ...một sai lầm !

Chắc hẳn những ai có mặt trên đường lúc này đều đang nhìn về phía chúng tôi (đúng hơn là tôi) bằng một thái độ kinh hoàng xen lẫn khó hiểu. Tôi thì chẳng buồn để tâm đến xung quanh mình đang như thế nào, việc mà tôi đang làm lúc này là bám chặt cái lưng mình bằng tất cả sức lực và hét thật to. Đó chính là cách

tự vệ duy nhất và cũng là phản ứng hợp lý nhất của tôi trong trường hợp này, khi mà Minh đang đạp như điên với tốc độ khủng khiếp, cậu ta dường như chỉ biết cầm đầu cầm cổ mà đạp mặc cho trên đường hay trước mặt mình đang có phương tiện gì lưu thông. Nếu như lúc đầu tôi chỉ cầm nhẹ ai vạt áo hai bên của cậu ta thì khi Minh nhấn bàn đạp, tôi suýt nữa té lui ra sau nếu như không kịp thời...ôm chằm lấy lưng cậu ta, hai chân co lên y như...con nhái.

- Này ! Này ! Dừng lại ! Dừng lại ! Muốn chết thì chết một mình đi ! Đừng có lôi tôi vào !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
- tôi vừa ôm chằm Minh vừa nói lớn, mặt tôi lúc này đã tía mồ hôi như tắm.

Nhưng Minh không thèm để ý đến lời nói của tôi, vẫn chăm chú với « chuyên môn » đạp xe của mình khiến tim tôi cứ nhảy ra ngoài rồi nhảy vào trong liên hồi. Người đi đường ai cũng khiếp hãi chạy xe dạt qua một bên để tránh cậu ta. Mọi thứ diễn ra thật hỗn loạn. Tôi vừa ôm chặt vừa lầm rầm cầu nguyện cho Minh đừng có chĩa hướng đâm rầm vào một cái cột điện nào đó bên đường. Nếu không thì...Đúng là dã man quá đi !!!!!!!!!!!!!

Hành trình đua xe của chúng tôi cuối cùng cũng kết thúc trong lạnh lặn. Có lẽ ông trời còn thương cho tôi....

- Vào nhà đi ! – Minh đẩy tôi khi tôi vừa xuống xe.

Sự chịu đựng của tôi đã lên đến giới hạn cuối cùng....

- Này ! Tôi không thể chịu được nữa rồi nhé ! Cậu đang làm cái gì hả ???? Cậu đi xe cái kiểu gì thế ????
Cả... – tôi vừa thở vừa...**** Minh nhưng chưa kịp nói hết câu thì cậu ta đã nhấn bàn đạp đạp thẳng.

Tôi hướng đôi mắt đã cay xè đi vì mồ hôi nhìn theo. Đầu tôi lúc đó vẫn đang ong ong, quay mòng mòng. Trời nóng càng làm cho tôi gần như muốn bốc hỏa. Bóng áo trắng của Minh nhanh như chớp khuất dần sau mấy gốc bằng lăng hai bên đường. Tôi vẫn đứng nhìn theo...

Sau khi thở xong, tim đập đều nhịp lại tôi mới quay lưng đi vào trong nhà. Nhưng...

Tôi quay ngoắt lại, mọi thứ trong đầu tôi bây giờ dồn về trong một câu hỏi duy nhất : Xe mình đâu rồi ??????????

Bỗng chốc tôi như một con khùng số 1 khi vừa nhảy cõn lên, vừa hét, vừa vớ tay về phía con đường trước mặt :

- Minh ! Minh ! Trả xe cho tôi !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Con ngựa sắt đó là của tôi mà ! Tại sao cậu ta có thể ngang nhiên đạp đi chứ ????? Biết ăn nói làm sao với cả nhà đây ????? Sao mà tôi muốn đào hố chôn mình ngay lúc này quá....Tôi có làm gì nên tội đâu mà !!!!!

- Ủa ? Xe mày đâu mà mày đi tay không về thế ???? – ông anh quý hoá xuất hiện trước cửa ra vào bằng một cái nheo mắt khó hiểu cùng một câu hỏi như gáo nước đá dội vào mặt tôi.

- Hix ! Bạn...bạn mượn về rồi ! – tôi ử dột trả lời, đẩy anh Thiện sang một bên rồi đi vào.

- O hay con nhỏ này ! Xe của mày mà làm giống cuốn vở hay cuốn sách rồi cho bạn mượn về nhà như thế hả ???? – ông anh trai vẫn không tha cho tôi, lơ lơ bám theo gặng hỏi.

Đúng lúc đó thì mẹ từ phía trong bếp bưng đĩa thức ăn ra bàn, nghe anh nói thế thì nghiêm mặt hỏi tôi :

- Nói cái gì thế ???? Xe mượn là sao ????????

- Mượn xe hả ???? Em đang nói cái gì thế ???? – ba tôi cũng từ trên lầu bước xuống.

Vậy là tiêu đời tôi.....

Suốt cả bữa cơm trưa, tôi dường như chẳng nuốt được miếng nào khi hết ba, đến mẹ, đến ông anh trai luôn miệng hỏi tôi về vấn đề con ngựa sắt. Nhưng tôi biết sao mà trả lời bây giờ ??? Chính tôi còn không hiểu được vì sao Minh dám làm thế nữa thì biết lấy lý do nào để thanh minh đây. Có vẻ lời giải thích « Bạn con chở về rồi mượn xe để chiều nay có việc ! » xem ra chẳng được ai chấp nhận.

- Nói thiệt với anh mày đi ! Mày làm mất xe rồi phải không ? - anh Thiện với gương mặt không thể...đều hơn cất lời hỏi tôi.

- Hai này ! Em đã nói là bạn mượn rồi mà ! Nếu mất thì nói mất chứ, giấu giếm làm gì chứ ??????????????????

Tôi tức quá hét toáng lên khiến cả nhà giật mình. Sao mà tôi lại phải khổ sở như thế này vì Minh chứ ???
Cậu ta đúng là nỗi ám ảnh của tôi mà.....

Tình hình là chiều nay tôi phải đi học xuất chiều. Lớp tôi là lớp học cả ngày nên cũng đỡ đi phần nào việc đi học thêm ngoài. Nhưng bây giờ thì lấy xe đâu mà đi ????? Ba mẹ vẫn chưa hết bực mình vì chuyện hồi nãy, ông anh trai thì vẫn đinh ninh rằng tôi đã làm mất xe, đang kiếm có để thoát tội. Chẳng lẽ Trần Thanh Thanh này phải cuốc bộ đi học ?????Tôi đau lòng khi tưởng tượng đến cái viễn cảnh u ám đó. 2km...má ơi....2km....

Chợt tôi nhớ ra một chuyện, nhanh như chớp tôi với tay lấy chiếc điện thoại « cục gạch » của mình và nhấn nút gọi cho cô bạn thân nhất của mình...

- A lo ! Liên ! Mày tới chở tao đi học với ! Xe tao bị lão Minh lấy về nhà rồi !!!

- Ặc ! Mày đang kể chuyện cười cho tao nghe đó à ???? Lão Minh mắc mớ gì lại lấy xe của mày chứ ???
Mà chiều nay chị hai chở tao đi học, xe tao từ hồi bữa đến giờ đã được sửa đâu !

Nhỏ Liên cười sặc sụa khi nghe tôi nhắc đến câu « Xe tao bị lão Minh lấy về nhà rồi ! ». Tôi điên tiết lên cúp máy cái rụp. Thật là...Đã nghèo mà lại gặp eo...

12h45 rồi...

1h30 là vào học lại rồi....

Trời ơi là trời.....

Đang loay hoay tìm cách...đi học, chợt tôi nghe tiếng ai đó rất giống Minh ở dưới nhà. Hay là mình tức cậu ta quá nên hoang tưởng nhỉ ???? Tôi lắng tai nghe. Đúng là giọng cậu ta mà ! Cũng còn biết điều tới đây trả xe cho tôi cơ đấy ! Được lắm ! Lần này tôi sẽ cho cậu biết tay !!!!!

Tôi phóng ào xuống, tay đang run lên và chỉ muốn bụp cho cậu ta vài cái vì tội ngang nhiên lấy xe người khác đạp về nhà. Nhưng mọi thứ dường như đen ngòm trước mặt tôi khi ba phán một câu « xanh rờn » :

- Con nhỏ này ! Chuyện chỉ có thể mà cũng giấu ba mẹ ! Thôi hai đứa đi học đi kéo muộn giờ !

Chưa kịp để tôi hiểu chuyện gì xảy ra thì Minh đã xắn lại cầm lấy tay tôi lôi ra ngoài, trước khi đi còn quay lại mỉm cười chào ba mẹ và anh Thiện bằng một thái độ hết sức...ngọt ngào và cung kính !

- Chào chào hai bác ! Em chào anh ạ ! Thật có lỗi khi khiến cả nhà phải lo lắng !

- Không sao đâu ! – anh tôi vẫy tay cười xoà.

Như thế này là sao chứ ????? Sao tôi chẳng hiểu gì cả thế này ?????

Đọc truyện online -

20. Chương 20

Trên đường đi, tôi cứ luôn miệng hỏi Minh về những thắc mắc của mình nhưng cậu ta chẳng thèm trả lời lấy một câu, cứ đạp vèo vèo nhưng may mắn là lần này Minh đạp xe chậm hơn (so với xe máy chứ không phải so với xe đạp đầu đấy ! +__+). Tôi ngồi sau mà lòng dạ cứ bứt rứt, không hiểu cậu ta đã nói cái gì với gia đình tôi mà thấy ai cũng có vẻ...đồng tình và ủng hộ !

- Này ! Cậu vừa phải thôi nhé ! Bây giờ có trả lời không hả ? Không trả lời là tôi nhảy xuống xe luôn đó ! – tôi bực dọc dọa nạt.

- Nếu như vậy thì càng tốt, tôi đỡ phải gồng mình đạp xe khi chở sau lưng một cục thịt thừa !

Cái gì cơ ??? « cục thịt thừa » ư ??? Cậu ta dám ví tôi với cái thứ đó ư ??? Làm sao mà nhìn nổi được cơ chứ ??? Cứ mỗi lần nói chuyện với Minh là y như rằng tôi bị...lên huyết áp vì tức giận. Cậu ta luôn làm những thứ kì dị và luôn nói những điều kì cục. Và tất nhiên tôi luôn là nạn nhân của những trò kì dị và kì cục ấy ! Không kiềm chế được cơn tức giận, tôi nhéo mạnh vào hai bên hông của cậu ta khiến Minh giật mình lạc tay lái. Chiếc xe đạp loạng choạng mất phương hướng rồi đâm sầm vào lề vỉa hè. Tôi bị hất văng xuống đất, đau ê ẩm.

Con ngựa sắt tội nghiệp của tôi đã bị méo vành...

Thế là chấm hết....

Tôi vừa lồm khồm đứng dậy vừa đưa đôi mắt ngơ ngác của mình nhìn chiếc xe thân yêu mà không để ý rằng Minh đã bị ngã khá đau và đang...nằm dưới con ngựa sắt. Tôi tá hoả chạy lại kéo chiếc xe lên để Minh bò dậy. Nhìn vẻ mặt của cậu ta thì hình như bị ngã khá đau. Minh lấy tay cầm khuỷu tay bên kia của mình rồi ngẩng lên nhìn tôi. Nói sao bây giờ nhỉ ??? Tôi cũng không miêu tả được ánh mắt của cậu ta lúc này như thế nào. Chỉ biết rằng...nó rất khủng khiếp....

- Hài lòng chưa hả đồ khủng !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! – Minh hét vào mặt tôi bằng tất cả sự tức giận đang dâng lên ngàn ngút.

- Tôi...tôi có biết đâu ! Hix ! Ai bảo cậu....

Chưa kịp để tôi nói hết câu thì Minh đã nhảy vào hòng tôi ngồi:

- Ai bảo cậu cái gì chứ ? Miệng cậu không cho nó nghỉ được hả ? Sao lúc nào cũng nói được thế ? Nếu cậu yên phận mà ngồi sau để tôi chở thì đâu đến nỗi này. Nhìn cậu không bằng một con khủng cậu hiểu không hả ?????????? Khủng thì cũng có giờ khủng của nó, còn cậu, cậu khủng kinh niên !!!!!!!

Tôi choáng váng trước những lời vừa nói của Minh. Dù biết tính cậu ta vốn cục cằn nhưng tôi chưa bao giờ tin Minh có thể phát ngôn những câu nói mang tính xúc phạm nặng nề như thế ! Tự nhiên...tôi thấy đau !

Sau khi nghe Minh nói vậy thì tôi chỉ ngơ người đứng nhìn rồi cũng không nói lại. Tôi chẳng muốn nói gì nữa hết. Cũng may phía trước có chỗ sửa xe đạp, tôi mặc kệ Minh đứng một mình, dắt con ngựa sắt còm nhom tới đó rồi giao cho ông sửa xe. Bây giờ thì chỉ có nước đi bộ tới trường, cũng chỉ còn một đoạn ngắn nữa thôi. Có lẽ sẽ không muộn học...

Tôi đi như người mất hồn, hình như tôi cũng bị thương ở đâu đó trên người vì thấy nhức nhức đau đau. Nhưng tôi chẳng buồn quan tâm. Đầu tôi lúc này nghĩ tới câu nói vừa nãy của Minh. Tôi không bằng một con khủng ? Tôi khủng kinh niên ?. Minh sao thế nhỉ ? Thường ngày bạn bè ở trường và ngay cả Tuấn cũng hay gọi tôi là nhỏ khủng, cũng hay nói tôi khủng nhưng sao tôi không thấy buồn chút nào hết, vậy mà hồi nãy, khi nghe Minh nói như thế thì trong lòng tôi thoáng qua cái cảm giác hụt hẫng và thất vọng kinh khủng. Lời cậu ta nói so với lời của tụi bạn thường ngày nói có khác gì nhau đâu nhỉ ??? Có lẽ không khác về nội dung nhưng lại khác về thái độ. Lũ bạn nói tôi là « khủng » bằng thái độ trêu chọc đơn thuần, nhưng ở đây, thái độ của Minh là một sự căm ghét và bức bối ghê gớm, tôi còn cảm nhận được sự khinh thường trong ấy. Hay là tôi nghĩ quá lên ??? Mong là thế ! Tôi vốn là người không thích suy nghĩ nhiều, bận tâm nhiều nhưng khi tôi đã buồn lòng vì một chuyện gì đó thì chứng tỏ : điều đó đã làm tôi đau...Mà lỗi ở đây đâu chỉ có mình tôi ???

Mãi suy nghĩ vẩn vơ tôi không để ý rằng Minh đã đi song song với mình từ lúc nào. Trông cậu ta có vẻ đau, tay phải của Minh hình như đã có vấn đề gì đó, có lẽ là xây xước. Tôi cũng muốn hỏi thăm xem cậu ta có bị gì không nhưng sao khó mở miệng quá. Tôi không giận Minh vì những lời cậu ta vừa nói, chỉ buồn thôi. Ai bảo tôi nhéo hông cậu ta làm gì. Nói đi nói lại, lỗi to nhất cũng thuộc về tôi rồi. Muốn cãi cũng không cãi được.

- Cậu...không sao chứ ???

Sau bao nhiêu cố gắng cuối cùng tôi cũng thoát ra được câu đó. Nhưng Minh không trả lời, đã thế còn bước nhanh hơn bỏ tôi lại một mình. Cũng phải thôi, cậu ta chưa đánh tôi đã là may lắm rồi...Tôi thở dài bước tiếp...

Cả hai chúng tôi bước vào lớp với khuôn mặt đầy u ám. Nhỏ Liên thấy tôi như vậy liền chạy tới hỏi han :

- Này ! Mày bị gì thế ? Sao tay của mày dính đầy đất cát thế này ?

Tôi vội nhìn xuống, đúng là hai bên tay tôi toàn là đất và cát. Chắc do lúc này ngã xe nên vậy. Tôi buông một câu trả lời mệt mỏi rồi đi về chỗ ngồi :

- Tao bị ngã xe thôi !

Nhỏ Liên nghe thế thì đứng đứng cả lên, chạy xồng xộc theo tôi để hỏi tình hình. Nhưng sự thật là lúc đó tôi không muốn nói gì cả. Tự nhiên thấy bực mình và khó chịu ghê gớm. Bây giờ mới thấy lời nhận xét mà lũ bạn đặt ình quả không sai : Sáng nắng, chiều mưa, xế trưa ửng ửng, tối có sương, mai lại bình thường.

Suốt tiết 1 tôi thấy Minh không viết bài, hình như là không thể viết được. Lòng tôi bắt đầu lo lắng. Đến tiết 2 thì cậu ấy phải đi xuống phòng y tế, tôi cũng phải đứng dậy đi theo ...

Và những gì nghe được từ miệng của cô bác sĩ làm tôi choáng cấp độ 1 :

- Cháu làm gì mà để ra nông nổi này thế hả ? Gãy tay rồi cháu biết không ? Nếu để lâu hơn nữa thì tình hình sẽ cực kì nguy hiểm đấy !

Minh có vẻ không mấy ngạc nhiên trước lời nói của cô bác sĩ, mặt cậu ta chỉ hơi co lại, hai hàng lông mày giật giật nhẹ nhưng sau đó đã trở về như bình thường. Còn tôi thì như bị sét đánh trúng, mình mẩy tê liệt. Gãy tay ư ??? Lại là tay phải nữa chứ ??? Lỗi do tôi cả ! Do tôi cả !!!

Ngày hôm sau Minh đến lớp với một bên tay bị băng trắng bóc, kèm theo một sợi dây đeo vắt qua cổ. Nhìn cậu ta thật là...thảm ! Mọi người trong lớp rồi mấy thầy cô bộ môn ai cũng hỏi thăm Minh khá ân cần. Đôi khi nhìn vậy mà thấy lớp mình cũng không đến nỗi mất đoàn kết cho lắm. Tôi cũng bị thương chứ bộ ! Nhưng chỉ là vết thương ngoài da. Tối qua phải ngồi cắn răng nghe ông anh hai ca bài ca muôn thuở khi nhờ vả ông rửa mấy vết trầy xước trên chân tôi rồi băng bó chúng lại. Đúng là xui xẻo quá ! Tự mình chuốc lấy xui xẻo ình...

Một điều nữa khiến tôi càng thấy có tội với Minh là khi mọi người hỏi vì sao lại bị gãy tay, cậu ta chỉ đáp là do đi xe không cẩn thận rồi trật bánh tông vào vỉa hè. Minh không hề nhắc tới tên tôi. Việc đó làm tôi day dứt kinh khủng. Thật lòng tôi muốn nói một lời xin lỗi với cậu ấy nhưng Minh dường như chẳng thêm quan tâm đến tôi nữa. Bài vở của Minh đáng lẽ tôi phải chép thay nhưng đằng này Minh lại đi nhờ nhỏ Bích ngồi bàn trên làm hộ. Lần này thì cậu ta giận thật rồi. Minh lúc bình thường đã dễ sợ, Minh lúc nổi giận càng dễ sợ hơn. Sao mà số tôi khổ thế này ?????

Chiếc xe của tôi đã lành lặn trở lại, tuy cái vành trước đã bị méo đi một chút do va chạm quá mạnh. Tôi ngậm ngùi đạp xe về mà lòng buồn da diết. Giá như hôm đó tôi cố nhịn đi một chút thì mọi chuyện đã không ra có sự như thế này. Tính Minh vốn là thế rồi, sao tôi không bỏ qua mà còn cố cãi bướng làm gì nhỉ ? Tôi đúng là một nhỏ khùng như lời cậu ta nói. Khùng hơn một đứa khùng và khùng kinh niên...

Về nhà tôi cũng không dám kể chuyện ngã xe cho ai biết ngoại trừ anh trai, nói gì thì nói, trong nhà tôi chỉ thân thiết được với anh. Ba mẹ cứ lo công việc nên chẳng buồn quan tâm tới ngoại trừ việc học. Mà có quan tâm thì cũng chỉ toàn đưa ra những mục tiêu và bắt tôi phải đạt được. Suy cho cùng chỉ có anh Thiện là người hiểu tôi nhất mặc dù chẳng mấy khi anh giúp được cho tôi điều gì.

- Hai ơi ! Em hỏi cái này ! – tôi kéo kéo tay áo của anh Thiện khi anh còn đang dán mắt vào màn hình laptop để chơi game.

- Gì thế ? Cho anh chơi tí mà ! Học bài đi ! – anh hất nhẹ cánh tay và không thèm quay lại nhìn tôi.

- Em hỏi cái này thôi mà ! Em học bài xong rồi ! Đi mà hai ! – tôi đành phải xuống nước năn nỉ.

- Bực mày quá ! Đó ! Có gì thì hỏi đi ! – có lẽ vì dị ứng với sự ỏng ẹo của tôi nên anh phải gác lại cái trò chơi bạo lực gì đó trên mạng rồi nhăn nhó quay lưng cằm rằm.

- Hôm bữa á ! Cái hôm mà em về nhà không đem theo xe ấy, rồi Minh tới nhà chở em đi ấy, hôm đó cậu ta đã nói cái gì mà thấy ba mẹ với hai vui vẻ thế ???

- Ủa ? Sao chuyện này mày lại đi hỏi anh ? Đáng lẽ mày phải kể cho anh nghe mới đúng chứ ? – anh Thiện tròn mắt ngạc nhiên.

- Thì hai cứ kể đi mà ! – tôi cố gắng lấp lửng.

- Thì nó nói xe nó bị hư, mà nhà nó xa trường quá nên đành mượn tạm xe máy đạp về vì nó nghĩ máy không đạp nổi khi phải vừa chở nó về nhà nó xong lại đạp xe về nhà mình. Chuyện chỉ có thể thôi ! – anh tôi nhún vai.

Nghe anh nói thế thì tôi lại càng sầu. Sao Minh cứ luôn muốn tôi nghĩ xấu về cậu ấy trong khi toàn làm những việc tốt cho tôi ? Anh hai đã quay về với cái laptop và trò chơi trực tuyến bạo lực ấy, còn tôi thì cứ thần thờ đi về phòng. Càng lúc tôi càng thấy mình nợ Minh nhiều quá...

« Buzz »

Đó là tiếng Buzz từ phía nick của Boom trong khi tôi đang loay hoay tìm hiểu cách làm quà handmade trên mạng, tôi muốn tự tay mình làm một cái gì đó để tặng Minh coi như chuộc lỗi.

« Sao biết Lyn onl mà vào pm thế ? Lyn đang ỉn mà ! »

« Hi ! Có gì đâu ! Chỉ cần vào mạng tìm trang web kiểm tra nick ỉn thì ra ngay ấy mà ! :D »

« +_+, ra thế ! »

« Mà sao dạo này Lyn toàn ỉn vậy ? Không muốn nói chuyện với Bom nữa sao ? »

« Đâu có ! Tại lúc trước Bom toàn onl vào lúc nửa khuya, khi ấy Lyn đi ngủ rồi còn đâu. Sao bữa nay Bom onl sớm thế ? Bên đó hình như người ta còn đang ngủ. »

« Hi, dạo này Bom bị mất ngủ nên đành chat đêm để buồn ngủ cho nhanh. Nhưng mãi mà vẫn không thể ngủ được ! »

« Hử ? Bị mất ngủ hả ? Chả bù cho Lyn, ngủ hoài cũng không chán. Thế không có cách nào khắc phục được chứng mất ngủ à ? »

« Khắc phục gì chứ ! Chắc tại dạo này không có nhiều áp lực nên không mệt mỏi cho lắm. Rồi đâu sẽ vào đấy thôi ! »

« :D Mong là thế ! »

Những câu chuyện của chúng tôi chỉ đơn giản như thế nhưng luôn được diễn ra trong sự vui vẻ và hứng thú. Bom và tôi đúng là hợp tính nhau cho dù chúng tôi chẳng biết gì về nhau ngoài cái nick ảo và những cái tên cũng...ảo nốt !

Ảo đôi khi cũng hay nhỉ ?

Cuối cùng thì tôi cũng mò được một món quà handmade thể hiện được tốt nhất cái thành ý hối lỗi của mình đối với Minh. Nghe ra thì hẳn mọi người sẽ phán lại câu nhận xét muôn thủa: “Con này khùng!”. Nếu đặt trong mùa nắng oi ả như thế này thì khùng thật, nhưng sau mùa này thì ngay lập tức là những trận rét ủa về. Ở đây là vậy rồi, tặng quà như thế này mới có...giá trị! Thế là tôi hí hửng nhìn cái clip hướng dẫn cách đan len cho người mới học bằng tất cả sự chăm chú. Nào là cách lấy mũi, đan mũi lên như thế nào, đan mũi xuống như thế nào v.v... Cũng dễ thôi và tôi hoàn toàn có thể làm được (đó là tôi thấy thế!). Ngay sáng mai, sau khi học xong tôi sẽ ghé chợ để mua len. Biết chọn màu gì đây nhỉ? Tính Minh như thế thì nên chọn màu đen trắng là hợp nhất. Hai gam màu tương phản sâu sắc nhưng lại thống nhất khi nằm trong một khuôn hình. Minh đúng là tinh tế quá đi!

Tôi đến lớp với một sự vui vẻ. Minh vẫn thờ ơ lạnh lùng nhưng tôi không còn để tâm nữa. Cho dù cậu ta có sắc đá đến đâu cũng sẽ phải động lòng trước món quà handmade kì công của tôi à coi! Ha ha...

- Làm gì mà mày ngồi cười như con khùng một mình thế?

Lại “khùng”! Tại sao cứ gặp tôi thì ai cũng nói vậy nhỉ???? Tôi khùng đấy thì sao hả? Khùng mà được hot boy thích đấy! Nghĩ tới đó bỗng dưng mặt tôi lại yếu xìu như trái bóng xì hơi. Nhớ Tuấn quá.....

- Cười gì kệ tao!

- Hay là đang mơ tưởng đến anh nào rồi? – Liên nhăn răng cười.

- Điên! Tao không phải đùa để thay lòng! – tôi bực mình gần giọng.

- Ok, ok, tao xin lỗi khi đã đụng chạm vào cái mối tình “khắc cốt ghi xương” của mày!

Liên vuốt vuốt vai tôi lấy lòng. Gì chứ? “Khắc cốt ghi xương” à? Tôi có thể “chung thủy” như thế được không nhỉ???

Minh hôm nay hình như có chuyện gì đó thì phải, thấy mặt mũi cậu ta căng thẳng lắm. Nhưng tôi không dám hỏi vì có hỏi thì biết tổng chẳng bao giờ nhận được câu trả lời, nhiều khi lại khiến cậu ta nổi máu bạo lực lên thì khổ.

- Đúng là phiền phức mà...

Đó là những gì mà tôi nghe được từ miệng Minh. Cậu ta cứ cúi đầu, cào cào bìa sách, miệng lẩm nhẩm cái gì đó nghe có vẻ bức xúc lắm. Tôi không dám nhìn mặt Minh, chỉ căng tai ...nghe lén thôi!. “Phiền phức” ư? Ai làm Minh phải phiền phức nhỉ???

Đọc truyện online -

21. Chương 21

Chỉ còn 5 phút nữa là vào tiết 1. Tôi đang cặm cụi đọc nốt mấy dòng cuối trong vở Giáo dục công dân để lách vào giờ, cô có gọi lên kiểm tra bài cũ thì còn biết đường mà trả lời. Gì chứ môn Công dân là môn mà lớp tôi học tệ nhất, điểm lúc nào cũng lè tè ngang mức trung bình. Mà không chỉ riêng lớp tôi đâu, mấy lớp khác cũng vậy. Trách sao được khi học sinh chỉ chăm chú học mấy môn chính theo khối như Toán, Lý, Hoá, Sinh, Văn, ...còn mấy môn phụ thì chẳng đứa nào hứng thú. Tôi thường nghe mấy thằng con trai trong lớp ca rằng: “Học mấy môn đó chán ngắt, thà chơi game cho sướng!”. Tôi thì thấy nó hay hay, nhất là phần Triết trong học kì 1 vừa rồi ở sách GD&CD, rất trừu tượng nhưng ngâm nghĩ lại thì thấy cực đúng. Thật là khâm phục Mác, Angghen và Lênin quá đi!

- Mày ơi! Nhanh! Đi lấy sổ đầu bài với tao, nhanh! Lúc này đi học tao quên ghé phòng giám thị lấy! - nhỏ Liên day người tôi như bảo lay cây chuối trong khi tôi đang tập trung nhớ nốt những định nghĩa cuối cùng.

- Tao khổ với mày quá! – tôi nhăn nhó thả cuốn sách xuống bàn rồi đi theo nó, chỉ còn vài phút nữa là chuông reo rồi.

Cả tôi và Liên chạy như ma đuổi. Kiểu này thế nào cũng bị thầy giám thị la cho coi. Ở trường tôi có một quy định là vào chiều thứ sáu hàng tuần, lớp phó học tập mỗi lớp phải đem sổ đầu bài xuống nộp ở phòng giám thị để tổng kết điểm thi đua của cả tuần, sau đó sáng thứ bảy phải tới phòng để lấy sổ cho giáo viên bộ môn phê vào. Tôi quên nói với các bạn là nhỏ Liên chính là lớp phó học tập của lớp tôi, mặc dù nó học hành chẳng tốt chút nào, còn tệ hơn tôi nữa. Nhưng trong lớp không ai chịu làm nên cô chủ nhiệm chỉ định ai thì người đó phải làm. Nhỏ Liên trở thành “kẻ bị chỉ định”. Suốt cả học kì vừa rồi tôi không biết đã phải khổ sở bao lần vì nó khi mà cứ hờ hợt là Liên làm thất lạc sổ, rồi quên sổ ở nhà, rồi quên nộp cho phòng giám thị. Nhiều lúc thấy nó phát điên lên với cái cuốn sổ trắng trắng mỏng tanh đó. Đúng là có nhiều cái khổ mà con người không biết được...Nhất là đối với những đứa đoảng tính như tôi và Liên.

- Sao rồi? Có bị thầy la không? – tôi hỏi Liên khi nó từ trong phòng giám thị bước ra với cuốn sổ trên tay.

- May quá mày ơi! Lúc tao vào lấy thì thầy đang nghe điện thoại nên chỉ hơi chau mày thôi. Hú hồn! – con nhỏ nhe răng cười sung sướng, cũng phải thôi, nó cực kì sợ việc bị thầy giám thị mắng.

Thế là chúng tôi ba chân bốn cẳng chạy về lớp. Thật không có cái khổ nào bằng cái khổ nào. Sáng sớm chưa học được gì mà đã tốn năng lượng vào việc chạy bộ bắt đắc dĩ này. Tôi đến suy dinh dưỡng mất thôi...

Bộp....

Tình hình là tôi đã va vào lưng một ai đó. Chạy nhắm mắt nhắm mũi kiểu này không đụng người ta mới là lạ. Nhìn lên thì nhỏ Liên đã chạy biến đi trước rồi, bực mình thật, dám bỏ tôi ở lại. Toan ngẩng mặt lên tính xin lỗi người mình mới va vào toan tôi khựng lại một giây...

- Ô Minh! Không phải cậu đang ở lớp à???? Ra đây làm gì????

Hoá ra người tôi va vào lại là Minh. Nhưng sao cậu ta lại ở đây vào giờ này nhỉ? Lúc này trước khi đi tôi còn thấy Minh ngồi lù lù trong lớp mà. Tay chân băng bó mà còn đi lung tung. (Thực tình lúc đó Minh đứng quay lưng về phía tôi, chỉ hơi nghiêng người ngoái đầu lại sau cú va vừa rồi)

Minh có vẻ ngạc nhiên khi thấy tôi (sao thế nhỉ??? gặp tôi chứ có phải gặp ma đâu??? Ngày nào mà chẳng gặp nhau!), hai mắt cậu ta mở tròn thao láo, miệng mấp máy cái gì đó nhưng chỉ được có thế, ngay tức khắc Minh xốc mạnh cái balo lên vai rồi chạy biến về phía trước. Đáng điệu rất vội vã. Quái lạ! Ra ngoài mà lại mang cặp theo làm gì nhỉ??? Tôi nhớ là Minh luôn đeo cặp chéo mà, sao hôm nay đổi kiểu thế ta? Mà hướng đó đâu phải là hướng đi về lớp.....

Ham nghĩ lung tung, tôi giật bắn mình khi tiếng chuông báo hiệu vào tiết reng dữ dội bên tai. Quay sang nhìn, thì ra mình đang đứng sát cái chuông. Hèn gì...

Không suy nghĩ gì nhiều, tôi mím môi chạy vù đi. Mong là về lớp trước khi cô giá vào...

Nhưng trời chẳng thương tôi, khi tôi đáp trước mặt cửa lớp thì đã thấy cô giáo ngồi trên bàn.

- Sao em vào trễ thế Thanh! – cô nghiêm nghị hỏi, trong lớp cô chỉ nhớ được có tên tôi và thằng nhóc lớp trưởng, đơn giản vì chỉ có mình tôi là hằng say phát biểu trong giờ của cô.

- Dạ...em...đi vệ sinh! – tôi lí nhí đáp, bây giờ chỉ nghĩ được cái lý do đó mà thôi.

Đúng như tôi dự đoán, từ phía lớp rộn lên những tiếng cười khúc khích. Với lý do đó thì tôi bị cười cũng phải... Haizzzz....

- Thôi! Em vào lớp đi! Lần sau không được vào trễ như thế nữa nghe không?

- Dạ!

Tôi lủi thủi đi về chỗ ngồi. Minh đã vào lớp trước tôi. Cậu ta chạy nhanh như thế mà!

Nhưng tôi cứ cảm giác có cái gì đó lạ lạ...

Sao nhỉ????

A đúng rồi! Cái kính! Đúng rồi! Cái kính cận! Hồi này lúc va vào Minh tôi chỉ kịp nhìn thấy cặp kính cận khung nhỏ, dài, hiệu Gucci của cậu ta, cái kính Nobita đã được tháo ra rồi. Nhưng sao bây giờ, trên Minh vẫn lại là cặp kính Nobita đó. Hay là tôi tưởng tượng nhỉ???? Nhưng dù có đầu óc tưởng tượng phong phú đến đâu thì người ta cũng không thể tưởng tượng ra được cái mác của kính phải không???

- Này! Hồi này tôi thấy cậu đeo kính khác mà! Sao bây giờ đổi thế? Cái kính Gucci đó nhìn đẹp hơn! – tôi cười tươi góp ý.

Nhưng sự quan tâm đó lại bị Minh trả lời bằng một ánh nhìn hằn học bất cần. Không thích thì thôi! Tôi chẳng thèm đặt miệng nữa đâu!

Đang định lúi sái vở dưới học bàn lên để chép bài thì tôi bị shock đợt 2. Mọi thứ cứ như đang trên người Trần Thanh Thanh tôi vậy nhỉ??? 29/ Dưới học bàn là cặp của tôi, và bên cạnh cặp tôi là cặp của Minh. Mọi chuyện sẽ chỉ có thể nếu như cái cặp của Minh không phải là ba lô. Tại sao vậy??? Rõ ràng hồi này tôi thấy cậu ta đeo ba lô mà! Cái ba lô màu nâu, phía trên còn gắn cái mác hình ngọn núi nữa.

- Này! Sao cặp cậu...sao cặp cậu lại như thế này????? – tôi lấp bắp chỉ tay về phía cặp sách, mắt nhìn Minh đầy dấu hỏi.

Và hình như những câu hỏi mà tôi đặt ra đều là những câu hỏi của... kiếp trước khi mà Minh cứ trợn mắt nhìn tôi bực xúc, thái độ y như rằng chẳng hiểu tôi đang phát âm ra thứ tiếng gì.

- Thanh Thanh! Không được nói chuyện riêng trong lớp!

Tiếng cô giáo trên bục làm tôi phải im bật, trở về vị trí của mình. Sao thế nhỉ??? Tôi bị mộng du à??? Sao lại có thể như thế được chứ????

Cứ thế, suốt tiết học Công dân và hai tiết Toán tiếp theo đầu tôi cứ như bị cột lại trong một câu hỏi duy nhất: “Vì sao lại như thế?”

Phải! Vì sao lại như thế chứ???? Vì sao? Vì sao???

Ra chơi.

- Mày sao nữa thế? Đầu giờ thì ngẩng tò te như con khùng, bây giờ thì thần thờ như con ngố! Bệnh mày càng lúc càng nặng rồi Chảnh ơi! - nhỏ Liên rời chỗ ngồi của nó tiến lại phía tôi, buông một câu than thở rồi đưa tay lên sờ trán tôi.

- Bỏ tay ra! – tôi bực bội hất tay nhỏ bạn.

- Thôi mà! Tao xin lỗi mà! Hồi nãy ham chạy quá quên bég có mày đằng sau. Đừng giận tao nữa! Nha! – nó cười toe toét rồi hôn cái chụt vào má tôi coi như lời xin lỗi.

- Gớm quá đi! – tôi phì cười lấy tay chùi má, hết anh trai rồi đến nó, tôi đâu phải là hình nộm để hôn đâu.

Ngồi trong lớp cũng thấy bức bối, tôi theo nhỏ Liên xuống căn tin xả stress và cũng để lấp cái bụng trống đang sôi ùng ục đòi tiếp tế. Nhưng chuyện của Minh vẫn khiến tôi nhức đầu. Chẳng lẽ tôi bị bệnh hoang tưởng????

Căn tin lúc nào cũng vậy, đông nghịt người mặc dù giá cả trong này so với bên ngoài đắt đỏ hơn, nhưng được cái đảm bảo vệ sinh, không sợ đau bụng. Tôi ngồi giữ chỗ còn Liên len lỏi chen chúc trong đám đông để mua đồ. Gì chứ khoản bon chen này thì tôi phải bái nhỏ bạn thân làm sư phụ.

Tôi ngồi nhìn xung quanh, bàn nào cũng kín mít hết. Ánh mắt tôi đảo khắp nơi, chợt tôi khựng lại khi thấy Minh đang ngồi ở bàn đối diện mình bên góc phải. Và dường như cậu ta cũng đang nhìn tôi. Nhưng đáng tiếc rằng đó không phải là ánh mắt thân thiện của tình bạn mà là hai ngọn lửa phừng phừng của sự tức giận. Sau một giây ngớ ngẩn tôi mới hiểu ra cơ sự châm ngòi cho hai ngọn lửa đó. Minh đang cực kì vất vả khi ăn bằng tay trái. Cánh tay phải vẫn băng bột trắng xoá...Ồi chao...Khổ Minh quá! Khổ cả tôi nữa...

- Bạn gì ơi! Có thể ình ngồi cùng được không?

Một giọng nam rất ấm vang lên bên tai tôi giữa mớ âm thanh hỗn độn quanh mình. Nghe sao mà ngọt ngào thế cơ chứ? Không hiểu sao mặt tôi đỏ ửng lên, tôi ngẩng lên, lòng chợt thấy đôi chút có lỗi khi phải nói với cậu ấy rằng: “Xin lỗi cậu! Chỗ này có người rồi!”

Nhưng khi tôi ngẩng lên nhìn thì miệng tôi dường như bị khoá chặt, hai mắt không thể nhấp nháy, mũi như ngừng thở. Chẳng lẽ tôi lại mộng du? Lại hoang tưởng nữa sao???? Vì sao trước mắt tôi lúc này cũng là Minh chứ??? Cách đây 2 giây tôi còn nhìn thấy đôi mắt ánh lửa của cậu ta ở bàn đối diện cơ mà???? Bây giờ cậu ta vẫn nhìn tôi đó thôi! Vậy thì người trước mặt tôi là ai???? Ôi tôi loạn mất thôi! Cái này trong phim ma thuật người ta gọi là thuật phân thân. Nhưng đây là thế giới thực, làm gì có chuyện đó nhỉ???? Chóng mặt quá!

- Em theo anh!

Đó là những gì tôi nghe được từ miệng Minh khi cậu ta chạy sang chỗ tôi lôi mạnh người con trai vừa mới cất lời bảo tôi cho cậu ấy ngồi cùng đi ra ngoài. Là hai người! Là hai người! Vậy là...

Tôi nhanh chóng chạy theo, nhỏ Liên hai tay bưng hai tô phở vừa thoát ra từ đám đông í ới gọi theo:

- Ê! Mày đi đâu đấy!

- Đợi tao chút!

Tôi cố ngoái đầu lại trả lời rồi chạy theo Minh. Sự tò mò không thể kìm chế được nữa...

- Anh làm gì thế? Em đang ăn mà!

- Anh nói em rồi! Tại sao em cứ thích chuyển về đây học thế? Trường cũ có gì là không tốt?

- Cái này em đâu có biết! Ba mẹ bảo chuyển trường về đây học cùng với anh cho vui! Vả lại tay anh đang bị gãy, em về đây để chở anh đi học!

- Nhưng đáng lẽ em nên phản đối! Chúng ta không thể học cùng một trường được!

- Tại sao?

- Mệt em quá! Cái đó mà em còn phải hỏi ư? Vì chúng ta là sinh đôi! Hiểu chưa?

Sinh đôi???? Hèn gì giống nhau như đúc! Vậy là người hồi sáng tôi va vào chính là cậu em song sinh với Minh chứ không phải là Minh. Thế mà tôi cứ nghĩ mình bị bệnh hoang tưởng. May quá!

- Trần Thanh Thanh! Cậu ra đây ngay! Tôi ghét nhất bị nghe lén! Ra đây!!!!!!!!!!!!!!

Minh lại hét toáng lên. Tôi bấm bụng bước ra, mặt mày lấm lét như kẻ mắc tội. Nhưng tôi có lỗi gì cơ chứ? Tôi chỉ muốn biết sự thật thôi mà!

Đọc truyện online -

22. Chương 22

- Đây là bạn anh hả? Cũng là bạn em phải không? Em thích bạn này!

Tôi vừa nghe cái gì thế nhỉ? Vừa có người nói thích tôi ư???? Mà lại là con trai nữa! Lại là em song sinh với Minh - cậu bạn bạo lực máu lạnh của tôi! Ôi! Sao mà loạn thế này????

- Quang! Em đang nói cái gì thế hả??? – Minh có vẻ cũng bất ngờ trước câu nói vừa rồi của em trai mình.

- Chào cậu! Mình tên là Phạm Quang! Em song sinh với anh Phạm Minh! Rất vui được biết cậu!

Cậu ta mỉm cười thân thiện, đưa tay ra với ý muốn bắt tay tôi. Đây có phải là em song sinh với Minh không nhỉ??? Sao mà khác nhau một trời một vực thế này???? Tôi cứ ngỡ người ra. Một phần vì bất ngờ, một phần vì vẫn chưa thích ứng được việc ngoài Phạm Minh ra còn có một Phạm Minh khác y đúc cậu ta, nhìn hai người tôi không tài nào phân biệt được đâu là Minh và đâu là Quang nữa. Giống đến khó tin. Giống như hai giọt nước!

- Hơ hơ...Rất...rất...vui được quen cậu! – tôi trả lời lắp bắp, rụt rè chìa tay ra bắt, mắt vẫn chăm chăm nhìn Quang. Cậu ta đang cười với tôi, Minh thì chẳng đời nào chịu hé môi cười, vậy đây là nụ cười của Minh sao? Nó đẹp đấy chứ? Rất nam tính và có cái gì đó cuốn hút kinh khủng. Tay Quang cũng ấm nữa. Không như Minh, người luôn toát ra sự lạnh lùng.

Tôi thấy tim mình loạn nhịp...

Lần đầu tiên tôi cảm thấy như thế...

Tôi bị sao thế này????

Tiếng chuông vào giờ chấm dứt cuộc làm quen của chúng tôi. Tôi vẫn như một con ngố đứng ngơ ngẩn bắt tay Quang và nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đó...

- Vào giờ rồi! Chào cậu nhé! Hẹn gặp lại! Em về lớp anh nhé!À quên! Tặng cậu này!

Quang vẫn giữ nụ cười trên môi, nhẹ nhàng rút tay ra rồi móc trong túi áo khoác đồng phục ra một viên kẹo Anphalibe hương dâu thả nhẹ vào lòng bàn tay tôi. Lần đầu tiên có một đứa con trai tặng kẹo cho tôi...Lần đầu tiên...Trước giờ chỉ có mình tôi chủ động tặng kẹo cho người ta...

Tôi không nói được câu cảm ơn, mọi thứ cứ như đang phủ màu hồng trước mặt tôi vậy...Hạnh phúc...Hạnh phúc....

Quang vẫn cười vẫy tay tạm biệt rồi chạy ù đi, chỉ còn Minh với tôi. Bây giờ tôi chẳng thiết quan tâm tới cậu bạn máu lạnh đó nữa. Tôi đang bận hồi tưởng lại nụ cười của Quang - nụ cười ấm áp toát lên trên gương mặt giống y đúc gương mặt của kẻ luôn hành hạ mình. Trớ trêu thật nhưng cũng thú vị thật!

- Đi về!

Tiếng quát của Minh cắt đứt dòng liên tưởng trong đầu tôi. Làm sao mình có thể thích ứng được việc cùng một khuôn mặt đó mà có đến hai tính cách khác nhau được nhỉ???? Minh có vẻ bức tức vùng vằn bỏ đi, tôi nhảy chân sáo theo sau. Tự nhiên thấy vui ghê gớm! Tôi vừa quen được một người bạn... Một người bạn đầy thú vị!

Sáng nay lớp tôi chỉ học 4 tiết. Còn dư tiết cuối, tôi sẽ đi tới chợ để mua len. Nghĩ đến đó là đã thấy vui rồi!

Suốt tiết cuối, tôi ngồi học mà miệng cứ tùm tùm cười. Minh chốc chốc liếc sang, mặt mày như đạn sắp lên nòng. Cậu ta bây giờ là khỏe nhất lớp rồi, đâu cần chép bài, chỉ cần ngồi nghe giảng thôi. Tiết Lý hôm nay sao mà nhẹ nhàng thế nhỉ? Thường ngày cứ đến tiết này là tôi lại thấy ngao ngán, có lẽ là do tâm trạng đang thoải mái...

Chuông reo. Tôi hí hửng cho đến sách vở vào cặp chờ đợi thầy Lý đứng dậy cho về. Minh thì lúc nào cũng tỏ ra khó chịu. Cậu ta chán thật. Đời còn dài, mình còn trẻ thì phải vui vẻ lên chứ! Tôi cũng đã có thời gian đau buồn vì chuyện của Tuấn, nhưng đôi khi nghĩ lại, tôi thấy Tuấn chắc cũng không muốn tôi buồn như thế. Tôi sẽ sống vui vẻ để đợi ngày “hoàng tử mặc dịch” của mình trở về! Như thế sẽ tốt hơn!

Nhà xe chật ních người, tôi len lỏi trong đám học sinh lớn nhón để tìm kiếm con ngựa sắt thân yêu. Đây rồi! Sao hôm nay nhìn mày dễ thương thế ngựa? (hix, tôi là vậy đấy, cứ hề gặp chuyện gì vui là lại “khùng khùng” theo kiểu này!)

Bây giờ mình sẽ đạp thẳng tới chợ, cũng không xa lắm, ngay ngã rẽ ở đầu đường thôi. Sau khi để cặp xách vào giỏ trước của xe, tôi nhồm người nhấn bàn đạp.

- Bạn “Chảnh” ơ!

Tai tôi cảm thấy nhột nhột. Mình vừa nghe cái gì thế nhỉ??? Hình như có ai đó ở đằng sau đang gọi tôi. Nhưng mà chưa bao giờ tôi nghe thấy cái cụm từ “Bạn Chảnh ơ” cả. Hay có đứa nào muốn chọc quê mình nhỉ? Tôi bức dọc ngoài đầu nhìn, miệng bùm lại, mắt...trợn trợn (nhìn tôi lúc đó chắc xấu kinh! +__+)

- Hi! Cứ tưởng nhìn nhầm người! Hôm nay lớp cậu cũng bốn tiết à?

Mặt tôi dần ra, mắt sáng trưng. Là Quang đây mà! Ôi ngượng quá đi mất! Khuôn mặt đáng sợ của tôi vừa rồi chắc làm cậu ấy giật mình lắm! Xấu hổ quá! Xấu hổ quá! Mà sao Quang lại biết biệt danh Chảnh của tôi nhỉ? Cậu ấy vừa mới chuyển đến trường này hôm nay mà?

- Cậu...Sao cậu lại gọi mình như thế? – tôi lắp bắp hỏi.

- Xin lỗi nhé! Mình cũng không muốn gọi cậu như thế đâu! Nhưng mình không biết tên cậu là gì, hồi này hỏi anh hai thì ảnh bảo vậy! – nghe thái độ của Quang thì không giống người đang nói dối. Còn Minh thì tôi hiểu quá rõ. Sự thật chắc là vậy rồi!

- Cái cậu Minh này! Thật là...Mình tên là Trần Thanh Thanh! – tôi cười toe toét giới thiệu.

- Thanh Thanh hả? Tên nghe hay thật! Rất êm tai! - cậu ta đọc lại tên tôi rồi mỉm cười nhận xét khiến tôi...nở bung cả lỗ mũi.

- Mà sao cậu không về với anh của cậu?

- Anh có người chờ về rồi, anh không thích đi cùng mình! - mặt cậu ta buồn buồn.

- Sao thế? Anh em ruột mà kì vậy ta?

- Mình cũng không biết! Từ hồi cấp 2 ảnh đã vậy. Ảnh bảo là ghét sự giống nhau giữa mình và ảnh!

- Lão Minh này đúng là...- tôi lầm rầm, ngay cả với em song sinh của mình mà còn kì quặc như thế thì huống gì với bạn bè như tôi.

- Mà cậu về nhà hay đi đâu vậy?
- À! Minh tính ra chợ mua len!
- Hở??? Len???
- Sao? Kì lạ lắm à?
- Ờ không! Cho mình đi cùng với nhé! - cậu ta nheo mắt cười hề nhệ.
- Nếu cậu thích thì cùng đi! – tôi đồng ý ngay tấp lự, không hiểu sao tôi thích cách hành xử của cậu ấy, có cái gì đó rất tự nhiên và chân thành.

Thế là hai chúng tôi đạp xe đến chợ. Quang đi con xe địa hình hiệu Asama, theo tôi biết thì đây là loại xe đang cực thịnh trong giới học sinh. Lốp tôi cũng khá nhiều đũa đi loại này, nhìn cá tính cực. Quang cao lêu nghêu, cái ba lô thì to đùng, mái tóc cắt toe toe hoe hoe màu vàng cháy nắng, cậu ta ngồi trên xe mà tôi có cảm tưởng chỉ thấy mỗi mình thân hình của Quang, chiếc xe như bị lọt thỏm đi. Cậu nói “Người đẹp vì lụa” quả không sai. Mặc dù Minh và Quang là anh em sinh đôi, giống nhau đến từng chi tiết nhưng người ngoài nhìn vào hoàn toàn có thể nhận ra đâu là Minh, đâu là Quang qua cách ăn mặc của hai người. Tôi chưa bao giờ phủ nhận là Minh xấu trai, và đến lúc này, khi thấy Quang tôi có thể khẳng định một lần nữa ý kiến ấy. Bằng chứng là cậu em song sinh của Minh ăn mặc áo quần cực kì có phong cách, không cầu kì nhưng toát lên được sự cá tính. Gì chứ tôi thích cặp kính cận Gucci của Quang hơn cặp kính cận Nobita của Minh, không phải vì kính hiệu gì mà vì hình dáng của cái kính. Tại sao Minh cứ phải đeo cặp *** chai to tổ bố, mắt thâm mĩ như thế mà lại không đeo những cái kính gọn nhẹ, mảnh khảnh đại loại như của Quang? Nếu cậu ta thay cái kính cận đi thì sẽ tăng thêm vẻ đẹp của mình lên hơn 30%. Tôi cam đoan là như vậy.

Quang nói chuyện cực có duyên. Duyên ở đây không phải là do dẻo miệng như anh trai tôi mà là do sự chân thật, vui vẻ của cậu ấy. Những vấn đề mà tôi đưa ra đều được Quang tiếp thu và bàn bạc một cách nhiệt tình, tôi không hề thấy sự chán nản hay thờ ơ từ phía cậu ấy. Không ngờ có lúc tôi cũng gặp được một người như Bom – hoàng tử Online của mình ở ngoài đời. Vui quá đi!

Câu chuyện làm cho con đường đến chợ ngắn hơn. Chúng tôi dừng xe trước một quầy hàng chuyên bán đồ dùng bằng len trong chợ. Nhìn những chiếc khăn quàng cổ với đủ màu sắc, hình dáng trước mặt mình mà lòng tôi thấy hứng thú lạ lùng. Rồi đây Trần Thanh Thanh tôi cũng có thể tự tay đan những chiếc khăn như thế (đúng là chưa làm chưa biết được khổ __+). Bà chủ quầy đang thoắt thoắt với hai que đan trên tay ngẩng lên nhìn chúng tôi với ánh mắt ngạc nhiên. Đó là một thái độ có thể chấp nhận được khi có người đi mua len trong cái thời tiết nắng khô người lúc này.

- Các cháu muốn mua gì?
- Dạ thưa cô! Cháu muốn mua len và học một vài kiểu đan để tự đan khăn ạ! – tôi lễ phép trả lời.
- Cháu nhìn hàng khăn treo bên phải đi, muốn đan kiểu nào thì chọn rồi cô bày cho!

Tôi cười híp mắt nhìn Quang. Cậu ấy cũng có vẻ hứng thú với việc này, mắt cứ nhìn quanh quầy hàng.

Trước mặt tôi lúc này là bao la các chiếc khăn len với đủ mọi kiểu đan. Có nhiều chiếc đẹp cực, nổi hình rất ấn tượng. Đang loay hoay chọn một mẫu ình (đúng hơn là chọn cho Minh __+) thì bà chủ quầy lên tiếng:

- Nếu cháu mới học đan thì nên chọn loại căn bản mà làm, mấy kiểu trên tay cháu khó đan lắm, chỉ những đũa thạo tay và đan quen mới làm được thôi!

Tôi vỡ mộng. Mặt mày xụ hẳn đi. Quang biết ý nên vỗ nhẹ vai tôi an ủi:

- Mình thấy cũng không cần cầu kì đâu, chỉ cần có tâm là được mà!

Hix! Quang nói cũng đúng. Thôi thì chọn kiểu đơn giản nhất mà làm vậy.

Sau một hồi hồi ý kiến, cuối cùng tôi chấp nhận kiểu đan ô vuông chéo. Tức là nửa ô chia theo đường chéo là màu này, nửa ô vuông còn lại là màu kia. Khi lên màu nhìn cũng đẹp phết, đơn giản mà lại ấn tượng. Tôi ngồi chăm chú nhìn bà chủ quầy đan thử vài múi đầu. Và đến bây giờ, khi đi vào thực tiễn, tôi mới hiểu được một...chân lý: “Đan len còn khó hơn cả...học Văn (môn tôi ghét nhất)”. Đếm ra thì có hơn 10 lần

tôi đan hỏng ngay phần lấy mũi, có lẽ vì tôi đưa mũi đan chéo qua chéo lại bị sai nên mãi mà vẫn chưa có đường mũi cơ bản. Bà chủ quầy bắt đầu bực mình trước sự vụng về kinh khủng của tôi.

Đọc truyện online -

23. Chương 23

- Cháu cần thận chút đi! Đưa mũi đan đi cho chính xác! Lấy mũi còn không được thì làm sao đan khăn?

Tôi nhăn nhó, tôi cảm que đan chẳng khác nào người Tây cầm dũa. Cứ trái trái, cứng cứng sao ấy! Sợ len thử sau một hồi bị tôi hành hạ đã xơ ra cả, lại còn quăn queo nhìn phát khiếp lên được. Ôi khó quá đi!

- Có lẽ tại mới học nên thế! Thanh chịu khó tập một thời gian là làm được ấy mà! Không sao đâu! – Quang lại động viên, nhưng tôi biết là cậu ấy cũng phát mệt vì sự vụng về của mình.

Thêm một hồi nữa thì tôi...đẹp que. Đúng hơn là tôi không thể đan được trong hoàn cảnh như thế này.

- Cháu nhớ được cách đan rồi ạ, cảm ơn cô nhiều! Về nhà cháu sẽ tập tiếp!

- Uh! Thế cũng được! Tay cháu cứng quá, nên luyện nhiều hơn! – cô chủ quầy cũng nguôi bực bội, nhẹ nhàng khuyên bảo tôi.

- Bây giờ cô bán cho cháu một cuộn len trắng và một cuộn len đen, cháu muốn phối hai màu này!

- Đợi cô chút! Nhưng cháu chọn que đan cỡ mấy? Hay là chọn cỡ 3 như que đan thử cháu vừa đan?

- Thế cũng được ạ!

Thật tình là chưa bắt tay vào việc thì tôi đã cảm thấy...nản! Không biết chiếc khăn len tự đan trong tưởng tượng của tôi sẽ được ra đời khi nào nữa...

- Cậu đan khăn cho ai thế? – Quang hỏi nhỏ.

- Uhm...đan tặng một người bạn!

- Có thể đan tặng mình một cái được không? – Quang nhìn tôi đề nghị với một thái độ tự nhiên.

- Đan tặng cậu???? – tôi buột miệng hỏi lại.

- Hi! Mình nói đùa thế thôi! Dù không đan khăn nhưng mình nghĩ việc này cũng khá mệt và mất nhiều thời gian! Cậu đan một cái chắc sẽ không còn sức đan cái thứ hai! – Quang cười hiền, khoát khoát tay.

Tôi không nói gì. Sao nhỉ? Đan một cái, rồi đan thêm một cái nữa chắc cũng không phải là vấn đề gì lớn. Trần Thanh Thanh tôi có phương châm sống hết mình vì bạn bè. Mà Quang lại rất tốt với tôi (tôi cảm nhận như vậy!) thì hà cớ gì tôi không đan tặng cậu ta một cái nhỉ??? Quang lại là em song sinh với Minh nữa chứ????

Nghĩ lui nghĩ tới, tôi nói vọng vào trong:

- Cô ơi! Cho cháu thêm hai cuộn nữa, một cuộn trắng và một cuộn xanh dương nữa cô nhé!

Màu xanh dương ập đến trong đầu tôi khi nghĩ về Quang. Nhẹ nhàng và hiền hoà....

- Này! Cậu mua thêm 2 cuộn nữa là sao vậy? Chẳng lẽ đan tặng mình thật sao? – cậu ta ngó người hỏi tôi.

Vừa lúc đó thì cô chủ quán cũng đi ra với 4 cuộn len và một cặp que đan được bỏ trong một chiếc túi nhựa trong xinh xinh. Tôi vui vẻ nhận lấy rồi gửi tiền. Giá cả cũng không đắt cho lắm.

- Chào cô chúng cháu về! Cảm ơn cô nhiều! Mình về thôi!

Tôi cúi đầu chào cô chủ quầy rồi thúc nhẹ vào tay Quang. Cậu ấy cũng luống cuống chào rồi theo tôi ra ngoài.

- Cậu chưa trả lời câu hỏi của mình! – Quang có vẻ buồn buồn.
- Thì tôi đan tặng cậu chứ tặng ai nữa! – tôi cười khi nhìn cậu ấy, trông Quang lúc này ngổ ngổ vui cực.
- Thật à? Mình không ngờ cậu làm thật! – Quang sướng rơn, ánh mắt sáng lên.

Tôi vừa phì cười vừa cúi xuống giỏ nắp cặp để lấy chìa mở khoá xe. Nhưng nụ cười của tôi tắt ngúm khi ngăn ngoài của cặp trống trơn. Lúc này tôi nhớ đã khoá xe rồi cầm chìa vào trong rồi mà. Sao giờ không có nhỉ???? Mất chìa thì làm sao mà về???

Tôi cứ thế nhảy tưng tưng lên, vò đầu bứt tai, mặt mày nhăn nhó. Tôi cố mò lại trong kí ức mình đã cầm chìa hay chưa? Và nếu đã cầm thì mình để nó ở đâu???

33/

- Sao thế??? Nhìn cậu giống con tinh tinh quá đi! – Quang lơ ngơ nhìn rồi phán một câu khiến tôi hoảng hồn.
- Tinh tinh???

- Thì giống thiệt mà! Nhưng trông vẫn dễ thương! – cái này người ta nói là “vừa đấm vừa xoa”.

Tôi chẳng thiết cãi lại, điều quan trọng bây giờ là làm sao có chìa để mà mở khoá xe. Tính đến hôm nay cũng là lần thứ 4 tôi làm mất chìa, nếu như mất lần trước thì phải bấm bụng gọi điện cho ông anh hai tới giải quyết. Nhưng lần này không biết sao nữa...Điện thoại đang hết tiền mà có gọi thì chưa chắc ảnh đã tới liền....

- Mất chìa rồi hả? Hồi nãy thấy cậu rút nó ra rồi cầm trên tay rồi mà!
- Cũng không biết nữa! Hix...
- Đợi mình chút!

Quang suy nghĩ giây lát rồi bảo tôi đứng đợi, còn mình thì chạy sang bên kia đường mua thứ gì đó ở cửa hàng vật liệu xây dựng. Sau đó cậu ta chạy ù về, cầm trên tay một sợi thép mỏng rồi bảo tôi xách dùm ba lô.

- Làm gì thế???

Quang chỉ mỉm cười, xoắn xoắn sợi thép làm đôi rồi tra vào ổ, tay nhích qua nhích lại vài lần...

Tách...

Cái khoá của tôi bật lên....

- Ô! Sao cậu làm được thế???? – tôi ngạc nhiên hỏi khi nhìn thấy ổ khoá đã được mở mà không cần chìa.
- Hi! Hồi mình còn ở nhà cũ, có quen một anh đó trong xóm, anh bày cho cách mở khoá như thế! – Minh lấy tay cào cào đầu, trả lời bẽn lẽn.
- Hả??? – tôi giương mắt ếch nhìn.

Quang thả miếng thép xuống đất rồi lấy ba lô từ tay tôi, cẩn thận nhắc nhở:

- Thanh nhớ về làm lại chìa mới hoặc thay ổ khoá mới. Đi kiểu này không an toàn đâu!
- Uh! Cám ơn cậu nghen!
- Không có gì đâu!

Và cậu ấy lại cười, nụ cười hiền như bột. Hix, bây giờ thì tôi mới hiểu được câu nói của mẹ “phòng là phòng kẻ ngay chứ làm sao phòng được kẻ gian”. Ngay cả một Phạm Quang hiền lành như thế mà còn biết cách mở khoá không cần chìa thì hỏi sao mấy thằng ăn trộm nó không lấy được xe của người ta. Có lần tôi nghe nhỏ Liên bảo, khoá chỉ là tăng sự yên tâm một chút thôi, còn với lũ trộm, ổ khoá nào nó cũng có cách mở được. Quả là đúng thật!

Chúng tôi chia tay nhau ở ngã rẽ của trung tâm thành phố, Quang mỉm cười chào tạm biệt tôi. Sao mà tôi thích nhìn cậu ta cười thế không biết! Cứ thanh thản, êm ái làm sao....Thật không ngờ đó chỉ là người bạn mà tôi mới quen sáng nay!

.....

Tối chủ nhật...

Bây giờ tôi đang ngồi trên bàn học, căng mắt để đọc thuộc mấy bài sử còn lại. Ngày mai là kiểm tra Sử một tiết rồi, bài kiểm tra 15 phút hồi bữa (bài kiểm tra mà tôi bị cô bắt tài liệu đó! Nghĩ lại vẫn thấy xấu hổ kinh khủng! +++) điểm thấp lè tè: 4 điểm! Nhưng Minh còn tồi tệ hơn. Đáng lẽ ra cậu ta được 9 điểm nhưng bị chia đôi (do nhận tội thay tôi) nên chỉ còn 4.5, làm tròn thành 5! Đó là con điểm trung bình đầu tiên từ trước đến nay của Minh. Tôi còn nhớ như in cái khuôn mặt đã man như vừa bị người ta tát xong của Minh khi cầm trên tay kết quả bài kiểm tra. Thật tình lúc đó người tôi cứ rợn rợn cả lên. Một phần vì sợ, một phần vì thấy có lỗi. Nhưng cậu ta chẳng làm gì tôi cả, chỉ vò bài lại rồi quăng vào học bài, sau đó bỏ đi ra ngoài. Lần đầu tiên tôi trông thấy thái độ như thế của Minh...

Đang nhồi nhét vào đầu ngày tháng của một đồng sự kiện lịch sử, tự nhiên tôi thấy điện thoại mình rung rung. Tin nhắn! Tôi hí hửng mở ra đọc:

“ Ngủ ngon nhé! ^0^”

Số lạ hoắc! Ai thế nhỉ??? Tôi tính nhắn tin lại để hỏi thăm quý tách đại danh của người tốt bụng vừa gửi tin ình thì sực nhớ ra điện thoại đang bị “bỏ đói”...Thế là đành ngậm ngùi gác máy sang một bên và tiếp tục học...Nhưng đầu óc cứ xoay xoay theo mấy con số...01219900800...số đẹp quá! Mà của ai đây nhỉ???

.....

Tôi đang ngồi cắn bút! Đề ra ba câu thì tôi đã làm được 2 câu tạm gọi là hoàn chỉnh...Còn câu cuối...Là câu hỏi suy luận, rút ra bài học từ sự kiện lịch sử. Hix, trúng luôn phần mà hôm qua tôi học lơ mơ nhất. Thôi đành liều, nhớ được chữ nào thì chép vào chữ ấy. Ít nhiều cũng được 0.25 ++.

Chuông reo, cả lớp tôi hồi hã ghi nốt những chữ cuối cùng rồi chạy tán loạn lên bàn giáo viên nộp bài. Dù không làm được hoàn chỉnh nhưng tôi vẫn thấy an tâm vì ít ra hai câu trên tôi có học bài nên làm tương đối tốt. Nhìn sang nhỏ Liên thì thấy mặt mày nó ủ dột, người mềm nhũn ra...

- Sao thế mày???

- Chết tao rồi mày ơi! Tao học trật tử rồi!

- Chậc! Tao đã bảo mày rồi! Cô ra đề trải rộng, học tử thì chắc chắn sẽ bị trật! Tao kinh nghiệm từ học kì 1 rồi!

- Tao không biết đâu!!! – nó nhăn nhó giầy vò tôi.

- Thế mày làm được bao nhiêu câu? Có được trên trung bình không?

- Hix! Không biết có được không nữa! Ba câu thì hết cả ba tao bịa, chỉ có nhớ một chút thứ thôi! Lần này tiêu chắc rồi mày ơi!!!!

Tôi ngậm ngùi an ủi con bạn. Tội nghiệp nó! Nhà Liên đông anh chị em, ba mẹ thì làm việc quần quật cả ngày, chị cả nó đi làm suốt, nó còn là chị của 4 đứa em nữa nên mọi thứ trong nhà cứ chồng lên vai. Có lẽ vì thế mà Liên không có nhiều thời gian để học bài nên đành học tử...Haizz...Nghĩ lại thân mình cũng còn may mắn chán, ít ra là được gia đình tạo điều kiện đầy đủ để học hành....

Minh tất nhiên sẽ không tham gia kiểm tra nên cậu ta nghỉ học tiết đầu. Cô giáo bảo sẽ cho Minh kiểm tra sau khi tay đã tháo bột. Nhỏ Bích bàn trên thấy Minh tới thì nhanh nhẩu quay xuống:

- Minh tới rồi à? Tụi này vừa kiểm tra Sử xong, đề khó kinh! Nếu Minh không bị gãy tay thì tốt biết mấy!

Cậu ta không trả lời. Chỉ nhúu mày rồi rút ra từ trong cặp cuốn truyện dày cộm. Tôi thì biết tổng hàm ý trong lời nói vừa rồi của nhỏ Bích. Số là lần nào kiểm tra thì Bích và Minh luôn cùng đề, mà như tôi đã giới thiệu thì Minh là một trong những học sinh học tốt nhất lớp, tài quay cốp của Bích cũng thuộc hạng

“thượng thừa” nên chuyện đương nhiên là nhỏ sẽ được cứu sống khi có cái “phao” to dùng mang tên Phạm Minh. Tôi thì chẳng thích thú gì mấy cái trò đó, tôi ghét sự lợi dụng. Lợi dụng người khác thì nhân cách của mình cũng bị mất đi chứ có tốt lành gì?

- Tay cậu đã đỡ được phần nào chưa? – tôi sốt sắng hỏi han, ngồi với cậu ta cả buổi mà không nói gì kể cũng khó chịu.

- Nhìn mà không biết à? – Minh càu nhàu, may mắn là cậu ta đã mở miệng nói chuyện.

- Thế...khi nào tháo bột? – tôi lí nhí, cứ nhìn thấy cái tay băng trắng bóc của cậu ta là tôi lại thấy tội lỗi của mình lớn kinh khủng.

- Hai tuần nữa!

Hai tuần nữa à? Cũng không lâu lắm! Tôi tự nhủ sau khi Minh tháo bột sẽ làm nhiều thứ hơn cho cậu ta để chuộc lỗi. Nghĩ theo cách nào thì cũng thấy thương Minh...gãy tay rồi bị băng bột thì đâu có sung sướng gì...

Giờ ra chơi...

Đang tám chuyện với nhỏ Liên về bộ phim Hàn mới chiếu trên đài, tự nhiên tôi dừng lại khi thấy mấy đứa trong lớp xì xào cả lên. Chuyện gì thế nhỉ? Đang ngó nghiêng xem xét tình hình thì tôi bắt gặp nụ cười “Mặt trời” của Quang ở ngoài cửa phòng học (tôi chẳng còn biết lấy cái gì để so sánh với nụ cười của cậu ấy, “mặt trời” có vẻ là ổn nhất và chính xác nhất). Cùng lúc đó thì Minh rời chỗ ngồi bước vội ra, mặt mày không lấy gì làm vui cho lắm!

Đọc truyện online -

24. Chương 24

Hai anh em họ nói cái gì đó với nhau rồi Quang đưa cho Minh một cuốn vở. Chắc là Minh quên tập ở nhà nên Quang đem sang hộ. Nhỏ Liên cứ như vừa mới gặp người ngoài hành tinh, nhảy dựng lên đánh bốp bốp vào lưng tôi:

- Mày! Cái gì thế kia???? Sao có thằng nhóc nào nhìn giống Minh lớp mình thế? À không! Đẹp trai hơn Minh nhà ta nhiều!

- Tất nhiên là giống rồi! Họ là sinh đôi mà! – tôi thần nhiên đáp.

- Cái gì??? Sinh đôi????? – không chỉ nhỏ Liên mà đồng loạt các thành viên có mặt trong lớp lúc đó đồng thanh ồ lên. Họ bắt ngờ cũng đúng thôi, sinh đôi mà trông cứ như hai thái cực, một bên là mặt trời ấm áp, bên kia thì là băng giá lạnh lẽo.

Và thế là mọi người có chuyện để bàn tán, ai cũng nhìn ra phía hai anh em họ rồi nói nói liên hồi. Cũng có gì lạ lắm đâu? Sinh đôi đâu cần phải giống nhau từ A đến Z? Họ cũng là một con người độc lập mà???

Bỗng dưng tôi nhìn thấy Quang vẫy vẫy tay về phía mình như muốn bảo tôi ra. Tôi đứng dậy đi về phía cửa lớp, Minh vẫn giữ nguyên vẻ bực bội như hồi nãy...

- Có chuyện gì thế? – tôi cười chào Quang.

- Hi! Hôm qua mình nhắn tin mà chẳng thấy cậu nhắn lại!

- Ôi! Người nhắn tin tôi qua là cậu à???? Sorry nhé! Máy mình từ hôm thứ 7 đến giờ bị bỏ đói! Hehe!

- Ra thế! – Quang gật gù, miệng nhoẻn cười.

- Nhưng sao cậu biết số mình???

- À! Mình hỏi anh Ghim!

- Ghim????

- Chậc! Quen miệng! Ghim là tên ở nhà của anh Minh! Còn mình là Gum! ^^

Tôi à một tiếng rõ to. Không phải vì cái tên ở nhà ngộ nghĩnh của Minh mà vì chuyện tại sao Minh biết số điện thoại của tôi, theo như tôi nhớ thì chưa bao giờ cậu ta mở miệng hỏi số cũng như không bao giờ cho số bất kì ai, tôi còn nghĩ cậu ta không có di động nữa kia.

- Tặng Thanh này! Minh về lớp đây! Em về anh nhé! - cậu ta lại chìa ra trước mặt tôi một viên kẹo Anpenlibe dâu rồi chạy về lớp.

Quang dễ thương quá đi! ^0^

Minh cứ nhìn nhẩn nhẩn cái mặt trước cuộc trò chuyện của tôi và Quang. Nhìn cái mặt đờ đờ sát khí của cậu ta mà sầu cả ruột. Sao Minh không cười được một cái nhỉ? Cười có mất tiền hay phải đóng thuế gì đâu?

- Vui lắm à?

Câu hỏi ngang của Minh khiến tôi giật mình...

- Uh! Con gái đứu nào được tặng kẹo mà chẳng vui! – tôi vô tư đáp lại.

- Đúng là đồ khùng!

Cậu ta phang thẳng vào mặt tôi câu đó rồi bước nhanh vào lớp. Kệ! Khùng cũng được! Khùng mà được người ta quan tâm tặng kẹo thì ai chẳng muốn khùng?

Lũ bạn trong lớp cứ xúm lấy Minh để hỏi về người em sinh đôi của cậu ta nhưng Minh chỉ lạnh lùng không đáp, đi thẳng xuống chỗ ngồi. Giá mà Minh thân thiện hơn một chút thì cậu ấy đã có thêm biết bao người bạn. Sao cứ phải tự khoá mình trong cái vỏ bọc ấy nhỉ????

.....

Tình hình là, Quang chỉ vừa mới chuyển về trường chưa được một tuần thì đã có rất rất nhiều thư làm quen của các bạn nữ cùng khối cũng như mấy chị khối trên. Hix...Tôi đã đoán được cơ sự này từ trước rồi. Quang dễ thương như thế mà...Theo ngôn ngữ teen thì là cực kì kute +__+. Nhưng cậu ấy...thật thà quá! Bằng chứng là mỗi khi gặp tôi, Quang đều đưa cho tôi đọc...mấy lá thư làm quen đó! Nhiều bức thư tôi đọc mà cười ra nước mắt. Cứ nghĩ chỉ có riêng mình là viết thư tình vô duyên, dở ẹc vậy mà còn có người viết tệ hơn tôi. Đọc mà cứ như đang xem truyện cười trên báo Hoa Học Trò!

- Sao cậu cười mãi thế? Minh thì chẳng hiểu họ đang nói gì? – Quang xoay xoay ống hút của ly trà sữa rồi hỏi tôi khi nhìn thấy tôi cười như “Xúy Vân giả dại”.

- Ha ha! Không nhìn được! Ha ha! – tôi thì không tài nào hết cười được, nước mắt cứ chảy ròng ròng.

Quang lắc lắc đầu nhìn tôi mỉm cười. Trông tôi lúc đó chắc ngổ lăm. Ngồi trước mặt con trai mà vô ý vô tứ quá! Chán Trần Thanh Thanh tôi quá đi!

- Mà này! Cậu không hiểu thật hả? Nội dung cũng đâu có gì nhiều! Chỉ là muốn làm quen với cậu thôi! – cuối cùng thì tôi cũng kìm được, lấy tay lau nước mắt rồi ngẩng lên hỏi Quang.

- Nếu chỉ muốn làm quen thì đâu cần phải viết thư! Chỉ cần nói một câu là được rồi! Lúc mình muốn làm quen với Thanh cũng chỉ nói trực tiếp thôi mà! - cậu ta cào cào đầu tỏ vẻ khó hiểu.

- Trời ạ! Cậu đúng là...- tôi bó tay. Đôi lúc thấy Quang thật ngây thơ...

Chúng tôi xem ra hợp tính nhau cực nên thân thiết khá nhanh. Chỉ sau một tuần thì tôi và Quang đã trở thành một đôi bạn thân đi đâu cũng kè kè bên nhau. Nhiều người trong trường còn tưởng chúng tôi là một cặp.gà bông! Tội lỗi quá! Bạn thân khác giới đâu có gì là lạ nhỉ????

- Này! Mày với thằng Quang A5 quen nhau chính thức rồi à??? Mày ghê nhá! Tán được hoàng tử bụt của khối! - nhỏ Liên giật giật tóc tôi trên chọc.

- Điên! Tao với Gum chỉ là bạn thân thôi! Tụi mày cứ nghĩ ngợi lung tung! Mệt quá! – tôi xua tay phủ nhận.

- Hơ! Gọi cả tên ở nhà của nhau mà còn bảo “chỉ là bạn thân” à? Mày đúng là “lạ ông tôi ở bụi này” rồi con ơi!

Nhỏ Liên cười tí mắt, tôi cũng ngao ngán. Không biết từ bao giờ tôi đã quen gọi Quang bằng tên ở nhà của cậu ấy, nghe nó cứ ngộ ngộ hay hay...Gum...Ghim....tên đáng yêu thật! ^0^.

Cuối cùng thì tay phải của Minh cũng hoạt động bình thường trở lại. Cậu ta chẳng có gì là mừng rỡ trong khi tôi thì vui phát điên lên được. Quảng thời gian cậu ta băng bột là quãng thời gian tôi thấy hai chữ “tội lỗi” cứ bám lấy mình, lúc nào tâm trạng cũng nặng nề, phiền muộn. Bây giờ thì khoẻ hơn rồi!

- Chúc mừng cậu đã tháo bột!

Minh quay sang nhìn tôi bằng ánh mắt hằn học. Đối với tôi đây là chuyện cơm bữa nên chẳng buồn bức xúc...

- Thôi mà! Đừng có nhìn tôi như thế nữa! Cả mấy tuần nay tôi hối lỗi như vậy rồi mà cậu vẫn giận à? Con trai giận dai không tốt đâu! – tôi kéo kéo tay áo Minh nhõng nhẽo.

- Buông ra! Tôi không phải là thằng Gum! Đừng có ổng ẹo, nhìn phát khiếp đi được! – Minh hất tay tôi ra cau có.

- Hix! Người ta là con gái, điệu một tí cũng đâu có sao! Cậu khó tính quá! – tôi rầu rĩ.

- Người ta điệu dễ thương, còn cậu điệu y như con giun tập múa ấy! Đã xấu mà cứ cố làm cho xấu thêm!

Lại một câu xóc óc! Các bạn cũng thấy đấy, cậu ta luôn là người chủ động gây chiến trong khi tôi đã rất cố gắng để cải thiện mối quan hệ căng thẳng giữa hai đứa. Dù gì thì tôi cũng là con gái, niềm kiêu hãnh của tôi cũng cao ngất ngưỡng có thua gì ai đâu? Vậy mà cứ hờ một chút là cậu ta lại chê bai, mỉa mai tôi...Xấu đầu phải là cái tội cơ chứ???? Mà tôi cũng đâu có xấu lắm đâu!

Mặt tôi đỏ ửng lên, nước mắt đã chực trào ra. Tôi khóc vì tức quá. Nghĩ thân mình cũng đâu có làm gì nên tội mà lúc nào cũng phải chịu sự bắt nạt của cậu ta cơ chứ???? Nhưng mình không thể khóc bây giờ được...Phải nuốt nước mắt vào trong (nghe dễ sợ quá đi), đợi hết tiết rồi chạy vào nhà vệ sinh khóc cho thoải. Thế là tôi cố gắng không để mấy giọt nước mắt dịch lăn xuống trên gò má....

Minh không biết lời nói vừa rồi của cậu ta đã khiến tôi đau lòng đến mức nào. Bằng chứng là Minh vẫn dán mắt vào cuốn truyện dày cộm đó...Cậu chết luôn với đồng giấy ấy đi!!!!!!!!!!!!

Nhưng sự thật là tôi không thể kìm được nữa....Tôi lúc vui thì vui nỏ trời còn lúc buồn thì thảm cực độ...Nước mắt nó không nghe lời chủ nhân, cứ dòi trào ra mãi...Tức quá....

Cuối cùng thì trang vở dưới bàn đã nhoe đi một góc vì nước mắt của tôi. Bằng tất cả khả năng có thể, tôi vội vàng lấy tay quạt nhanh những giọt còn lại để ngăn chúng làm ướt vở mình...Thanh Thanh này không thể yếu đuối như thế được. Không thể được!

- Bực quá đi!!!!!!!!!!

Đó không phải là lời của tôi đâu nhé! Là Minh nói đấy! Cậu ta quát lớn rồi quăng mạnh cuốn sách dày cộm xuống bàn, sau đó bỏ ra ngoài...Tôi ngơ ngẩn nhìn theo....Chỉ còn hai ba phút nữa là vào giờ rồi, cậu ta định đi đâu vậy chứ????

Nửa tiết 2 đã trôi qua...chỗ ngồi bên cạnh tôi trống trơn...

- Lớp trưởng! Tôi đếm thấy lớp thiếu 1 người mà sao hồi nãy em báo cáo là không vắng???? - tiếng thầy Toán oang oang khiến Quý - lớp trưởng lớp tôi giật bắn mình rụt rè đứng dậy.

- Dạ...dạ thưa thầy....tiết 1 có đủ 40 bạn ạ, nhưng hồi nãy lúc nghỉ giữa tiết bạn Minh có đi ra ngoài...Em tưởng....

- Tưởng tưởng cái gì??? Mấy em làm việc không có nguyên tắc gì cả! Lỡ may em đó bị sự cố gì, mà đang trong giờ của tôi, do tôi quản lý thì trách nhiệm ai gánh đây???? - thầy bực mình quát lớn.

Cả lớp im re. Thầy nói cũng đúng. Nhưng mà Minh đi đâu được nhỉ? Có bao giờ thấy cậu ta chuồn giờ đâu? Mà có chuồn thì đại gì vẫn để cặp sách ở đây??? Ruột gan tôi cứ gọi là rối tung phèo...Cậu ta đối xử với tôi như vậy nhưng không hiểu sao tôi vẫn phải lo lắng cho Minh. Hix....

Đến hết tiết 3 vẫn không thấy bóng dáng Minh đâu, cả lớp nhao nhao lên. Ai cũng đổ dồn về phía tôi để hỏi han tình hình. Mà tôi thì có biết gì đâu cơ chứ??? Tôi chỉ là bạn ngồi cùng bàn với cậu ta thôi chứ có phải là bạn gái hay bạn thân gì cho cam????

Hai tiết Toán bị thầy cho giờ C. Cả lớp buồn thiu. Nhứ thế thì cuối tuần tổng kết thế nào lớp tôi cũng bị đánh xuống vị trí chót bảng, mà lại còn bị phê bình nữa...

Chuông reo ra chơi, tôi hồi hả chạy ù ra khỏi lớp để tìm Minh, không quên gọi điện thoại cho Gum để nói cậu ấy tìm hộ. Không biết “tảng băng” của tôi có gặp chuyện gì không nữa! Thật là bực mình quá đi...

- Có chuyện gì với anh Ghim thế hả Thanh? – Gum hốt hải nắm lấy khuỷu tay tôi.
- Mình cũng không biết! Tự nhiên hết tiết 1 thì cậu ta bỏ đi ra ngoài, mãi đến bây giờ vẫn không về lớp!
- Không biết ảnh đi đâu được nhỉ???

Thế là hai chúng tôi chia nhau đi tìm quanh trường. Giờ ra chơi sân trường đông như kiến, tôi chạy học hơi mà vẫn không thấy bóng dáng Minh đâu. Căn tin cũng không, nhà vệ sinh cũng không, sân sau cũng không nốt. Cậu ta có thể biến đi đâu được nhỉ???

Hướng tôi đang đi là hướng dẫn tới khu phòng học thí nghiệm đang xây dang dở. Nhà trường cấm học sinh tới đó vì công trình vẫn đang thi công. Tôi bạo gan bước tới, dù gì thì bây giờ ở đây vắng hoe, mà tôi cũng tìm khắp trường rồi, chỉ còn mỗi chỗ này...

Vừa tiến vào giữa sân, chợt tôi thấy Quang đang đi ra theo hướng ngược lại...

- Gum! Có thấy Minh không????
- O! Thanh...
- Sao thế???? – tôi thắc mắc khi thấy vẻ chột dạ của cậu ấy.
- Không có gì hết...Thôi mình về lớp đi. Ảnh chắc không bị gì đâu!

Quang vừa nói vừa chạy tới kéo tôi về. Nhưng thái độ của cậu ấy khiến tôi càng tò mò và nhất quyết không chịu đi.

- Gum sao thế? Có chuyện gì trong đó à????

Tôi vừa hỏi vừa tháo tay Gum ra rồi chạy vào trong khiến cậu ấy với theo không kịp...

Và đúng như tôi nghĩ...Minh đang có mặt trong khu phòng học dang dở này....Nhưng...

- Minh... - tôi gọi tên cậu ta trong vô thức vì mọi thứ mà tôi đang nhìn thấy thật quá sức tưởng tượng...

Đọc truyện online -

25. Chương 25

- Sao thế??? Nhìn cậu giống con tinh tinh quá đi! – Quang lơ ngơ nhìn rồi phán một câu khiến tôi hoảng hồn.
- Tinh tinh???
- Thì giống thiệt mà! Nhưng trông vẫn dễ thương! – cái này người ta nói là “vừa đầm vừa xoa”.

Tôi chẳng thiết cãi lại, điều quan trọng bây giờ là làm sao có chìa để mà mở khoá xe. Tính đến hôm nay cũng là lần thứ 4 tôi làm mất chìa, nếu như mất lần trước thì phải bấm bụng gọi điện cho ông anh hai tới giải quyết. Nhưng lần này không biết sao nữa...Điện thoại đang hết tiền mà có gọi thì chưa chắc ảnh đã tới liền....

- Mất chìa rồi hả? Hồi nãy thấy cậu rút nó ra rồi cầm trên tay rồi mà!

- Cũng không biết nữa! Hix...

- Đợi mình chút!

Quang suy nghĩ giây lát rồi bảo tôi đứng đợi, còn mình thì chạy sang bên kia đường mua thứ gì đó ở cửa hàng vật liệu xây dựng. Sau đó cậu ta chạy ù về, cầm trên tay một sợi thép mỏng rồi bảo tôi xách dùm ba lô.

- Làm gì thế???

Quang chỉ mỉm cười, xoắn xoắn sợi thép làm đôi rồi tra vào ổ, tay nhích qua nhích lại vài lần...

Tách...

Cái khoá của tôi bật lên....

- Ô! Sao cậu làm được thế???? – tôi ngạc nhiên hỏi khi nhìn thấy ổ khoá đã được mở mà không cần chìa.

- Hi! Hồi mình còn ở nhà cũ, có quen một anh đó trong xóm, anh bày cho cách mở khoá như thế! – Minh lấy tay cào cào đầu, trả lời bên lên.

- Hả??? – tôi giương mắt éch nhìn.

Quang thả miếng thép xuống đất rồi lấy ba lô từ tay tôi, cẩn thận nhắc nhở:

- Thanh nhớ về làm lại chìa mới hoặc thay ổ khoá mới. Đi kiểu này không an toàn đâu!

- Uh! Cám ơn cậu nghen!

- Không có gì đâu!

Và cậu ấy lại cười, nụ cười hiền như bột. Hix, bây giờ thì tôi mới hiểu được câu nói của mẹ “phòng là phòng kẻ ngay chứ làm sao phòng được kẻ gian”. Ngay cả một Phạm Quang hiền lành như thế mà còn biết cách mở khoá không cần chìa thì hỏi sao mấy thằng ăn trộm nó không lấy được xe của người ta. Có lần tôi nghe nhỏ Liên bảo, khoá chỉ là tăng sự yên tâm một chút thôi, còn với lũ trộm, ổ khoá nào nó cũng có cách mở được. Quả là đúng thật!

Chúng tôi chia tay nhau ở ngã rẽ của trung tâm thành phố, Quang mỉm cười chào tạm biệt tôi. Sao mà tôi thích nhìn cậu ta cười thế không biết! Cứ thanh thản, êm ái làm sao....Thật không ngờ đó chỉ là người bạn mà tôi mới quen sáng nay!

.....

Tối chủ nhật...

Bây giờ tôi đang ngồi trên bàn học, căng mắt để đọc thuộc mấy bài sử còn lại. Ngày mai là kiểm tra Sử một tiết rồi, bài kiểm tra 15 phút hồi bữa (bài kiểm tra mà tôi bị cô bắt tài liệu đó! Nghĩ lại vẫn thấy xấu hổ kinh khủng! +++) điểm thấp lè tè: 4 điểm! Nhưng Minh còn tồi tệ hơn. Đáng lẽ ra cậu ta được 9 điểm nhưng bị chia đôi (do nhận tội thay tôi) nên chỉ còn 4.5, làm tròn thành 5! Đó là con điểm trung bình đầu tiên từ trước đến nay của Minh. Tôi còn nhớ như in cái khuôn mặt đã man như vừa bị người ta tát xong của Minh khi cầm trên tay kết quả bài kiểm tra. Thật tình lúc đó người tôi cứ rợn rợn cả lên. Một phần vì sợ, một phần vì thấy có lỗi. Nhưng cậu ta chẳng làm gì tôi cả, chỉ vò bài lại rồi quăng vào học bài, sau đó bỏ đi ra ngoài. Lần đầu tiên tôi trông thấy thái độ như thế của Minh...

Đang nhồi nhét vào đầu ngày tháng của một đồng sự kiện lịch sử, tự nhiên tôi thấy điện thoại mình rùng rùng. Tin nhắn! Tôi hí hửng mở ra đọc:

“ Ngủ ngon nhé! ^0^”

Số lạ hoắc! Ai thế nhỉ??? Tôi tính nhắn tin lại để hỏi thăm quý tách đại danh của người tốt bụng vừa gửi tin ình thì sực nhớ ra điện thoại đang bị “bỏ đói”...Thế là đành ngậm ngùi gác máy sang một bên và tiếp tục học...Nhưng đầu óc cứ xoay xoay theo mấy con số...01219900800...số đẹp quá! Mà của ai đây nhỉ???
.....

Tôi đang ngồi cắn bút! Đề ra ba câu thì tôi đã làm được 2 câu tạm gọi là hoàn chỉnh...Còn câu cuối...Là câu hỏi suy luận, rút ra bài học từ sự kiện lịch sử. Hix, trúng luôn phần mà hôm qua tôi học lơ mơ nhất. Thôi đành liều, nhớ được chữ nào thì chép vào chữ ấy. Ít nhiều cũng được 0.25 +_+.

Chuông reo, cả lớp tôi hồi hã ghi nốt những chữ cuối cùng rồi chạy tán loạn lên bàn giáo viên nộp bài. Dù không làm được hoàn chỉnh nhưng tôi vẫn thấy an tâm vì ít ra hai câu trên tôi có học bài nên làm tương đối tốt. Nhìn sang nhỏ Liên thì thấy mặt mày nó ủ dột, người mềm nhũn ra...

- Sao thế mày???

- Chết tao rồi mày ơi! Tao học trật tử rồi!

- Chậc! Tao đã bảo mày rồi! Cô ra đề trải rộng, học tử thì chắc chắn sẽ bị trật! Tao kinh nghiệm từ học kì 1 rồi!

- Tao không biết đâu!!! – nó nhăn nhó giầy vò tôi.

- Thế mày làm được bao nhiêu câu? Có được trên trung bình không?

- Hix! Không biết có được không nữa! Ba câu thì hết cả ba tao bịa, chỉ có nhớ một chút thứ thôi! Lần này tiêu chắc rồi mày ơi!!!!!!

Tôi ngậm ngùi an ủi con bạn. Tội nghiệp nó! Nhà Liên đông anh chị em, ba mẹ thì làm việc quần quật cả ngày, chị cả nó đi làm suốt, nó còn là chị của 4 đứa em nữa nên mọi thứ trong nhà cứ chồng lên vai. Có lẽ vì thế mà Liên không có nhiều thời gian để học bài nên đành học tử...Haizz...Nghĩ lại thân mình cũng còn may mắn chán, ít ra là được gia đình tạo điều kiện đầy đủ để học hành....

Minh tất nhiên sẽ không tham gia kiểm tra nên cậu ta nghỉ học tiết đầu. Cô giáo bảo sẽ cho Minh kiểm tra sau khi tay đã tháo bột. Nhỏ Bích bàn trên thấy Minh tới thì nhanh nhẩu quay xuống:

- Minh tới rồi à? Tụi này vừa kiểm tra Sữ xong, đề khó kinh! Nếu Minh không bị gãy tay thì tốt biết mấy!

Cậu ta không trả lời. Chỉ nhúu mày rồi rút ra từ trong cặp cuốn truyện dày cộm. Tôi thì biết tổng hàm ý trong lời nói vừa rồi của nhỏ Bích. Số là lần nào kiểm tra thì Bích và Minh luôn cùng đề, mà như tôi đã giới thiệu thì Minh là một trong những học sinh học tốt nhất lớp, tài quay cốp của Bích cũng thuộc hạng “thượng thừa” nên chuyện đương nhiên là nhỏ sẽ được cứu sống khi có cái “phao” to dùng mang tên Phạm Minh. Tôi thì chẳng thích thú gì mấy cái trò đó, tôi ghét sự lợi dụng. Lợi dụng người khác thì nhân cách của mình cũng bị mất đi chứ có tốt lành gì?

- Tay cậu đã đỡ được phần nào chưa? – tôi sốt sắng hỏi han, ngồi với cậu ta cả buổi mà không nói gì kể cũng khó chịu.

- Nhìn mà không biết à? – Minh càu nhàu, may mắn là cậu ta đã mở miệng nói chuyện.

- Thế...khi nào tháo bột? – tôi lí nhí, cứ nhìn thấy cái tay băng trắng bóc của cậu ta là tôi lại thấy tội lỗi của mình lớn kinh khủng.

- Hai tuần nữa!

Hai tuần nữa à? Cũng không lâu lắm! Tôi tự nhủ sau khi Minh tháo bột sẽ làm nhiều thứ hơn cho cậu ta để chuộc lỗi. Nghĩ theo cách nào thì cũng thấy thương Minh...gãy tay rồi bị băng bột thì đâu có sung sướng gì...

Giờ ra chơi...

Đang tám chuyện với nhỏ Liên về bộ phim Hàn mới chiếu trên đài, tự nhiên tôi dừng lại khi thấy mấy đứa trong lớp xì xào cả lên. Chuyện gì thế nhỉ? Đang ngó nghiêng xem xét tình hình thì tôi bắt gặp nụ cười “Mặt trời” của Quang ở ngoài cửa phòng học (tôi chẳng còn biết lấy cái gì để so sánh với nụ cười của cậu

ấy, “mặt trời” có vẻ là ổn nhất và chính xác nhất). Cùng lúc đó thì Minh rời chỗ ngồi bước vội ra, mặt mày không lấy gì làm vui cho lắm!

Đọc truyện online -

26. Chương 26

Hai anh em họ nói cái gì đó với nhau rồi Quang đưa cho Minh một cuốn vở. Chắc là Minh quên tập ở nhà nên Quang đem sang hộ. Nhỏ Liên cứ như vừa mới gặp người ngoài hành tinh, nhảy dựng lên đánh bốp bốp vào lưng tôi:

- Mày! Cái gì thế kia???? Sao có thằng nhóc nào nhìn giống Minh lớp mình thế? À không! Đẹp trai hơn Minh nhà ta nhiều!

- Tất nhiên là giống rồi! Họ là sinh đôi mà! – tôi thản nhiên đáp.

- Cái gì??? Sinh đôi????? – không chỉ nhỏ Liên mà đồng loạt các thành viên có mặt trong lớp lúc đó đồng thanh ô lên. Họ bất ngờ cũng đúng thôi, sinh đôi mà trông cứ như hai thái cực, một bên là mặt trời ấm áp, bên kia thì là băng giá lạnh lẽo.

Và thế là mọi người có chuyện để bàn tán, ai cũng nhìn ra phía hai anh em họ rồi nói nói liên hồi. Cũng có gì lạ lắm đâu? Sinh đôi đâu cần phải giống nhau từ A đến Z? Họ cũng là một con người độc lập mà???

Bỗng dưng tôi nhìn thấy Quang vẫy vẫy tay về phía mình như muốn bảo tôi ra. Tôi đứng dậy đi về phía cửa lớp, Minh vẫn giữ nguyên vẻ bực bội như hồi nãy...

- Có chuyện gì thế? – tôi cười chào Quang.

- Hi! Hôm qua mình nhắn tin mà chẳng thấy cậu nhắn lại!

- Ôi! Người nhắn tin tôi qua là cậu à???? Sorry nhé! Máy mình từ hôm thứ 7 đến giờ bị bỏ đói! Hehe!

- Ra thế! – Quang gật gù, miệng nhoẻn cười.

- Nhưng sao cậu biết số mình???

- À! Mình hỏi anh Ghim!

- Ghim????

- Chậc! Quen miệng! Ghim là tên ở nhà của anh Minh! Còn mình là Gum! ^^

Tôi à một tiếng rõ to. Không phải vì cái tên ở nhà ngộ nghĩnh của Minh mà vì chuyện tại sao Minh biết số điện thoại của tôi, theo như tôi nhớ thì chưa bao giờ cậu ta mở miệng hỏi số cũng như không bao giờ cho số bất kì ai, tôi còn nghĩ cậu ta không có di động nữa kia.

- Tặng Thanh này! Minh về lớp đây! Em về anh nhé! – cậu ta lại chìa ra trước mặt tôi một viên kẹo Anpenlibe dâu rồi chạy về lớp.

Quang dễ thương quá đi! ^0^

Minh cứ nhìn nhìn cái mặt trước cuộc trò chuyện của tôi và Quang. Nhìn cái mặt đờ đờ sát khí của cậu ta mà sầu cả ruột. Sao Minh không cười được một cái nhỉ? Cười có mất tiền hay phải đóng thuế gì đâu?

- Vui lắm à?

Câu hỏi ngang của Minh khiến tôi giật mình...

- Uh! Con gái đứa nào được tặng kẹo mà chẳng vui! – tôi vô tư đáp lại.

- Đúng là đồ khủng!

Cậu ta phang thẳng vào mặt tôi câu đó rồi bước nhanh vào lớp. Kệ! Khùng cũng được! Khùng mà được người ta quan tâm tặng kẹo thì ai chẳng muốn khủng?

Lũ bạn trong lớp cứ xúm lấy Minh để hỏi về người em sinh đôi của cậu ta nhưng Minh chỉ lạnh lùng không đáp, đi thẳng xuống chỗ ngồi. Giá mà Minh thân thiện hơn một chút thì cậu ấy đã có thêm biết bao người bạn. Sao cứ phải tự khoá mình trong cái vỏ bọc ấy nhỉ????

.....

Tình hình là, Quang chỉ vừa mới chuyển về trường chưa được một tuần thì đã có rất rất nhiều thư làm quen của các bạn nữ cùng khối cũng như mấy chị khối trên. Hix...Tôi đã đoán được cơ sự này từ trước rồi. Quang dễ thương như thế mà...Theo ngôn ngữ teen thì là cực kì kute +__+. Nhưng cậu ấy...thật thà quá! Bằng chứng là mỗi khi gặp tôi, Quang đều đưa cho tôi đọc...mấy lá thư làm quen đó! Nhiều bức thư tôi đọc mà cười ra nước mắt. Cứ nghĩ chỉ có riêng mình là viết thư tình vô duyên, dở ẹc vậy mà còn có người viết tệ hơn tôi. Đọc mà cứ như đang xem truyện cười trên báo Hoa Học Trò!

- Sao cậu cười mãi thế? Minh thì chẳng hiểu họ đang nói gì? – Quang xoay xoay ống hút của ly trà sữa rồi hỏi tôi khi nhìn thấy tôi cười như “Xuy Vân giả dại”.

- Ha ha! Không nhìn được! Ha ha! – tôi thì không tài nào hết cười được, nước mắt cứ chảy ròng ròng.

Quang lắc lắc đầu nhìn tôi mỉm cười. Trông tôi lúc đó chắc ngổ lăm. Ngồi trước mặt con trai mà vô ý vô tứ quá! Chán Trần Thanh Thanh tôi quá đi!

- Mà này! Cậu không hiểu thật hả? Nội dung cũng đâu có gì nhiều! Chỉ là muốn làm quen với cậu thôi! – cuối cùng thì tôi cũng kìm được, lấy tay lau nước mắt rồi ngẩng lên hỏi Quang.

- Nếu chỉ muốn làm quen thì đâu cần phải viết thư! Chỉ cần nói một câu là được rồi! Lúc mình muốn làm quen với Thanh cũng chỉ nói trực tiếp thôi mà! - cậu ta cào cào đầu tỏ vẻ khó hiểu.

- Trời ạ! Cậu đúng là...- tôi bó tay. Đôi lúc thấy Quang thật ngây thơ...

Chúng tôi xem ra hợp tính nhau cực nên thân thiết khá nhanh. Chỉ sau một tuần thì tôi và Quang đã trở thành một đôi bạn thân đi đâu cũng kè kè bên nhau. Nhiều người trong trường còn tưởng chúng tôi là một cặp...gà bông! Tội lỗi quá! Bạn thân khác giới đâu có gì là lạ nhỉ????

- Này! Mày với thằng Quang A5 quen nhau chính thức rồi à??? Mày ghê ná! Tán được hoàng tử bụt của khối! - nhỏ Liên giật giật tóc tôi trêu chọc.

- Điên! Tao với Gum chỉ là bạn thân thôi! Tụi mày cứ nghĩ ngợi lung tung! Mệt quá! – tôi xua tay phủ nhận.

- Hơ! Gọi cả tên ở nhà của nhau mà còn bảo “chỉ là bạn thân” à? Mày đúng là “lạ ông tôi ở bụi này” rồi con ơi!

Nhỏ Liên cười tít mắt, tôi cũng ngao ngán. Không biết từ bao giờ tôi đã quen gọi Quang bằng tên ở nhà của cậu ấy, nghe nó cứ ngộ ngộ hay hay...Gum...Ghim....tên đáng yêu thật! ^0^.

Cuối cùng thì tay phải của Minh cũng hoạt động bình thường trở lại. Cậu ta chẳng có gì là mừng rỡ trong khi tôi thì vui phát điên lên được. Quảng thời gian cậu ta băng bột là quãng thời gian tôi thấy hai chữ “tội lỗi” cứ bám lấy mình, lúc nào tâm trạng cũng nặng nề, phiền muộn. Bây giờ thì khoẻ hơn rồi!

- Chúc mừng cậu đã tháo bột!

Minh quay sang nhìn tôi bằng ánh mắt hằn học. Đối với tôi đây là chuyện cơm bữa nên chẳng buồn bức xúc...

- Thôi mà! Đừng có nhìn tôi như thế nữa! Cả mấy tuần nay tôi hối lỗi như vậy rồi mà cậu vẫn giận à? Con trai giận dai không tốt đâu! – tôi kéo kéo tay áo Minh nhõng nhẽo.

- Buông ra! Tôi không phải là thằng Gum! Đừng có ổng ẹo, nhìn phát khiếp đi được! – Minh hất tay tôi ra cau có.

- Hix! Người ta là con gái, điệu một tí cũng đâu có sao! Cậu khó tính quá! – tôi rầu rĩ.

- Người ta điệu dễ thương, còn cậu điệu y như con giun tập múa ấy! Đã xấu mà cứ cố làm cho xấu thêm!

Lại một câu xóc óc! Các bạn cũng thấy đấy, cậu ta luôn là người chủ động gây chiến trong khi tôi đã rất cố gắng để cải thiện mối quan hệ căng thẳng giữa hai đứa. Dù gì thì tôi cũng là con gái, niềm kiêu hãnh của tôi cũng cao ngất ngưỡng có thua gì ai đâu? Vậy mà cứ hờ một chút là cậu ta lại chê bai, mỉa mai tôi...Xấu đâu phải là cái tội cơ chứ???? Mà tôi cũng đâu có xấu lắm đâu!

Mặt tôi đỏ ửng lên, nước mắt đã chực trào ra. Tôi khóc vì tức quá. Nghĩ thân mình cũng đâu có làm gì nên tội mà lúc nào cũng phải chịu sự bắt nạt của cậu ta cơ chứ???? Nhưng mình không thể khóc bây giờ được...Phải nuốt nước mắt vào trong (nghe dễ sợ quá đi), đợi hết tiết rồi chạy vào nhà vệ sinh khóc cho thoả. Thế là tôi cố gắng không để mấy giọt nước mắt dịch lăn xuống trên gò má....

Minh không biết lời nói vừa rồi của cậu ta đã khiến tôi đau lòng đến mức nào. Bằng chứng là Minh vẫn dán mắt vào cuốn truyện dày cộm đó...Cậu chết luôn với đồng giấy ấy đi!!!!!!!!!!!!!!

Nhưng sự thật là tôi không thể kìm được nữa....Tôi lúc vui thì vui nổ trời còn lúc buồn thì thảm cực độ...Nước mắt nó không nghe lời chủ nhân, cứ đòi trào ra mãi...Tức quá....

Cuối cùng thì trang vở dưới bàn đã nhoe đi một góc vì nước mắt của tôi. Bằng tất cả khả năng có thể, tôi vội vàng lấy tay quạt nhanh những giọt còn lại để ngăn chúng làm ướt vở mình...Thanh Thanh này không thể yếu đuối như thế được. Không thể được!

- Bực quá đi!!!!!!!!!!!!

Đó không phải là lời của tôi đâu nhé! Là Minh nói đấy! Cậu ta quát lớn rồi quăng mạnh cuốn sách dày cộm xuống bàn, sau đó bỏ ra ngoài...Tôi ngơ ngẩn nhìn theo....Chỉ còn hai ba phút nữa là vào giờ rồi, cậu ta định đi đâu vậy chứ????

Nửa tiết 2 đã trôi qua...chỗ ngồi bên cạnh tôi trống trơn...

- Lớp trưởng! Tôi đếm thấy lớp thiếu 1 người mà sao hồi nãy em báo cáo là không vắng???? - tiếng thầy Toán oang oang khiến Quý - lớp trưởng lớp tôi giật bắn mình rụt rè đứng dậy.

- Dạ...dạ thưa thầy....tiết 1 có đủ 40 bạn ạ, nhưng hồi nãy lúc nghỉ giữa tiết bạn Minh có đi ra ngoài...Em tưởng....

- Tưởng tưởng cái gì??? Mấy em làm việc không có nguyên tắc gì cả! Lỡ may em đó bị sự cố gì, mà đang trong giờ của tôi, do tôi quản lý thì trách nhiệm ai gánh đây???? - thầy bực mình quát lớn.

Cả lớp im re. Thầy nói cũng đúng. Nhưng mà Minh đi đâu được nhỉ? Có bao giờ thấy cậu ta chuồn giờ đâu? Mà có chuồn thì đại gì vẫn để cặp sách ở đây??? Ruột gan tôi cứ gọi là rối tung phèo...Cậu ta đối xử với tôi như vậy nhưng không hiểu sao tôi vẫn phải lo lắng cho Minh. Hix....

Đến hết tiết 3 vẫn không thấy bóng dáng Minh đâu, cả lớp nhao nhao lên. Ai cũng đổ dồn về phía tôi để hỏi han tình hình. Mà tôi thì có biết gì đâu cơ chứ??? Tôi chỉ là bạn ngồi cùng bàn với cậu ta thôi chứ có phải là bạn gái hay bạn thân gì cho cam????

Hai tiết Toán bị thầy cho giờ C. Cả lớp buồn thiu. Như thế thì cuối tuần tổng kết thế nào lớp tôi cũng bị đánh xuống vị trí chót bảng, mà lại còn bị phê bình nữa...

Chuông reo ra chơi, tôi hối hả chạy ù ra khỏi lớp để tìm Minh, không quên gọi điện thoại cho Gum để nói cậu ấy tìm hộ. Không biết “tàng băng” của tôi có gặp chuyện gì không nữa! Thật là bực mình quá đi...

- Có chuyện gì với anh Ghim thế hả Thanh? – Gum hốt hải nắm lấy khuỷu tay tôi.

- Mình cũng không biết! Tự nhiên hết tiết 1 thì cậu ta bỏ đi ra ngoài, mãi đến bây giờ vẫn không về lớp!

- Không biết ảnh đi đâu được nhỉ???

Thế là hai chúng tôi chia nhau đi tìm quanh trường. Giờ ra chơi sân trường đông nghịt như kiến, tôi chạy học hơi mà vẫn không thấy bóng dáng Minh đâu. Căn tin cũng không, nhà vệ sinh cũng không, sân sau cũng không nốt. Cậu ta có thể biến đi đâu được nhỉ???

Hướng tôi đang đi là hướng dẫn tới khu phòng học thí nghiệm đang xây dang dở. Nhà trường cấm học sinh tới đó vì công trình vẫn đang thi công. Tôi bạo gan bước tới, dù gì thì bây giờ ở đây vắng hoe, mà tôi cũng tìm khắp trường rồi, chỉ còn mỗi chỗ này...

Vừa tiến vào giữa sân, chợt tôi thấy Quang đang đi ra theo hướng ngược lại...

- Gum! Có thấy Minh không????

- Ô! Thanh...

- Sao thế???? – tôi thắc mắc khi thấy vẻ chột dạ của cậu ấy.

- Không có gì hết...Thôi mình về lớp đi. Ảnh chắc không bị gì đâu!

Quang vừa nói vừa chạy tới kéo tôi về. Nhưng thái độ của cậu ấy khiến tôi càng tò mò và nhất quyết không chịu đi.

- Gum sao thế? Có chuyện gì trong đó à????

Tôi vừa hỏi vừa tháo tay Gum ra rồi chạy vào trong khiến cậu ấy với theo không kịp...

Và đúng như tôi nghĩ...Minh đang có mặt trong khu phòng học dang dở này....Nhưng...

- Minh... - tôi gọi tên cậu ta trong vô thức vì mọi thứ mà tôi đang nhìn thấy thật quá sức tưởng tượng...

Đọc truyện online -

27. Chương 27

Minh ngồi trên bậc thềm trước dãy phòng học, một chân duỗi thẳng, một chân gác lên, tóc tai bù xù, áo trắng đã bỏ ra ngoài quần, cặp kính cận đã bị tháo ra nằm im lìm bên cạnh. Và cái quan trọng nhất là điều thuốc lá đang nằm trên miệng Minh đã cháy được một nửa....

Gum chạy tới chỗ tôi, ánh mắt buồn tha thiết. Có lẽ cậu ta không muốn tôi nhìn thấy cảnh này nên mới đẩy tôi đi...

Phạm Minh của tôi đây sao?????

- Sao? Thấy tôi như thế này nên chết giả rồi hả??? – Minh cười nửa miệng, ném điều thuốc xuống đất rồi đứng dậy, về bất cần.

- Cậu...cậu...đang làm gì thế hả??? – tôi run từng đợt, miệng lắp ba lắp bắp.

- Tôi làm gì thì liên quan gì tới cậu. Hỏi cũng bằng thừa... - vẫn cái giọng chua chát ấy, xỉ vả ấy nhưng sao mà tôi thấy đôi mắt cậu ta buồn quá...

- Anh ơi, về lớp đi! Ai cũng lo cho anh cả! – Gum nhẹ nhàng khuyên bảo.

- Em mặc anh! Dẫn nhỏ khùng này đi đi! Anh muốn một mình! – Minh nói lạnh lùng.

Tôi bây giờ cứ như vừa bị chìm xuống nước. Mọi thứ lung lay bên tai. Tôi không tin Minh có thể trở thành như vậy...Không hề giống Minh thường ngày chút nào. Cứ như là hai con người khác nhau. Nhìn “tảng băng” của tôi bây giờ cực kì bụi và...giang hồ...Sao lại thế chứ??? Phải chăng người hút thuốc lén lút sau nhà vệ sinh lần trước mà tôi nhìn thấy chính là cậu ấy??? Ôi không! Mọi chuyện sao có thể diễn biến theo hướng này được ????

- Minh! Có phải cậu không??? Có phải là Phạm Minh thường ngày cộc cằn thô lỗ không???? Sao tôi...sao tôi không nhìn ra được thế này????? – tôi nhả nhó, hai tay cứ hết nắm rồi lại mở.

- Đừng có hỏi gì hết! Đi đi!!!!!!!!!!!! – Minh lại hét lên như bao lần cậu ấy vẫn làm, nhưng bây giờ tôi không thấy sợ, tôi muốn hỏi cho ra lẽ tất cả.

- Minh về thôi Thanh! Cậu chưa hiểu được thế giới của anh ấy đâu! Bây giờ anh muốn một mình...- Gum thở dài kéo tôi đi.

- Không! Gum vào lớp trước đi! Thanh có chuyện muốn nói với Minh! Thanh không về đâu! – tôi cương quyết.

- Nhưng...

- Đã nói là Gum về trước đi mà! - lần này đến lượt tôi hét lên, bản thân tôi cũng không hiểu sao mình lại làm như thế nữa.

Gum nhúm mày, ánh mắt nhìn tôi đầy khó hiểu rồi cũng lặng lẽ quay lưng bước đi...

Xin lỗi Gum...tôi không cố ý....

Bây giờ chỉ còn tôi với Minh. Cậu ta cứ đứng đó, dựa lưng vào thành tường đang quét vôi dang dở. Tôi cũng im lặng đứng nhìn cậu ta. Việc nhận ra một con người khác trong Minh sao lại khiến tôi suy sụp như thế này nhỉ???? Tôi vốn dĩ đâu có hiểu được con người cậu ta, vậy thì tại sao tôi lại phải đau lòng khi thấy hình ảnh Minh như thế???? Tại sao??? Tại sao????

- Sao cậu không trả lời câu hỏi của tôi? Như thế này là thế nào??? – tôi gần giọng.

- Cậu không có quyền hỏi. – Minh đáp thẳng thừng và không hề quay mặt lại nhìn tôi.

Không có quyền???? Cũng đúng! Tôi đâu có quyền hỏi...Tôi không là gì của cậu ấy cả, ngay cả là bạn cũng không. Từ trước đến giờ Minh không coi tôi ra gì...đối với cậu ấy lúc nào tôi cũng chỉ là một nhò khùng không hơn không kém....Sao mà đau thế này.....

Trời càng về trưa càng nắng gắt. Tôi cứ đứng phoir mình giữa màu vàng chói của bầu trời gần 2 tiếng đồng hồ. Tiếng chuông reo báo hiệu ra về thoảng bên tai tôi...Vậy là tôi và Minh đã mang tội chuồn giờ...Cậu ta chuồn 4 tiết, còn tôi thì chuồn 2 tiết...Rồi sẽ khó sống với cô giáo chủ nhiệm và cả với bố mẹ tôi nữa. Nhưng những điều đó bây giờ đối với tôi không còn là vấn đề, vấn đề của tôi lúc này là Minh và câu hỏi “Đâu mới là con người thật của cậu ấy???”

Minh có nhìn tôi đấy! Tôi cam đoan là vậy. Nhưng lúc ánh mắt chúng tôi chạm nhau thì tức khắc cậu ấy quay lưng đi. Minh ghét tôi đến thế à??? Buồn thật! Tôi chỉ muốn một câu trả lời từ phía cậu ấy thôi...Nó khó đến thế sao????

- Minh! Cậu trả lời đi! Trả lời tôi đi chứ??? Cuối cùng cậu là ai hả??? Tôi chỉ muốn biết điều đó thôi! Sao cậu cứ luôn khiến tôi phải chờ đợi thế???????????? – tôi nổi khùng hét lên.

Minh lại nhìn tôi. Cơ mặt cậu ta gồng lên, ánh mắt giận dữ...

- Tôi là ai hả? Tôi là Phạm Minh! Là thằng nhóc khù khờ với chiếc kính cận Nobita mà cậu ghét cay ghét đắng, là thằng nhóc bạo lực khi luôn bắt nạt cậu, là thằng nhóc luôn phải chịu đau đớn vì cậu. Được chưa hả đồ khùng????????? Gặp cậu là sự xui xẻo lớn nhất của tôi đó!!!!!!!!!!!! - cậu ta quát lại tôi rồi bỏ đi.

Còn tôi lại một mình...

Hix...hoá ra tôi là sự xui xẻo lớn nhất của cậu ấy....

Thế mà tôi lại không biết....

Chóng mặt quá.....

Tôi ốm liệt giường hai ngày sau đó vì bị cảm nắng. Ba mẹ cũng thôi không mắng mỗ việc tôi chuồn giờ vì nhìn tôi lúc này thậm không thể tả. Mặt tái ngắt, miệng tím nhợt, mắt lơ đãng, tóc tai thì bết cả lại. Hôm qua cặp nhiệt tôi sốt tới 40 độ, cũng may chiều lại nhiệt độ hạ xuống, nếu không nhà phải chuyển tôi đi viện. Thời gian này tôi bị gì thế nhỉ??? Toàn gặp chuyện không đâu....

Nhỏ Liên hôm nào cũng tới thăm tôi. Con nhò vậy mà tội. Lúc nào nó cũng biết nghĩ cho người khác. Tôi đến sải miệng vì những câu chuyện nó kể. Quả không ngoa khi nó khẳng định sau này mình sẽ trở thành một diễn viên hài nổi tiếng. Gum cũng đến thăm tôi, mang theo nhiều trái cây và tất nhiên là không thể thiếu kẹo Anpenlibe đâu.

- Thanh đã đỡ chưa??? – Gum đặt tay lên trán tôi hỏi thăm.

- Hix...Cũng đỡ đỡ. Nhưng đầu vẫn nhức lắm! – tôi xùi mặt trả lời.

- Hôm đó Gum đã bảo Thanh đi về rồi...Tính anh trai Gum hiểu rõ hơn Thanh....- cậu ấy thở dài thườn thượt.

Nhắc đến Minh lại khiến tôi sầu ruột. Cậu ta vì tôi mà bị gãy tay, tôi vì cậu ta mà ốm vật vã như thế này. Ấu cũng là bù trừ cho nhau. Hôm đó nhìn Minh đáng sợ cực kì, cứ như một tên sát thủ vậy, đến bây giờ khi hồi tưởng lại tôi vẫn thấy rợn rợn...Đối với tôi lúc nào Minh cũng là một bức màn đen bí mật...

- Thế mấy hôm nay Minh vẫn đi học bình thường chứ?

- Không! Ảnh nghỉ học hai ngày nay rồi!

- Hả??? Sao lại nghỉ????

- Mình cũng không biết! Chỉ thấy ảnh cứ ngồi lì trong phòng. Tối đến cũng không đi bão như mọi lần...- nói đến đây chợt Gum khựng lại như vừa buột miệng nói ra điều gì đó không hay.

- Cái gì???? Đi bão ư???? – tôi chồm người ngồi dậy, hai mắt mở to kinh ngạc. Theo những gì được biết thì cụm từ “đi bão” là của dân ăn chơi nói về việc đua xe. Minh cũng có đua xe ư???? Cậu ta chỉ mới lớp 10 thôi mà????

Gum nhăn nhó. Ánh mắt bối rối hẳn. Tôi thì cứ như vừa nghe tin dữ, người có rợn rợn hẳn lên, hỏi tới tấp cậu ấy.

- Gum! Nói cho Thanh nghe đi! Mọi chuyện rút cuộc là như thế nào????

- Nói gì cơ???? – cậu ta cố giả ngây, nhưng với một người thành thật như Gum thì khó mà nói dối ai.

- Gum không nói là Thanh giận luôn! Không thèm uống thuốc luôn!!

Không hiểu sao tôi lại lấy cái việc “không uống thuốc” ra để dọa Gum nhỉ???? Đúng là khủng mà!

Nhưng có lẽ đối với Gum thì đó là một sự dọa nạt có hiệu lực. Bằng chứng là cậu ta cuống quýt lên, lay lay tay tôi:

- Không được! Thanh không uống thuốc thì làm sao khỏi?

- Thế thì Gum nói đi! – tôi vòng tay ra điều kiện.

- Uh...thì...anh Ghim không cho Gum nói đâu. Tại Thanh cứ ép Gum...

- Trời ạ! Gì mà sợ cậu ta dữ thế! Kể đi!

- Mình và anh Ghim sống xa nhau từ năm lớp 9. Ba mẹ mình ly hôn nên chia mỗi người nuôi một đứa. Mình ở với mẹ, còn anh ở với ba. Lúc trước anh thương mình lắm cơ...Không hiểu sao từ lúc sống xa nhau ảnh thay đổi hẳn. Lúc nào cũng tỏ ra lăm lăm lý lý, khi đi học thì ảnh cố tạo ình một vỏ bọc xấu xí nhất có thể nhưng tối đến thì ảnh lại trở thành một tay ăn chơi thứ thiệt. Trò gì ảnh cũng đã từng thử qua. Nhiều khi thấy anh buông thả quá mình đau lòng lắm nhưng không biết làm sao để kéo ảnh ra. Mà dạo này mình thấy ảnh không đi chơi buổi tối nữa, cứ ở nhà hoài, lúc trước ảnh hút thuốc nhiều lắm cơ, hút còn hơn cả ba mình nữa nhưng lâu rồi không thấy ảnh hút lại, mấy hôm trước ở trường mình cũng bất ngờ khi nhìn thấy ảnh cầm điếu thuốc trên tay...Có lẽ anh đang gặp chuyện gì đó bế tắc nên thế....

- Nhưng...nhưng...Minh chỉ mới 16 tuổi....

- Ảnh người lớn lắm, bởi thế trong mắt ảnh mình luôn là một đứa con nít. Lúc trước khi cả nhà còn sống với nhau ảnh cũng vô tư, nhưng từ khi ba mẹ ra tòa ly hôn thì ảnh như biến thành một con người khác vậy...

Gum kể xong rồi thở dài thườn thượt. Cái thở dài đầy não nề chứa đựng nỗi đau của đứa em khi nhìn thấy sự thay đổi của anh mình. Tôi cũng buồn không kém. Hóa ra Minh có một hoàn cảnh phức tạp. Trách sao được tính tình cậu ấy dở dở ương ương như thế....Ôi...buồn....

.....

Tôi đi học trở lại sau gần một tuần nằm nhà. Kể ra đi học vui hơn nghỉ học nhiều. Dù có áp lực bài vở thi cử nhưng con người năng động hơn và sống tốt hơn. Bây giờ ngẫm lại mới thấy câu nói mà tôi thường đọc được trước cổng mấy trường tiểu học là cực đúng: “Mỗi ngày đến trường là một ngày vui”.

- Này! Tụi mày lại có chuyện gì à???? – nhỏ Liên lon ton xuống bàn tôi hỏi nhỏ rồi chỉ tay về phía chỗ ngồi của Minh.

- Chuyện gì là chuyện gì???

- Thì tao thấy khi mày nghỉ ốm thì Minh cũng không đi học. Tưởng tụi mày lại gây gổ chuyện gì nên không thèm nhìn mặt nhau!

- O! Cậu ta nghỉ học thì liên quan gì đến tao! Tao có là gì của Minh đâu mà mày lại hỏi thế!

Không hiểu sao tôi phát bực. Nhắc đến Minh là tôi lại nhớ đến những câu nói xóc xĩa mà cậu ta phang vào mặt mình “Xấu mà cứ làm cho xấu thêm!” Ặc ặc...cứ nhớ lại là muốn xì khói....

Mới nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới...

Chẳng hiểu lớp tôi đang nghĩ cái gì mà khi thấy Minh xách cặp từ ngoài cửa phòng đi vào, ai cũng dõi mắt nhìn theo rồi tùm năm tùm ba lại bàn tán. Tôi chắc mẩm là sẽ có mình trong đó....Gì chứ Trần Thanh Thanh này luôn là đề tài hot để họ tìm hiểu và...trêu chọc!

- Minh hôm nay đi học rồi à? Cứ tưởng cậu còn nghỉ chứ? Hay là thấy Chảnh ta đi học lại nên nhớ quá phải tới lớp?

Đó là tiếng của Phước, người vẫn luôn ganh đua với Minh từng chút một trong vấn đề học tập. Nhưng bao giờ vị thứ của cậu ta cũng đứng sau Minh. Đây đúng là cơ hội tốt để anh chàng gỡ trò xóc xĩa...

Minh đang cất cặp xuống học bàn, nghe thấy thế thì đứng phắt dậy, tiến lại phía Phước bằng một sự ngang tàng rồi thẳng tay giáng cho cậu ta một cú đấm vào bên má trái khiến Phước ngã nhào xuống nền, còn những đứa xung quanh thì hét hoảng co người lại, đưa đôi mắt vừa kinh hãi vừa ngạc nhiên nhìn Minh. Tôi cũng nằm trong số đó...

Đọc truyện online -

28. Chương 28

- Tao cảnh cáo mày lần cuối. Dám moi móc chuyện của Phạm Minh này thì đừng trách tao thẳng tay!

Phạm Minh nói nhún từng tiếng một, ngón tay trở chỉ thẳng vào mặt Phước, giọng nặng trịch. Tôi biết là lời cảnh cáo này không chỉ dành ới mình Phước mà còn dành cho những đứa đang ngồi tùm lại bàn tán chuyện giữa tôi và Minh. Đây cũng có thể là một cách giải quyết, nắm đấm đôi khi có giá trị hơn lời nói trong những hoàn cảnh nhất định. Bằng chứng là ngay khi Minh dứt lời thì toàn bộ thành viên trong lớp đồng loạt nhún vai, lè lưỡi rồi ai về chỗ người ấy. Có vài đứa lén quay lại nhìn Minh nhưng bị cậu ta trợn mắt sợ quá quay ngoắt sang phía khác.

Minh sau đó về lại chỗ ngồi, thản nhiên xem như không có chuyện gì xảy ra. Tôi cũng không dám hó hé gì, chỉ biết nhìn cậu ta...

- Mặt tôi có gì mà nhìn dữ thế hả? – Minh không nhìn tôi mà cứ dán mắt vào cuốn sách dày cộm đó.

- Không...không có gì!

Không hiểu sao càng lúc tôi càng sợ Minh. Cậu ta thay đổi rồi, không còn là một Phạm Minh hiền lành, ít nói, trầm tính như xưa nữa. Nếu đúng như Gum nói thì đây mới chính là con người thật của Minh. Và cậu ta đang dần dần tháo lớp vỏ bọc cải trang bấy lâu nay của mình...

.....

Gum mừng tôi lành bệnh bằng cách ôm chầm lấy tôi và tặng cho tôi nguyên một thỏi Anpenlibe dâu khi tôi vừa mới bước chân khỏi phòng học để đi lấy đồ với nhỏ Liên. Tất nhiên cái hành động quá trớn của cậu ta khiến tôi giật bản mình...

- Gum! Cậu làm gì thế hả??? Mình suýt bể tim đấy! – tôi nhăn nhó đánh vào tay Quang.

- Hi! Cả tuần không gặp nhớ Thanh quá đi! – cậu ta coi vẻ chẳng có chút gì ngại ngùng, chỉ cười khi khi rồi cào cào đầu tóc.

- Trời! Mới hôm kia còn đến thăm mình mà hôm nay đã nhớ rồi hả??? – tôi hỏi phỉnh phờ.

- Nhớ chứ! Thanh là bạn thân nhất của Gum mà! Không gặp một ngày là đã không chịu nổi rồi!

Hix...Chỉ là bạn thân nhất thôi hả???? Mình sao vậy nhỉ???? Cậu ta nói thế có gì sai mà mình lại cảm thấy khó chịu thế này????

Cùng lúc đó thì Minh từ trong phòng lù lù bước ra. Nhỏ Liên và tôi lùi dần từng bước...Bây giờ lớp tôi ai cũng sợ Minh hết...

- Ôi anh! – Quang cười tít mắt khi thấy anh mình.

- Sao hôm nào em cũng qua lớp anh cả thế?

- Thì em qua thăm anh với Thanh mà!

- Ở chung một nhà mà còn thăm hỏi ư?

- Hi!

Thế là Minh bỏ tay vào bọc quần đi thẳng, Quang hối hả chạy theo. Được vài bước thì ngoái đầu chào tôi và nhỏ Liên:

- Chào Thanh nhé! Chiều gặp!

Tôi đứng nhìn mà ngẩn tò te. Minh cứ như tăng băng độc hành lao đi về phía trước, Quang thì như ánh mắt trời tỏa rạng khắp nơi. Hai anh em họ sao mà khác nhau thế nhỉ???

- Ê mày! Đến giờ tao vẫn không tin được họ là sinh đôi! – Liên vỗ vai tôi nhận định.

- Thì tao cũng thấy thế! – tôi thở dài.

Mẹ tôi nói đúng: “Cha mẹ sinh con trời sinh tính”. Chẳng ai giống ai...Cho dù họ có là sinh đôi!

.....

“Chị! Mai là sinh nhật của em đó! :D”

“Hở? Mai rồi à???”

“Buồn chị ghê cơ! Từ hôm em nói với chị đến giờ thì đã được hơn một tháng rồi mà! :(”

“Hi! Chị quên mất! :)”

“Vậy ngày mai chị nhớ thực hiện lời hứa nhé! ;;)”

“Uh...”

“Mà ngày mai em có việc bận nên không onl tối được, chiều chị có thể gửi cho em được không?”

“Chiều hả??? Để coi...”

“Sao chị???”

“Uh! Chiều mai chị học 3 tiết, tầm 4h chị onl nhé!”

“Ok! Iu chị nhất! Em out đã! Mẹ la rồi!”

Đó là cuộc nói chuyện tối qua giữa tôi và Prince. Hôm nay là sinh nhật cậu nhóc...Hix...Tôi phải giữ lời hứa là send ảnh của mình cho Prince....Mặc dù rất tin nhóc em này nhưng tôi vẫn thấy có cái gì đó không ổn....

Tiết học cuối của buổi chiều đã kết thúc sau tiếng chuông reng inh ỏi. Tôi vội vã thu dọn đồng sách vở bừa bộn trên bàn rồi chạy ù ra nhà xe. Tháng này không hiểu tôi bị gì nữa, cứ cảm giác mọi thứ muốn chọc tức mình. Điển hình là cái máy tính nhà tôi đó, từ lúc vác từ siêu thị máy tính về nó chạy ngon ơ, dùng một phát trưa nay đình công. Tôi bật lên bật xuống liên hồi cái nút start mà nó cứ im lìm không chút phản ứng. Nghe anh hai nói thì đến lúc nó trở chứng vì thời hạn bảo hành đã hết. Hix...Bây giờ thì tôi phải ra quán net để send ảnh cho Prince mặc dù đó là việc mà tôi ghét nhất. Nói chung là tôi không thích ra net...Phức tạp và không được tự nhiên như ở nhà.

À quên kể ọi người nghe về Phạm Minh “yêu quý” của tôi. Bây giờ thì tôi hoàn toàn không còn nhận ra một Phạm Minh khờ khạo, ít nói và xù xì trước kia nữa. Nói chính xác là tăng bằng đã lột xác và trở về với con người thật của chính mình. Tôi còn nhớ như in 39 cặp mắt (tất nhiên là có cả tôi) trong lớp đồng loạt lộn tròn khi nhìn thấy cậu ta bước vào lớp. Sao nhỉ??? Trông Minh cứ như một người lạ vừa mới được chuyển tới lớp tôi vậy. Tóc tai vuốt keo dựng đứng lên, cặp kính Nobita (cái thứ mà tôi ghét nhất ở cậu ta) đã được “nghỉ hưu” và thay vào đó là cặp kính áp tròng (vì sự thật là cậu ta bị cận khá nặng, tôi đã thử nghiệm điều này mấy lần rồi), áo quần khi khởi phải nói, chẳng khác nào những thằng nhóc công tử mà tôi thường thấy ở trường. Diện mạo mới của Minh khiến cho tất cả các nàng trong lớp tôi (nhất là nhỏ Liên và nhỏ Bích) cứ gọi náo loạn cả lên. Thì tôi đã bảo rồi, cậu ta đâu có xấu trai. Tuy không handsome bằng Tuấn của tôi nhưng cũng thuộc dạng nhìn được. Và với phong cách ăn mặc kiểu này thì chắc chắn sẽ làm không ít đứa chết lên chết xuống. Tôi thì không thấy thích thú với sự thay đổi này, tôi thích Minh của ngày xưa hơn. Cậu ta lột xác như thế càng khiến tôi thấy khó chịu khi ngồi cùng bàn với nhau. Sao cái số tôi cứ phải gần với những thằng con trai có nhan sắc thế kia chứ????

Bây giờ thì tôi đang vừa đạp vừa nhìn quanh để tìm kiếm một quán net nào đó. Đây rồi, nhưng sao mà đông thế nhỉ? Mà hình như toàn là con trai tới chơi game online...Hix...Kiếm chỗ khác thôi!

Chính xác là tôi đã đi ngang qua 3 tiệm net nhưng chỉ cần nhìn thấy số lượng xe để trước cửa là đủ biết sẽ không có chỗ trống nào ình. Đang sầu ruột, tôi như chết đuối vớ phải cọc khi nhìn thấy một quán net nhỏ nhỏ nằm lẩn sau tấm biển to dùng vẫn còn thừa người. Nhanh như chớp tôi đạp tới, dựng xe và khóa cấn thặng rồi chạy vào.

- Còn máy không anh?

- Còn! Em vào máy 36 ấy!

Tôi mỉm cười rồi hí hửng tới chỗ của mình. Nhưng có vẻ đây cũng không phải là một nơi lành mạnh cho lắm...

Các bạn biết vì sao tôi nói thế không? Vì ngay khi tôi tới chỗ ngồi thì đã phải khựng lại khi trông thấy người đang ngồi máy cạnh máy của mình. Đó là một thằng con trai nổi bật với đầu tóc nhuộm vàng hoe, cắt tĩa dang dở, ở giữa thì nhiều còn hai bên thì cạo láng coong, tai đeo đủ loại bông chi chút. Hắn ta mặc một chiếc áo ba lỗ có in hình cái đầu lâu sau lưng công thêm cái quần short trắng quá đầu gối, cùng một đôi dép lê đã mòn đế (o_0). Còn “dung nhan” thì khỏi cần phải nói. Cực kì dị hợm và hung tợn. Hắn ta vừa gõ bàn phím vừa hút thuốc phì phèo nữa chứ! Nhìn phát sợ lên được!

Tôi e dè kéo ghế rồi ngồi xuống. Mắt vẫn lén nhìn tên giang hồ bên cạnh mình (tôi chỉ biết dùng danh từ đó để gọi hắn thôi +__+). Bây giờ là 4h15, có lẽ là Prince đã onl rồi. Tôi phải send ngay ảnh cho cậu nhóc rồi chuẩn lẹ mới được.

“Em onl lâu chưa?”

“Cũng mới đây thôi ạ! :)”

“Chị mới đi học về! Một phờ! +__+”

“Hi! Em kiss chị một cái cho hết một nè! :-p”

“Ặc! Ghê quá đi!”

“^^”

“À quên mất! Chúc Prince của chị sinh nhật vui vẻ! ^^”

“Thanks chị! :D”

“Có lẽ chị send ảnh xong cho em thì phải out liền. Tại chị có việc bận!”

“Dạ! Không có gì đâu! Chị chúc mừng sinh nhật em như thế là em đã vui lắm rồi! :D”

“Đợi chị chút nhé! :)”

“Dạ!”

Tôi rời tay khỏi bàn phím rồi mở trong cặp lấy ra cái USB vừa mới “chấn lột” được từ ông anh trai và cắm vào CPU. Cùng lúc đó thì có một gã nào đó nhìn cũng te tua bụi bặm (gọi tắt là tên te tua) bước vào quán rồi tiến tới phía tôi...À không, tiến tới chỗ bên cạnh tôi – chỗ của tên giang hồ. Hình như họ là bạn nhau thì phải? Tên te tua vỗ vai tên giang hồ và xổ ra một tràng...kinh dị: (những dấu *** là chỉ những từ nói tục +__+)

- ***! Mà làm gì mà còn đu ở chỗ này hả?

- Có chút việc! Tại đứa này nó lè mề quá! ***! Tao đang chờ nó nè! Xong là tao phăng ngay chứ hơi đâu mà ngồi ở đây!

Lúc đó thì tôi đang mở USB, chọn ảnh rồi chuẩn bị nhấn nút share trên cửa sổ chat. Những lời mà họ nói nghe khiếp quá, làm tôi nổi cả da gà...

- Haha! *** Mà lại có mồi mới rồi hả??? Sao nhanh thế????

- Tao cũng đang phát mết với đứa này đây! ***! Tao dụ nó gần cả nửa năm trời đó! Con nhỏ này khó chơi lắm!

- Trời! Mà kiên nhẫn ghê nhỉ??? Nếu khó thì bỏ đi, kiếm nhỏ khác!

- Thì lâu lâu cũng phải thử nghiệm với mồi đặc biệt chứ! Haha!!! Mà con nhỏ tao kể mày bữa trước á, tưởng đầu khó dụ, ai dè, chỉ cần chat có 2 lần thì nó đồng ý đi gặp mặt ngay! Còn send một đồng ảnh cho tao! Haha!

- ***! Miệng lưỡi mày đã man như thế thì đứa nào mà lọt lưới được!!!

- Sao con nhỏ này lâu thế nhỉ???? ***

Hắn ta cảm rằm rồi thả điều thuốc đã cháy gần hết xuống chân rồi lấy dép dí mạnh, tay đặt vào bàn phím gõ gõ....

Đồng thời lúc đó...tôi cũng nhận được pm từ phía Prince.....

“Chị ơi! Còn đó không vậy?”

Tôi thấy trời đất quay cuồng....

Mọi thứ đang phủ màn đen trước mắt tôi....

Những gì mà họ đang nói....

Những gì mà tôi đang nghe và đang thấy....

Không thể....

Không thể.....

Tôi thấy ngực mình tức tức, cảm giác như không còn thở được. Đôi tay tê liệt. Đôi mắt tôi cứ nhìn trân trân vào màn hình máy tính, còn đôi tai tôi thì sững sờ vang lên những lời nói vừa rồi của họ....

Thế này là thế nào????

Chẳng lẽ...tôi đang bị lừa thật sao????

Chẳng lẽ những gì nhỏ Liên nói về thế giới ảo lại là thật sao???

- Sao chẳng thấy nó nói gì thế????

- ***! Con nhỏ này! Nó bảo tao chờ một chút mà bây giờ vẫn không nói năng gì! Điên thật!

Mồ hôi tôi rịn khắp trán, chảy xuống hai bên thái dương. Tôi không muốn tin...Tôi không thể tin đây là sự thật được! Prince của tôi...Prince đáng yêu của tôi không thể là tên giang hồ này được!!! Không thể được!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Dù đang cực kì shock nhưng may thay tôi vẫn giữ được một sự bình tĩnh nhất định. Ít ra là tôi không điên tới mức sẽ nhấn nút share và up ảnh lên....Tôi run rẩy giật phăng USB ra khỏi cổng, bấm nút sign out bằng thao tác nhanh nhất có thể rồi ôm cặp chạy ra chỗ ngồi của anh chủ quầy thả vôi tở 10k. Anh ta gọi với theo để trả cho tiền còn thừa cho tôi nhưng tôi không còn nghe thấy gì nữa, bên tai tôi chỉ văng vẳng cuộc trò chuyện đáng sợ hồi này....

Tôi đạp xe như điên trên đường. Tôi thấy sợ...Cực kì sợ...Và còn thấy đau...Rất đau....

Tôi thả con ngựa sắt trên vỉa hè và ngồi bệt xuống gốc cây bên cạnh. Tôi không biết đây là đâu nữa. Chỉ biết là tôi đã đạp rất xa rất xa, tôi cứ có cảm giác nếu mình đạp chậm thì hai tên đó sẽ đuổi theo....Tôi sợ lắm! Chưa bao giờ tôi thấy hoảng sợ như thế này...

Và tôi khóc...gục đầu xuống gối khóc tới tã....

Hóa ra cái khoảng thời gian 6 tháng đó không có chút giá trị gì để xác định được một niềm tin trên cái thế giới ảo ảnh phù phiếm này....Sao mà tôi ngu thế này???? Sao mà tôi khờ thế này??? Sao mà tôi dễ tin người thế này????...Và sao mà tôi đau thế này????????????

Tôi cứ gục xuống ôm mặt và khóc. Nước mắt ướt nhoe tất cả...Nước mắt làm chua chất, xót xa thêm những kỷ niệm ngu xuẩn giữa tôi và kẻ được tôi gọi là Prince kia...Nước mắt cuốn trôi những gì gọi là niềm tin còn lại trong tôi về cái gọi là thế giới ảo....

Một bàn tay nào đó đặt trên vai tôi, tôi nấc từng tiếng một ngẩng mặt lên...Là Minh...Cũng có thể là Quang...Nhưng tôi không còn có thể phân biệt được người trước mặt tôi bây giờ là Ghim hay Gum nữa....Trong tôi lúc này mọi thứ đều đang rạn vỡ...Chỉ thấy đau...đau mà thôi!!!!!!

Người đó cúi xuống và đẩy đầu tôi gục vào vai cậu ấy....

Nước mắt tôi vẫn chảy...

Những giọt dài....

Hóa ra....

Prince....

Minh Nhật...

Cậu em trai handsome...

Tất cả đều là giả dối...

Đều là giả dối.....

Đều là giả dối.....

“Em đi tìm hoàng tử...

Trong cổ tích xa xưa...

Bằng khát vọng mong chờ...

Nhưng toàn là ảo ảnh...”

Độc truyện online -

29. Chương 29 - Phần 2

PHẦN 2: HOÀNG TỬ KHÔNG PHẢI LÀ TÔI

Cứ ngỡ là...

Cứ tin là...

Hoàng tử là của em....

Nhưng không...

Hoàng tử là giấc mơ...

Hoàng tử là khói trắng...

Mãi mãi trong đời này...

Anh không phải là hoàng tử của em....

17 tuổi – Nó đã lớn hơn, chắc chắn hơn và mạnh mẽ hơn so với cái tuổi 16 ngô nghê đã qua. 17 tuổi. Nó cũng phát hiện ra một sự thật rằng mình không phải là một đứa con gái xấu. Người ta chỉ tự thấy mình không xinh khi người ta chưa có ý định làm mình xinh hơn. Bây giờ nó đủ tự tin về nhan sắc của mình. Công đầu tiên có lẽ thuộc về cô chị họ mới chuyển đến ở nhà nó cách đây vài tháng...

5 tháng trước...

- Cháu chào cả nhà!

Một giọng nói vang lên khiến tất cả các thành viên trong gia đình nó đồng loạt dừng lại mọi hành động và ngẩng lên nhìn.

Trước mắt Thanh bây giờ là một cô gái rất trẻ, tóc nhuộm nâu cắt ngắn úp vào, mặt mày trang điểm cá tính, trên người mặc một chiếc áo cổ rộng màu vàng sẫm và một chiếc quần jean màu loang, chân đi đôi giày có gót cao ngất ngưỡng. Nhìn chung là xinh hơn nó rất nhiều...Nhưng điều đáng chú ý hơn là trên tay cô ta có mang một chiếc va li to.

- A! May! Sao nghe ba mẹ cháu bảo tuần sau cháu mới tới? – ba nó đặt cái điều khiển ti vi xuống bàn, đứng dậy mỉm cười toe toét.

Nó và anh Thiện ngó người ra. Trong tiềm thức của mình, nó cũng ý thức được rằng đây không phải là người lạ. Cái tên May mà ba nó vừa nhắc đến càng làm cho Thanh khẳng định hơn về điều này. Nhưng sự thật thì nó vẫn không nhớ đây là ai?

- Hi! Cháu đi chuyến bay sớm hơn dự định! – cô gái mỉm cười rạng rỡ, đúng là xinh thật!

- Mẹ nó! Sao còn ngồi ngẩn ra đấy! Không nhận ra cháu mình à? Bé May con của anh Cẩm đó!

- Ôi! Hóa ra là bé May con anh Cẩm đây sao??? Mười năm rồi còn gì! Cháu lớn quá! Cô nhìn mãi vẫn không nhận ra! – mẹ nó mắt sáng lên, vội vàng mỉm cười khi nhớ ra đứa cháu gái bên nội của mình.

Cùng lúc đó, nó với anh Thiện cũng vừa lục lọi trong kí ức để nhận ra đó là ai. Lúc 6 tuổi, nó và anh trai có một người bạn mới tên là Như May – con của bác Cẩm anh ruột ba nó. Chúng đã chơi với nhau rất thân cho đến một ngày May phải theo gia đình sang định cư tại Mỹ. 10 năm thấm thoát trôi qua làm phai mờ những kí ức nhỏ bé của tuổi thơ, đến bây giờ khi gặp lại nhau thì đã không còn nhận ra được nhau nữa.

- Bé Thanh lớn ghê! Anh Thiện cũng đẹp trai quá cơ!

- Hơ! Chị May! Trời ạ! Em không ngờ chị lại xinh như thế!

Nó reo lên rồi chạy lại ôm chầm lấy người chị họ lâu năm, anh nó cũng cười tươi nhìn theo. Và nó càng sung sướng hơn khi từ nay có thêm một người chị trong nhà. Phải! May sẽ ở chung với gia đình nó để học Đại học tại thành phố này.

Sự có mặt của thành viên mới bắt đầu là thế.....

Nhưng chẳng ai ngờ.....

Điều này lại làm phát sinh những rắc rối phức tạp.....

.....

Sáng.

- Hôm qua nhỏ May nó về nhà mấy giờ hả bà?

- Tôi cũng không biết nữa! Ngồi đợi cửa nó suốt cả đêm nhưng không thấy! Chẳng lẽ mờ sáng nó mới về nhà!

- Cái con bé này! Tôi không ngờ nó hư thế!

Ba nó dần mạnh dạn xuống bàn. Nó và anh nhìn nhau thở dài. Bữa ăn sáng trở nên nặng nề. Bản thân Thanh cũng không ngờ chỉ trong vòng có mấy tháng ngắn ngủi mà cô chị họ dễ thương của nó lại trở nên xa ngã như thế....

- Này! Thế chuyện mày với Quang sao rồi?

- Sao là sao???

- Thì không phải mày với nó chính thức thành một đôi rồi hả? Thấy chúng mày cứ xoắn xít nhau mãi!

- Rõ diên! Tao với Gum chỉ là bạn thân thôi! Tụi mày cứ đoán già đoán non! Bực mình!

- Ai đoán gì đâu! Sự thật sờ sờ ra đó rồi còn gì! Thằng Quang được lắm, tuy không nam tính manly bằng Minh lớp mình nhưng cũng thuộc dạng chung tình!

Nó lắc đầu ngán ngẩm trước sự cứng đầu của con bạn thân. Tại sao một nam một nữ chơi thân với nhau cứ phải là người yêu của nhau mà không phải là bạn được nhỉ??? Nó và Gum đơn thuần chỉ là bạn bè thân thiết chứ chưa bao giờ phát sinh bất kỳ một mối quan hệ nào ngoài điều đó (mặc dù nó cũng không chắc chắn được điều này). Vậy mà cả lớp, rồi cả khối, rồi cả trường cứ mặc định hai chúng nó là một cặp. Thật là không biết nói làm sao ọi người hiểu....

Bây giờ lớp nó đã quen với hình ảnh mới của Phạm Minh. Và sự lột xác của cậu ta đã làm trật tự lớp học đảo lộn. Cụ thể là Minh trở thành nam châm hút hết mọi sự chú ý của những cô bạn trong lớp, còn Quý – lớp trưởng kiêm luôn danh hiệu hotboy của lớp 10A3 đã chính thức bị trục xuất khỏi ngôi vị là cây ăn ten thu sóng. Nhưng khi trở về với con người thật của mình, Minh càng lạnh lùng, càng băng giá hơn. Cậu nhóc không thèm đếm xỉa đến bất kỳ ai ngoại trừ nó. Không thèm nói chuyện với bất kỳ ai ngoại trừ nó và không thèm mỉm cười với bất kỳ ai ngoại trừ nó. Đôi khi nó cũng thấy hạnh phúc với điều này nhưng kèm theo niềm vui đó luôn là sự khó chịu khi bị lũ con gái trong lớp tẩy chay. Nhưng lỗi đâu phải là của nó????

- Này! – Minh thả cuốn vở mòng trước mặt nó.

- Cái gì thế?

- Vở của mình mà còn không biết nữa hả? Sao lúc nào cậu cũng là người quên vở còn tôi lại phải là người đem nó về thay cậu cơ chứ?????????

- Hơ! Vở Địa của tôi đây mà! Hèn gì tối qua tôi lục cả giá sách vẫn không có! Then kiu vinamiu cậu nhiều!

Nó hí hửng cầm lấy cuốn vở và nở một nụ cười tươi hết mức có thể để cảm ơn Minh. Về mặt ngổ khùng của nó lúc này khiến cậu nhóc phải bật cười dù mặt mày vẫn nhăn nhó khó chịu. Mối quan hệ giữa tụi nó bây giờ là vậy. Rất thẳng thắn và cũng tình cảm, nó không còn sợ Minh nữa, cũng không còn ghét Minh nữa. Nhất là sau chuyện đó, nó nhận ra rằng cậu nhóc chính là một người bạn thật sự để mình nương tựa...

1 năm về trước...vào cái buổi chiều kinh khủng ấy...vào cái buổi chiều đã tạo nên nỗi ám ảnh lớn đến mức kể từ đó đến nay nó không bao giờ online nữa....

- Hức hức! Cậu...là Minh...hay là Quang????? – nó ngẩng đầu nhìn lên, đôi mắt ướt đẫm nước.

- Điều đó không phải là vấn đề! Nói đi! Có chuyện gì mà cậu lại ngồi đây và khóc như một con diên thể này hả????

- Cậu là Minh rồi....

Nó nói thều thào rồi ôm chầm lấy cậu nhóc. Lúc đó nó cực kì sợ. Nó sợ tất cả. Nó cảm giác mọi thứ đang muốn nuốt chửng lấy mình. Trong tiềm thức của Thanh, Minh luôn là một cái gì đó đại diện cho sức mạnh, ở Minh toát lên một cảm giác bình an khi có cậu bên cạnh.

- Nhỏ khùng này! Nói đi chứ? Đứa nào bắt nạt cậu! Nói!!!!!! – Minh dường như hét vào mặt nó, trong khi nó thì đang nín vật áo cậu nhóc khóc tức tưởi.

Trời chiều nhạt nắng. Cây cối đứng im lìm không động đậy. Chỉ văng vẳng tiếng khóc của nó và tiếng thở dài của Minh...

Nó đã có một bài học....cho cái gọi là niềm tin không có điểm tựa....

.....

Bây giờ thì Trần Thanh Thanh đã khôn hơn rồi. Nó sống thực tế và không mơ tưởng viễn vông về cái gọi là thế giới ảo nữa. Nó phát hiện ra cuộc sống thực bao giờ cũng đẹp và đáng yêu hơn. Nó có Minh, có Quang, có gia đình, có bạn bè bên cạnh. Chính họ là động lực lớn giúp nó vượt qua được sự khủng hoảng tinh thần và bình tâm trở về chính mình. Và khi có sự xuất hiện của Như May – cô chị họ xinh đẹp thì nó đã được cải thiện hơn về mặt ngoại hình. Không còn là một nhóc khùng, một cô vẹt con xấu xí trước kia nữa....

Nhưng một sự thật khiến Thanh luôn cảm thấy bất an cho tình bạn thân thiết giữa nó và anh em sinh đôi nhà họ Phạm...

Là rằng...

Nó thích Quang...Nhưng Quang không thích nó....Minh thích nó....Nhưng nó không thích Minh...

Một vòng luẩn quẩn...

Một con dao vô hình có thể cắt đứt tình bạn tuyệt vời mà nó đang cố giữ gìn và vun đắp...

Có lẽ người ta nói đúng!

Con đường đau khổ nhất của một tình yêu chính là nó có nguồn gốc từ một tình bạn....”

Đọc truyện online -

30. Chương 30

Bây giờ nó đang ngồi trên bàn và cố gắng nạp vào đầu đồng lý thuyết sinh học khó nhằn. Không hiểu sao nó luôn cảm thấy vất vả khi học những môn mang tính chất thuộc lòng kiểu này. Trong khi người ta vẫn thường bảo con gái thường có năng khiếu với mấy việc liên quan đến “gạo” bài. Có lẽ nó là trường hợp ngoại lệ...

Đang cào cào đầu tóc và căng mắt dán vào trang sách, nó chợt giật bắn mình khi vừa nhớ ra cuốn vở lý thuyết Sinh vẫn đang nằm ở chỗ Phạm Minh. Hôm bữa cậu nhóc không chép bài nên mượn vở nó về. Trong vở có mấy phần trọng tâm cô giáo căn dặn cho buổi kiểm tra ngày mai. Nếu không có vở bây giờ thì làm sao biết đường mà học. Nó lẩm bẩm rồi lấy di động bấm càn cạch...

- Alo! Ghim! Vở sinh của tôi vẫn nằm ở chỗ cậu phải không????

- Ồ! Tôi đang cố gắng dịch coi cậu viết cái gì trong đó đây nè!

- Hả??? Sao cậu dám nói thế! Mà thôi, không nói nhiều nữa, cậu mang vở trả cho tôi ngay! Không có nó làm sao mà tôi học bài được!!!!!!!!!!

- Có im đi không hả? Miệng còn to hơn cái loa! Tôi cũng đang tính đi trả đây! Ngồi đó mà đợi! Cái thứ dữ dằn!

Tút ...tút....

Nó bặm môi nhìn màn hình điện thoại. Cho dù bây giờ Minh đã thay đổi hoàn toàn so với năm lớp 10 nhưng bản tính bạo lực thì vẫn không hề biến mất. Có ai đời đi mượn vở người ta mà còn lớn giọng la lối om sòm như thế....Càng nghĩ nó càng thấy bức mình...

Vài phút sau thì nó nghe tiếng xe máy đỗ trước cổng nhà. Quàng vội chiếc áo khoác, Thanh phóng lẹ xuống lầu. Ba mẹ nó vẫn đang trong phòng, phải lấy ngay để không bị họ biết. Gì chứ đáng phụ mẫu của nó cực ghét việc con trai tới nhà con gái mình...

Nó rít rít mở nhẹ cánh cổng sắt, Phạm Minh xuất hiện với...một nụ cười rạng rỡ!

- Hơ!

- Hi! Chào Thanh! Vở của cậu này!

- Gum hả? Hèn gì Thanh cứ thấy ngỡ ngợ. Ghim chẳng bao giờ cười khi thấy mình!

- Anh bảo mình đem trả dùm ảnh cuốn vở này cho Thanh! Anh hồi thúc quá nên mình phải lấy xe máy để đi!

- Cảm ơn Gum!

Nó cầm quyển vở trên tay mà lòng đầy thắc mắc. Cũng không hẳn là thắc mắc mà chính là buồn...Minh biết nó có cảm tình đặc biệt với Quang nên mới tạo điều kiện cho nó gặp. Hix...Nhiều lúc nó thấy chỉ có Ghim mới hiểu được nó cần gì....

- À! Cậu có nhớ ngày kia là ngày gì không?

- Hở??? Trời ạ! Sao lại quên được! Sinh nhật hai ông tướng của tôi chứ gì!

- Hi! Hôm đó mình sẽ cho cậu và mọi người một bất ngờ!

- Hả??? Bất ngờ????

- Nói như thế thôi! Đợi đến hôm đó sẽ biết! Mà Thanh nhớ chuẩn bị kĩ càng nhé! Cậu cũng là nhân vật trung tâm của party mà! Thôi mình về đây! Chúc Thanh ngày mai kiểm tra tốt!

- Uh!

Gum như thường lệ vẫn chào tạm biệt nó bằng một nụ cười. Đó cũng là nụ cười ám ảnh nó trong những giấc ngủ. Đôi khi nó nghĩ rằng có lẽ vì nụ cười đặc biệt đó nên mới thích Quang. Còn Phạm Minh, rất hiếm khi Thanh nhìn thấy cậu ấy mỉm cười. Nó ít đến nỗi bây giờ Thanh cũng không thể tưởng tượng ra được. Cho dù Quang và Minh là sinh đôi, nhưng nụ cười của mỗi người không hề giống nhau....Vì thế lúc này, nếu không nhìn thấy nụ cười đó thì nó cũng không thể nhận ra người đứng trước mặt mình là Quang bởi lúc không ở trường, nhìn họ giống nhau kinh khủng!

Lúc nó định quay lưng bước vào nhà thì thấy một anh chàng nào đó cũng vừa chở cô chị họ tiến tới cổng. Nó nhú mắt nhìn. Lại là một ông anh nào đó giàu sụ, con nhà đại gia mà chị May “cua” được. Nó nghĩ vậy rồi thở dài....Chị nó thay đổi nhiều quá....

- A cưng! Em làm gì mà đứng ngoài này thế???

- Không có gì! Hôm nay chị lại uống bia nữa à??? Người chị toàn mùi men! Thế nào ba em cũng mắng cho xem!

- Haha! Hôm nay sinh nhật nhỏ bạn thân! Tại hơi mệt nên chị uống có chút xiu à! Cưng không thấy chị về sớm sao????

- 10h là sớm của chị đó à?

Cô chị họ nó cứ đứng cười toe toét như thế, còn nó thì xụ mặt than thở. Cả tuần 7 ngày thì hết 6 ngày chị nó đi chơi đến khuya mới về. Mà lúc nào về cũng say khướt. Lúc trước chị hiền lành, dễ thương bao nhiêu thì bây giờ ăn chơi sa ngã bấy nhiêu. Cả gia đình nó cũng không thể nào tìm được một lý do giải thích cho sự thay đổi đó...

- May!

Nó cùng cô chị họ giật mình khi nghe tiếng quát lớn. Nhìn vội ra thì thấy anh Thiện đang ngồi trên xe cau có nhìn Như May. Nó lo lắng kéo cô chị họ đi nhanh vào nhà nhưng không kịp...

- Hôm nay sao mày hiền thế??? Mọi hôm tao ngồi đợi đến nửa đêm vẫn chưa thấy mày mò về. Mày còn tính buông thả như thế này cho đến bao giờ hả?????????

Nó sợ hãi khi nhìn thấy anh Thiện dựng xe chạy tới cầm cổ tay chị May kéo ngược lui sau rồi la lớn. Trong nhà ai cũng hiểu bấy giờ người mà anh trai nó ghét nhất chính là May. Hồi trước anh cũng thương cô em họ này nhưng từ ngày May thay đổi thì anh Thiện cũng thay đổi luôn thái độ với cô ta.

- Anh buông tay em ra! Em làm gì là quyền của em! Mắc mớ gì anh mà cứ gập mặt là quát mắng hả?

May cũng không vừa, giựt phăng tay mình ra rồi quay lưng cãi lại.

- Đồ vô giáo dục! Mày hư hỏng thì hư hỏng một mình đi! Đừng có rủ rê lôi kéo nhỏ em của tao!

- Thôi mà! Trời tối lắm rồi! Hai với chị vào nhà đi! Để ba mẹ nhìn thấy lại rách việc!

- Cái thứ con gái mất nết như mày tao cũng không cần đặt miệng!

- Tôi cũng ko cần anh quan tâm! Anh thì tốt lành hơn ai chứ? Suốt ngày đi lừa tình con gái người ta! Anh cũng chỉ là một thằng sở Khanh mà thôi!

Bốp!!!!!!!!

Nó chơi với khi nhìn thấy anh trai mình tát cô chị họ. Mọi chuyện có lẽ đã lên tới đỉnh điểm và không thể nào kìm nén được nữa. May sững sờ trước cái tát như trời giáng rồi ôm mặt chạy đi. Nó tính đuổi theo nhưng bị ông anh ngăn lại.

- Kệ nó! Mày đừng có quan tâm! Tốt nhất là nó đừng có về cái nhà này nữa!!!!!!!!

Nói rồi Thiện dắt xe vào trong. Nó lo lắng nhìn ra phía đường lớn. Tối như thế này rồi, chị May có thể đi đâu được nữa.....

.....

Và sự thật là cho đến ngày hôm sau thì vẫn không có tung tích gì của Như May. Cả nhà nó bắt đầu hốt hoảng lo lắng. Ba mẹ nó thì như ngồi trên đống lửa. Nó thì gọi điện tới tất cả những người bạn của chị mình nhưng không ai biết được giờ May đang ở đâu. Riêng ông anh trai của Thanh thì vẫn bình tĩnh và xem như không có chuyện gì.

- Tất cả là tại Hai! Sao Hai lại tát chị ấy chứ?????

- Ai bảo nó hỗn với anh! Cái thứ con gái ***** như thế thì thương tiếc gì chứ?

- Hai thật là!!!!!!!!!!

Nó nổi khùng bỏ ra ngoài. Việc May bị anh trai nó tát nên bỏ đi chỉ có nó biết, ba mẹ nó vẫn nghĩ là chị họ nó ham chơi nên không về nhà. Nếu biết được chuyện này thì chắc anh Thiện khó sống.

Mãi lo chuyện tìm chị họ, nó quên mất hôm nay là sinh nhật Phạm Minh và Phạm Quang. Nếu không nhờ nhỏ Liên nhắc thì chắc chiều nay nó không nhớ việc đi tham dự party mừng sinh nhật hai cậu bạn thân nhất của mình....Hèn gì sáng nay đi học, thấy nó không đả động gì đến chuyện sinh nhật nên mặt mày Phạm Minh cứ gắt lên. Nó tự đập tay vào đầu than trách cho cái tính mau quên của mình....

Như Quang đã nói từ trước, trong buổi lễ sinh nhật chiều nay sẽ có một bất ngờ...

Nhưng không hẳn chỉ là một....

Mà còn có những điều bất ngờ khác đến với nó tạo nên một khúc ngoặt quan trọng trong cuộc đời của Trần Thanh Thanh....

Tạm gác lại chuyện tìm cô chị họ, nó loay hoay với đồng quần áo trong tủ để kiếm ra một bộ cánh phù hợp nhất cho buổi tiệc quan trọng này. Nhưng thực sự là khá khó khăn vì ít khi mẹ mua váy đầm cho nó, chỉ

toàn mua quần jean với áo pull mà thôi. Đang suy nghĩ không biết phải mặc cái gì mà quan trọng hơn là không có cái gì có thể mặc được, nó mỉm cười sung sướng khi nhớ ra mình có một cô chị họ ăn mặc rất thời trang, mà người Như May cũng nhỏ nhỏ như nó nên chắc có lẽ áo quần của chị ấy nó sẽ mặc vừa. Nghĩ là làm, Thanh phóng ào sang phòng cô chị họ, vì là người trong nhà với nhau nên chẳng ai khóa phòng làm gì, nó hồ hởi mở cửa phòng rồi tiến tới tủ áo quần. Đây là lần thứ 3 nó bước chân vào phòng của chị May vì thực sự mà nói, cho dù là chị em gái với nhau nhưng ít khi nó và cô chị họ gần gũi tâm sự. Đặt tay lên cái nắm cửa của tủ, mắt nó đột nhiên dừng lại trước khung ảnh nhỏ đặt trên chiếc bàn đựng dàn máy vi tính ngay cạnh đó. Nếu là hình của May thì chắc hẳn sẽ chẳng có vấn đề gì, nhưng đây là hình của một chàng trai nào đó lạ hoắc, và tấm kính trong của khung ảnh đã bị rạn vỡ khá nặng chứng tỏ nó đã bị rơi xuống đất. Thanh tò mò cầm khung ảnh lên nhìn chăm chú. Nó tự hỏi tại sao chị nó không thay tấm kính vỡ này bằng tấm kính khác nguyên vẹn mà cứ để như thế. Có lẽ là chị nó không muốn.....Nghĩ vẫn vơ một hồi, nó nhớ ra việc quan trọng mình vẫn chưa làm xong nên đặt vội khung ảnh xuống bàn rồi mở tủ tìm một chiếc váy nào đó thích hợp.....

Sau gần nửa tiếng chọn lựa (vì nhiều quá) nó mới ưng ý được một chiếc đầm dạ hội ngắn màu rêu có ánh bạc. Da nó trắng nên mặc chắc sẽ hợp. Không có chị May ở đây, nó cảm giác mình không đủ tự tin để có thể ăn mặc thời trang và ấn tượng...Thôi thì đành liều.....

6h tối...

Sau khi vật lộn với đồng váy đầm giày dép, anh Thiện chở nó tới buổi tiệc. Phải nấn nỉ đến đứt lưỡi ông anh trai quý hóa mới đồng ý làm cái nhiệm vụ đưa đón này. Cái “giá” nó phải trả cũng không nhẹ, đó là chấp nhận rửa chén thay cho anh nó một tuần.

- Hai đúng là dã man! Chở em đi có chút xíu mà cũng tính công!

- Ô hay! Như thế là hơi ày lắm rồi! Mày tưởng được ngồi sau yên xe của một thiếu gia như anh đây dễ lắm hả?

- Thôi đi! Hai cho em xin! Hồi nhỏ chắc mẹ sinh hai gần hố bom nên giờ hai mới quảng bom không thương tiếc như thế!

- A! Cái con nhỏ này! Mày muốn anh thả mày giữa đường không hả?

- Hix! Trễ giờ rồi! Hai đừng có nóng, chạy xe đi!

Cuối cùng thì anh nó cũng chở nó tới đúng địa chỉ. Thực lòng mà nói đây là lần đầu tiên nó tới nhà hai anh em nhà họ Phạm. Nhìn đúng là giàu có thật. Chả trách hai người đó ăn xài cao cấp như thế.

- Hai về nhé! Có gì em sẽ gọi rồi Hai tới đón em nghe!

- Bực mày thật! Anh có phải là xe thô của mày đâu! Nhớ về cho sớm sớm không ba mẹ mà mắng là anh không bênh mày đâu đấy!

- Tuân lệnh sếp!

Nó cười tươi chào ông anh trai, phải vui vẻ như thế để còn có người tới chở nó về. Ai thì nó không biết chứ riêng ông anh quý hóa của mình, cứ giận lên là cái gì cũng bỏ, nó sợ vụ việc này lắm rồi nên đành chịu khó hiền hòa vui vẻ với anh hai mình. Nhưng mọi sự hình như vẫn chưa thật yên ổn khi anh Thiện lúc quay đầu xe do vô ý đã quệt vào chân của một chị gái nào đó vừa bước tới. Nó hốt hãi chạy đến...

- Chị ơi! Chị không sao chứ???? Hai! Sao quay xe vô ý thế!

- Cũng không sao đâu! – chị kia hơi nhăn nhó.

Anh nó hốt hoảng dừng xe tiến lại. Và theo kinh nghiệm của một đứa chuyên môn xem phim tình cảm và đọc truyện tình cảm như nó thì cái ánh mắt khi ông anh quý hóa nhìn thấy chị gái kia là hoàn toàn không bình thường. Bằng chứng là anh nó cứ sững người ra trong khi chị kia đã mỉm cười vẫy tay bảo là không sao.

- Hai! Hai sao thế? – nó vỗ vai anh Thiện.

- Tôi không sao cả! Chỉ hơi bầm một chút thôi! – chị kia trả lời nhẹ nhàng.

- Hơ...xin lỗi...tôi không cố ý...cô....cô không sao thật chứ????? – đó là lần đầu tiên trong đời nó thấy anh trai mình lắp bắp trước một người con gái.

- Vâng! Tôi không sao!

Và nụ cười đó có thể ví như “nhát dao chí mạng” đâm thủng trái tim đào hoa của Trần Minh Thiện. Anh chàng cứ ngẩn tò te, mặt ngố xịt trong khi cô nàng đã chào tạm biệt để đi vào bên trong.

- Hai! Tỉnh lại mau! Người ta đi rồi mà! – nó bụm miệng cười đánh vào tay ông anh.

- Anh bị cái gì rồi mà ới!

- Bị cái gì nữa! Mũi tên thần Cupid đâm trúng tim rồi! Haha!

- Này cưng! Hôm nay bằng mọi giá nhất định cưng phải tìm hiểu cô ấy là ai, tên gì và lấy số điện thoại cho anh nghe không? – anh nó đột ngột cầm mạnh hai tay nó giật giật.

- Hai điên rồi hả???? Em có quen biết gì chị ta đâu mà bảo em làm cái chuyện đó!

- Coi như anh năn nỉ cưng! Cái miệng của cưng dẻo như thế thì việc đó có khó gì đâu! Làm giúp anh rồi cưng muốn gì anh cũng chiều!

- Hơ! Được rồi! Hai đừng có lay lay em như thế! Em sẽ cố gắng! Nhưng Hai nhớ là em muốn gì Hai cũng phải làm đó! – nó mỉm cười “nham hiểm”.

- Iu cưng quá đi mất!

Anh nó mỉm cười toe toét, hôn một phát vào môi nó rồi lên xe rồ ga chạy đi. Nó nhú mồm nhìn theo lắc đầu. Bấy lâu nay anh toàn làm khổ con gái, bây giờ đến lượt con gái làm anh khổ. Đúng là....

- Này! Tới rồi thì vào đi! Đứng đó làm gì????????????????

Tiếng quát từ đằng sau lưng khiến nó giật bắn mình. Nghe giọng điệu này không cần nhìn cũng biết là ai. Hôm nay sinh nhật của cậu ta mà cũng không thấy được một sự thân thiện hiền lành nào hết. Nó bậm môi quay lại, mặt nhăn nhó...

- Sao lúc nào cậu cũng thích hét thế hả? Tôi ngồi chung với cậu riết rồi tai cũng điếc luôn!

- Điếc hay lãng gì thì kệ cậu! Tôi không cần quan tâm!

Bằng một sự bực mình, Phạm Minh cảm rầm một câu rồi bỏ đi vào trong. Nó tự hỏi không hiểu mình đã làm cái gì nên tội mà cậu bạn thân lại tức giận như thế....

Buổi tiệc nhìn chung là rất linh đình. Khách khứa đông nghịt, ngoài những người bạn của hai anh em sinh đôi còn có anh chị em họ hai bên nội ngoại, con cái của mấy ông giám đốc là bạn của bố Phạm Minh và Phạm Quang. Tiệc sinh nhật nhưng chẳng khác một đại nhạc hội. Nó hơi khộp trước sự đông đúc này, cũng may có nhỏ Liên với mấy đứa bạn cùng trường nên nó cũng bớt sợ hơn. Và tình hình là trong buổi tiệc này, nó không thể phân biệt được đâu là Minh và đâu là Quang nữa. Không biết vì lý do gì mà hôm nay hai anh em họ ăn mặc giống hệt nhau, ngay cả cái kính cận cũng cùng một loại, tóc để cùng một kiểu. Căn cứ để phân biệt chỉ còn duy nhất là nét mặt. Cứ ai lạnh lạnh, trầm trầm thì là Ghim, người luôn niềm nở mỉm cười là Gum. Nhưng khi cả hai đều không cười thì thật sự chẳng thể nào nhìn ra đâu là anh, đâu là em. Nó cứ gọi là hoa mắt cả lên.

- Sao hôm nay họ lại ăn mặc giống nhau thế mà? Tao chẳng biết đứa nào ra đứa nào. – nhỏ Liên xì xầm bên tai nó.

- Bộ mà tưởng tao biết hả? Đến tao còn không phân biệt được nữa là....Hix....Làm sao mà tặng quà đây!

Nó thở dài rồi nhìn xuống hộp quà trên tay. Nó muốn tặng riêng ỗi người chứ không đặt quà lên chiếc bàn to gần tháp bánh sinh nhật 5 tầng trước mặt. Quà của nó không phải thứ gì đắt tiền nhưng chính là công sức và tâm huyết của nó. Đó là hai chiếc khăn len tự đan đã được nó cặm cùi làm trong vòng gần một năm trời. Có lẽ sẽ không đẹp như khăn mua ngoài tiệm nhưng chắc chắn là ý nghĩa hơn những thứ đắt tiền đang nằm trên kia. Nó tự nghĩ như thế rồi mỉm cười bóp nhẹ hộp quà.

- Nhưng phải công nhận là anh em nhà này đẹp mã ghê mà nhỉ? Nhìn là biết ngay con nhà giàu!

- Ồ!

Sự thật thì nó khá dị ứng với cái gọi là “đẹp trai”. Vì bản thân nó luôn không tự tin cho lắm về ngoại hình của mình nên cũng không thích thú khi thấy sự chênh lệch giữa nó và hai anh em nhà họ Phạm. Đang đưa mắt nhìn quanh, nó suýt nữa sặc nước khi nhìn thấy ai đó trông rất giống Như May – cô chị họ ăn chơi mà hai hôm nay cả nhà nó cất công đi tìm. Nó vội vã đưa hộp quà cho nhỏ Liên cầm dùm rồi phóng ào tới...

- Chị!!!!!!!!!! Sao chị lại ở đây????? Mấy hôm nay chị đi đâu????? – nó cầm tay Như May lay lay.

- Ai thế này????? – một trong số những anh chàng có mặt xung quanh lên tiếng khi thấy sự xuất hiện đột ngột của nó.

- Hơ...Đây là em họ mình! Tính nó hơi sổ sàng vậy đấy!

Chị nó có vẻ hơi quê quê liền cười trừ chữa cháy rồi lôi nó ra một góc nói chuyện.

- Sao cũng lại ở đây? Mà có chuyện gì thì từ từ nói! Ai lại chạy ù tới như thế làm chị khó xử!

- Chị mới quá đáng! Mấy hôm nay chị ở đâu mà khiến cả nhà đi tìm mãi! Còn thiếu nước báo công an thôi đó!

- Thì chị tới nhà bạn ở chứ có đi đâu đâu! Ở nhà cho lão Thiện bắt nạt à?

- Dù có thế thì chị cũng phải gọi điện về nhà ọi người yên tâm chứ?

- Hi! Chị quên! Thôi có gì nói sau! Chị tới với bạn chị đã nhé!

Chưa kịp để nó nói hết câu thì Như May đã tiến nhanh lại phía đám đông vừa nãy. Nó chắc mẩm rằng một trong số những anh chàng đứng đó là người yêu mới của cô chị họ, và anh ta có sự liên hệ nào đó với anh em nhà họ Phạm, bằng chứng là nó nhìn thấy Gum(hoặc Ghim) tiến lại cười nói vui vẻ với những người đó. Chắc là anh em họ. Nó bỗng cảm thấy mình lạc lõng trong buổi tiệc. Vậy mà Quang đã từng nói nó cũng là nhân vật trung tâm của đêm nay. Nghĩ ngợi một hồi, nó thở dài tiến về chỗ ngồi, dù sao tìm được cô chị họ cũng là một chuyện tốt rồi...

Nhưng nó đã không để ý rằng trong vô số những người khách đến tham dự buổi lễ này, có một người từ nãy đến giờ vẫn luôn chăm chú theo dõi nó.....

Đang ngồi tám chuyện trên trời dưới đất với nhỏ Liên cùng mấy đứa bạn, nó giật mình khi thấy một trong hai anh em sinh đôi chạy lại cầm tay mình dẫn đi....

Đọc truyện online -

31. Chương 31

- Buông tay tôi ra! Trời ơi! Giữa đông người thế này mà cậu làm cái gì thế hả????????????? – nó giãy nảy cố gắng vùng tay mình ra khỏi tay Ghim.

Nhưng có vẻ không hiệu nghiệm mấy khi Minh vẫn cầm chặt tay nó lôi xình xịch về phía sau của ngôi biệt thự. Điện thoại trong túi nó đột nhiên rung lên, nó chỉ kịp dùng tay còn lại lôi ra rồi nhấn nhanh phím tắt trong khi tay còn lại vẫn đang bị lôi đi xình xịch.

Bóng tối dần dần bao phủ đôi mắt nó, khu vực phía sau này hình như không có điện, mà dù có cũng chỉ là những chiếc đèn nhỏ xíu lơ mờ...

- Này! Làm gì thế????????? – nó thu người nép mình vào tường khi nhìn thấy nét mặt kì lạ của Ghim.

Im lặng...

- Này...cậu...cậu...cậu định làm gì???? – nó đã bắt đầu run rẩy, trong đầu óc là hàng ngàn những suy nghĩ “đen tối” bủa vây.

Nhưng Minh vẫn im lặng, đôi mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm vào Thanh khiến nó khớp thật sự, hai tay bấu chặt vào bức tường phía sau. Đột ngột một cánh tay của cậu nhóc chống mạnh vào tường làm nó giật bắn mình. Theo như nó biết, cảnh này hơi giống trong phim...

- Minh! Cậu...cậu...đang làm tôi sợ đó....Làm ơn....đừng như thế.... – nó nhắm tịt mắt lại khi nhìn thấy khuôn mặt Ghim đang tiến sát về phía mình...

Và kết thúc của một chuỗi những hành động kì lạ và sự im lặng đến ghê người đó là một tràng cười nghiêng ngả của người đang đứng trước mặt nó. Phải! Phạm Minh đang ôm bụng cười quần quai. Ban đầu mặt Thanh ngổ xị ra, một lát sau thì nó bắt đầu nổi cáu...

- Cậu đang giở cái trò gì thế hả????????????

- Haha! Minh xin lỗi...Nhưng...nhưng mà...mình buồn cười quá! Mình không chịu nổi...Haha...

Nó bị shock đợt 2. Theo như nó nhớ thì Phạm Minh chẳng bao giờ xưng “mình – cậu” với nó...Chẳng lẽ...

Chưa kịp để nó định hình, không biết từ đâu một người lạ mặt chạy tới túm cổ áo của một trong hai anh em nhà họ Phạm và ...uỳnh tới tấp! Nó hốt hoảng há hốc mồm rồi vội vã chạy tới can ngăn.

- Này! Này! Dừng tay lại! Dừng tay lại!!!!!!!!!!!!!!

- Dám đụng vào bạn tao à? Dám có ý xấu với bạn tao à???? – kẻ lạ mặt vừa nói vừa giáng mấy cú đấm vào mặt người xấu số không thương tiếc, Ghim sau một hồi không biết chuyện gì đang xảy ra cũng quay lại bụm nhau hỏi hã.

Nghe tiếng động lạ, đám người làm của chủ tiệc chạy ủa lại lôi hai người con trai đang “hăng máu” tách khỏi nhau. Không khí thật hỗn loạn...

Mọi chuyện được giải quyết trong phòng khách bên trong của ngôi nhà để tránh khách khứa biết chuyện sẽ ồn ào phức tạp thêm.

Dưới ánh đèn điện sáng trưng, nó đau lòng khi nhìn thấy gương mặt điển trai của Phạm Minh đã gần như biến dạng với đủ vết bầm tím, nhìn sang kẻ vừa đánh nhau với Minh thì cũng không khá khẩm hơn là bao nhiêu.

- Này! Mày là ai??? Sao tự dưng đánh em tao hả????

Nó shock đợt 3. Nếu như người này gọi Phạm Minh là em thì...Chẳng lẽ người bị đánh không phải là Ghim mà là Gum sao????

- Này...Cậu...là....Phạm Quang????? – nó nói như ngạt.

- Hix...Xin lỗi cậu...Chuyện kể ra dài lắm! – Ghim...à không, bây giờ phải gọi là Gum nhẩn nhó ôm mặt.

Nó như chôn chân tại chỗ. Chuyện gì thế này???? Nó bị đem ra làm trò đùa giữa hai anh em nhà này sao????

- Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này! – Minh quát lớn rồi đưa đôi mắt đầy giận dữ nhìn kẻ vừa đánh em trai mình tới tấp - Này thằng kia! Mày là ai hả??? Em tao làm gì mày mà mày đánh nó????

- Đúng là hỗn xược! Ai cho cậu gọi tôi bằng thằng hả??? Không còn phép tắc gì nữa! – người con trai kia cũng giận dữ không kém, xem ra cậu ta không nghĩ việc mình đánh Phạm Quang là một hành động sai trái.

- Trời đất! Long! Minh! Quang! Sao anh em với nhau mà lại đánh nhau thế này hả???? – một người thanh niên tầm 20, 21 chạy tới với vẻ hốt hã.

- Anh Nam! Anh nói cho rõ ràng đi! Thằng nhóc này là ai mà lại dám đánh em trai em? – Minh gằn giọng.

- Khổ quá! Đúng là....Minh nghe anh nói nè! Đây là Phạm Long, con trai của vợ hai của bác Lân, nó sang Đức từ nhỏ nên các em không biết nhau là phải! Còn Long, đây là Phạm Minh, người bị em đánh là Phạm

Quang, hai anh em sinh đôi này là con của chú Phạm Lộc, em trai ruột của ba em! Chúng mày là anh em bà con gần mà lại đi đánh nhau là sao hả???????????? – Nam hét toáng lên.

Nó cùng tất cả mọi người có mặt lúc đó đồng loạt ồ lên. Đúng là phức tạp quá! Hóa ra họ đều là anh em với nhau. Nhưng cho đến lúc này nó vẫn không hiểu được tại sao cái người mang tên Phạm Long gì gì đó lại xông vào oánh Phạm Quang như thế????

- Nếu là anh em họ thân thuộc với nhau thì anh ta càng không thể đánh em mình một cách vô cớ như thế?
- Minh bực dọc.

- Ai bảo tôi đánh vô cớ??? Là do em cậu có ý xấu với con gái nhà người ta! Có ý xấu với bạn gái của tôi!!!!!!!

Nó giật bắn mình! Gum và Ghim cũng sững sờ không kém!!! Cái lý do có ý xấu đã kì cục rồi, đến cái lý do sau “vì đó là bạn gái tôi” càng khiến mọi người choáng váng. Nó đưa đôi mắt hình viên bi nhìn sang người mang cái tên Phạm Long. Dù bằng bất kì lý do nào thì nó cũng không thể nhận ra đó là người mà mình có quen biết chứ đừng nói là bạn bè. Vậy thì sao cậu ta lại nói ra câu đó chứ???? Sự việc càng lúc càng rối tung lên....

5/ Mọi người trong phòng khách lúc đó đa số đã rơi vào trạng thái mất bình tĩnh. Đặc biệt là Phạm Minh!

- Này ông anh kia! Ông đang nói nhảm cái gì thế hả??????

Nó cũng đơ người nhìn về phía Phạm Long...

- Tôi không nói nhảm! Chính mắt tôi nhìn thấy em trai cậu kéo cô ấy vào chỗ khuất để làm chuyện xấu! Tôi đánh em cậu như thế là nhẹ rồi đấy! – Long hậm hực.

- Cái gì???? Làm chuyện xấu???? – mọi người đồng loạt ồ lên.

- Trời ơi! Tất cả không phải như anh nghĩ đâu! Ui da! – Quang im lặng này giờ mới bắt đầu lên tiếng.

Sau một hồi nghe Gum phân trần. Nó mới hiểu ra hết cơ sự. Đại loại là như thế này. Thực ra trước khi buổi tiệc này được bắt đầu, hai anh em đã đặt ra một cuộc “cá độ” (nói cho nhanh là như vậy ++), nếu Quang làm cho Thanh nhầm lẫn được mình là Phạm Minh thì coi như Gum thắng, ngược lại thì Ghim thắng. Cái vụ kéo tay nó ra phía sau “bày trò” cũng đều là chủ ý của Phạm Minh nhằm để thử thách sự nhạy bén của cô bạn trong việc phân biệt đâu là anh, đâu là em.

- Mấy người...mấy người! Mấy người đem tôi ra làm trò đùa hả????????????????? Mấy người còn nhân tính không vậy???????????????? – nó hét dựng lên, mặt mày đỏ ửng khi biết được sự thật.

- Hix! Tội mình xin lỗi! Minh và anh cũng chỉ có ý trêu vui một chút thôi! – Quang lí nhí bào chữa.

Nó vẫn không nguôi nổi cơn tức giận. Phạm Minh thì im hơi lặng tiếng không nói năng gì. Thực sự thì cậu nhóc cũng sợ nó lắm! Nhất là khi nó nổi khùng!

- Vậy là rõ rồi nhé! Tất cả đều chỉ là hiểu lầm! Tội nhóc này đúng là lảm chuyện! – anh Nam thở dài lắc đầu đưa ra một câu kết luận.

- Nhưng mà...anh Long mới về nước ngày hôm nay, tại sao lại có thể quen nhỏ khùng, à quên, Thanh Thanh mà anh lại bảo đây là bạn gái của anh???? – Minh lúc này mới phát hiện ra được vấn đề then chốt chưa được giải quyết.

- Ồ! Đúng rồi đó! Sao em quen cô bé này??? Em ở nước ngoài từ nhỏ mà! – anh Nam cũng hùa theo.

Và nó chính là người mong đợi câu trả lời nhất.

- Đó là một bí mật! – Long cười mỉm rồi kéo tay nó đi, trước khi đi còn quay lại nói với mọi người – Em dẫn bạn ấy ra đây nói chuyện riêng một chút!

Lần thứ 2 trong ngày nó bị người ta lôi đi. Nhưng đành chấp nhận hy sinh vì sự thật.

Long kéo nó ra hành lang bên phải rồi lấy điện thoại ra, cười tươi nhìn nó:

- Nè! Hồi này sao cậu dám cắt cuộc gọi của mình?

Nó lóc cóc lòi chiếc di động ra, đúng là ban nãy lúc bị Gum kéo đi, điện thoại nó có đổ chuông nhưng vì gấp quá nên nó phải nhấn nút cancel cuộc gọi. Nó nhìn màn hình, số điện thoại lạ hoắc rồi nhìn lên Long, ánh mắt đầy sự khó hiểu.

- Là sao???

- Cậu có nhớ lời hứa của mình không? Mình hứa sẽ về Việt Nam để gặp cậu.

- Ô...

- Lyn yêu quý của mình! Không ngờ được gặp cậu sớm như thế!!!!!! Gần mấy tháng trời cậu không online, mình tưởng chúng ta sẽ xa nhau mãi mãi!! – Long đột ngột ôm ghì lấy nó, nhưng lần này nó không hất ra, vì cả người nó bây giờ đã cứng đờ trong nỗi ngỡ ngàng. Cái tên Lyn nghe sao quen quá! Hình như...có một thời...nó đã có một “Hoàng tử Online”....

Phải mất tới 15 phút nó mới lấy lại bình tĩnh. Nó giương đôi mắt đầy sự kinh ngạc nhìn Long và cất giọng run rẩy:

- Bom...! Cậu...cậu...là Bom??????

- Yeah! Cuối cùng cậu cũng nhớ ra mình! – Long cười sung sướng.

- Nhưng làm sao cậu nhận ra mình??? Chúng ta...chúng ta...chưa hề cho nhau coi webcam mà???

- Chính mình cũng không ngờ là mình có thể tìm được cậu! Có lẽ chúng ta có duyên! Cậu nhớ không? Có một lần, cậu gõ nhầm ô chat nên đã send nhầm số di động của cậu, cũng có một lần, mình hỏi cậu hãy thử miêu tả về bản thân thì cậu đã miêu tả rất giống với những gì cậu có bây giờ, và cũng có một lần, cậu bảo rằng cậu tên là Thanh! Tất cả những điều đó đã giúp mình nhận ra cậu. Thực ra lúc thấy cậu trong buổi tiệc, mình đã cảm giác có cái gì đó rất quen thuộc, mình nhìn cậu mãi và nảy ra ý định gọi điện vào số di động hôm bữa cậu send nhầm. Và đúng là ý trời khi cậu đã cầm máy!

Nó sững sờ nghe những lời nói của Long. Trên đời này thực sự có duyên số hay sao???? Có thể tồn tại những việc kì diệu như chuyện ngày hôm nay hay sao????

- Nếu cậu vẫn chưa tin thì chúng ta có thể check với nhau! Không biết cậu như thế nào chứ đối với mình, những chuyện mà chúng ta nói với nhau mình đều nhớ hết! – Long tự tin.

Và tất nhiên là nó check! Dù không phải thuộc dạng nhớ dai nhưng trong sâu thẳm trái tim Thanh, nó vẫn luôn nhớ Bom và tự an ủi rằng đó chính là Hoàng tử Online duy nhất tốt đẹp với mình nên những kí ức về Bom nó vẫn còn nhớ trong đầu, mặc dù đã hơi mờ nhạt. Hai người hỏi qua hỏi lại hàng đống câu hỏi. Và mọi sự trả lời đều trùng khớp! Nó vỡ òa trong niềm hạnh phúc xen lẫn ngạc nhiên. Lúc trước nó mong chờ những mãi mà không thấy Hoàng tử nào xuất hiện, còn bây giờ, khi nó đã thôi khi cái ước mơ cao xa đó thì từ đâu lại xuất hiện những vị Hoàng tử trong mơ...Đúng là hạnh phúc luôn đến vào những thời điểm mà ta không thể ngờ đến. Cũng như trong cuộc đời luôn có những ngã rẽ đột ngột đưa ta đi về một hướng mới....

- Hạnh phúc thật! Từ nay Phạm Long này đã tìm được người để yêu!

Bom ôm chầm nó thêm lần nữa. Nó cũng vui vẻ ôm chặt cậu bạn ảo thân thương. Bây giờ nó mới nhận ra, ảo cũng sẽ có lúc thành thật, nếu như ta biết trân trọng mọi thứ!

Một Hoàng tử nữa đến trong đời nó, thay thế cho sự ra đi của hai vị Hoàng tử đã đem lại quá nhiều nỗi đau cho nó.

Nhưng...

Hoàng tử....

Có thật hay không?

Nó không biết được. Tất cả sẽ chờ đợi những bước đi của định mệnh....xa xôi...và đầy bí ẩn.....

Đọc truyện online -

32. Chương 32

Buổi tiệc sinh nhật vẫn được diễn ra theo kế hoạch. Tuy nhiên, thay vì cả hai hoàng tử sinh đôi cùng xuất hiện một lúc thì bây giờ chỉ còn mỗi Phạm Minh là đại diện, gương mặt Phạm Quang do bầm dập quá nên phải tạm lánh sau hậu trường. Tự dưng nhìn thấy mặt Ghim là máu trong người nó sôi lên sùng sục, gì chứ nó cực ghét bị đem ra làm trò cười cho người khác. Phạm Minh lần này đúng là mắc một cái tội quá to, và nó tự nhủ sẽ không tha thứ cho cậu nhóc một cách dễ dàng, cả Phạm Quang cũng vậy.

Đang mải mê nói chuyện và “chén” cùng đám bạn trong bàn, nó chợt nhìn thấy cô gái mà hồi nãy anh trai nó đã chết lên chết xuống và hết lời năn nỉ nó xin cho bằng được số điện thoại. Mặc dù không phải là đứa bạo dạn nhưng vì “sự nghiệp không rửa chén” nó đành bầm bụng mon men sang bàn bên cạnh để thực thi nhiệm vụ mà anh trai giao phó.

Nhưng đúng là ông trời thương nó khi vừa dợm bước đến Thanh Thanh đã nhìn thấy Bom – Hoàng tử Online “từ trên trời rơi xuống” cầm ly nước tiến lại gần chị gái đó. Trông họ có vẻ rất thân thiết.

- Ôi Thanh! Cậu tới đây! – nhìn thấy khuôn mặt “ngáo ộp” của nó, Bom vội hươ tay ngoắc lấy ngoắc để.

Nó mỉm cười sung sướng lon ton chạy tới. Có lẽ Bom không phải chỉ là Hoàng tử trong mơ mà còn là thiên sứ may mắn của nó thì phải???

Chị gái mà anh nó mê mẩn ngẩn mặt lên nhìn rồi hỏi nhẹ:

- Ai thế nhóc?

- Dạ! Công chúa của em ạ!

- Cái gì???? – nó lác mắt nhìn Bom.

- Giới thiệu với cậu đây là chị Ngân! Con gái của quản gia nhà mình! Chị gái kết nghĩa của mình đó! – Bom cười tươi.

- À! Em chào chị ạ! Hồi nãy anh em quả là không phải? – nó lí nhí gãi đầu.

- Không sao! Anh em cũng không vô ý mà! – cô gái mang tên Ngân cười hiền, nó tự mừng thầm vì cuối cùng ông anh trai lông bông của mình cũng kiếm được một cô gái chuẩn đáng để theo đuổi.

- Hóa ra hai người có gặp nhau rồi hả??? – Bom thắc mắc.

- Uh! Lúc đầu tiệc! Cũng không có gì! – nó nói lảng để tránh việc Bom đề cập sâu hơn tới vấn đề này.

Sau một hồi cười sái cả quai hàm và nói mỗi cả miệng, cuối cùng nó cũng hoàn thành xong cái nhiệm vụ to đùng mà đại ca giao phó. Thanh hí hửng lưu số điện thoại của chị Ngân với lý do rất ngây thơ rằng vì chị ấy học sư phạm Lý nên có gì không hiểu thì gọi hỏi cho tiện!

Đang hạnh phúc nghĩ ngợi đến cái viễn cảnh hành hạ ông anh trai đáng ghét ở nhà, nó vội giật mình khi nhìn thấy ánh đèn được bật sáng rực lên, mọi sự chú ý đều hướng về trung tâm của buổi tiệc, đó chính là chiếc bàn đặt 5 tầng bánh kem cao ngất ngưỡng kèm theo bên cạnh là những hộp quà đầy đủ màu sắc. Phạm Minh đang đứng ở đó cùng với ba mình.

- Cảm ơn quý vị đã bớt chút thời gian đến tham dự buổi tiệc nhỏ mừng sinh nhật hai đứa con trai của tôi! Hôm nay là ngày mà cuộc đời ban tặng cho tôi món quà quý giá nhất. Đó chính là hai quý tử tuyệt vời này. Đáng lẽ hai anh em sẽ cùng quý vị tham gia buổi tiệc, nhưng vì lý do sức khỏe nên cháu thứ hai không thể ra tiếp đón quý vị. Mong mọi người thông cảm! Còn bây giờ thì mời tất cả hãy cùng nâng ly và thưởng thức buổi tiệc nhỏ của gia đình chúng tôi!

Sau lời dứt của ba Phạm Minh, mọi người đồng loạt nâng ly chúc mừng. Nó nhủ thầm việc này thực ra cũng không cần thiết, ba của hai anh em sinh đôi có vẻ thích khoa trương nên mới màu mè như vậy. Buổi tiệc diễn ra rôm rả, người ta tới đây đa phần chỉ vì mối quan hệ làm ăn với ông Phạm chứ chẳng ai quan tâm đến hai anh em Gum Ghim. Bằng chứng là sự thiếu vắng của Phạm Quang hầu như không ai để ý tới.

Nó chốc chốc lại nhìn sang Ghim, cậu nhóc lạnh lùng đi hết từ bàn này sang bàn nọ, nhận những lời chúc mừng sáo rỗng và không chút thật lòng từ mấy người khách lạ hoắc mà chỉ có ba cậu ta mới biết đó là ai. Hình như Minh không vui, nó nhận ra điều đó trong cử chỉ và ánh mắt của cậu nhóc.

- Đợi mãi mới thấy hotboy tới bàn của tụi này đây! – Liên buông một câu chọc ghẹo khi thấy Minh tiến tới bàn của nó và lũ bạn trong lớp.

- Bộ cậu tưởng tôi thích lắm hả? – Minh nhìn Liên càu nhàu.

- Này Chảnh! Mày còn chần chờ gì nữa! Tặng quà cho nó đi! Không thì đến bao giờ mới có cơ hội để chàng hiểu lòng mình! – nhỏ Liên hất hông nó cười “nham hiểm”. Thanh nhìn mặt phóng đôi mắt đầy oán hận sang phía con bạn lau chấu của mình. Nó bối rối ngược nhìn lên, Minh có vẻ khá tò mò sau khi nghe những gì Liên nói.

- Này! Tặng cậu và Gum! Hộp caro là của cậu, hộp trơn là của Gum! Cầm đi! – nó hơi ngượng, dúm hai hộp quà vào tay Minh.

Cả bàn cười ồ lên. Mặt nó lại đỏ ửng. Nó không hiểu sao mình lại như thế! Mới ban nãy còn tự dặn lòng không tha thứ cho cậu nhóc vậy mà bây giờ lại lúng búng như gà mất tóc. Đúng là những gì ta nghĩ và những gì ta làm luôn có một khoảng cách...khá xa!

Phạm Minh ban đầu ngỡ ngàng khi nhận hộp quà, nhưng sau đó ánh mắt lại trở về lạnh lùng. Không hiểu sao, cậu nhóc lại cầm tay nó rồi kéo đứng lên khiến nó loạng quạng suýt ngã. Cậu nhóc cầm rất chặt làm mọi người trong bàn ai cũng ngạc nhiên đưa mắt “bò” ra nhìn. Chỉ có nó là nhăn nhó vì...đau!

- Minh! Cậu bị gì thế? Thả tay ra! Đau! – nó bực bội nhìn Ghim.

- Tôi không thả đấy! Cậu làm gì được tôi? – Ghim mặt lỳ lỳ, ý thách thức.

- Cậu khùng hả??? Sao hôm nay cậu toàn làm chuyện điên rồ không vậy? – nó đã bắt đầu tức giận.

- Cứ cho là vậy! – Ghim mỉm cười rồi kéo mạnh nó ngã về phía mình...

Mọi người chết lặng. Nó bị shock. Ai cũng biết Minh là một cậu nhóc rất kỳ quặc. Nhưng có nằm mơ thì người ta cũng không tưởng tượng được rằng tiểu thiếu gia nhà họ Phạm lại có cách biểu hiện tình cảm quái dị đến mức này.

Nhưng mọi chuyện không dừng lại đó...

Khi mà...

Phạm Long từ đằng sau lù lù tiến lại với sát khí đằng đằng:

- THẢ THANH THANH RA!

Nó luống cuống cố đẩy Phạm Minh ra. Trong khi đó Phạm Long hùng hổ chạy tới cầm tay Ghim kéo mạnh để tách cậu nhóc ra khỏi người nó. Mọi người cứ tròn mắt nhìn và chẳng ai hiểu được chúng nó đang làm gì.

- Anh bảo em thả cô ấy ra! Em không nghe hả? – Bom bực bội la lớn.

- Anh có quyền gì mà bảo tôi thả nhóc khùng này ra? – Phạm Minh chẳng hề bối rối, vẫn ghì chặt nó áp sát vào người mình. Cậu nhóc khỏe bẩm sinh nên cho dù Thanh có cố gắng hết sức thì vẫn không thể thoát ra khỏi bàn tay cậu chủ họ Phạm.

- Nhưng em là gì của cô ấy mà có quyền làm như thế? – Phạm Long cũng không chịu thua.

- Tôi không là gì của nhóc khùng! Nhưng tôi thích nó!

Câu nói thản nhiên của Phạm Minh khiến tất cả ồ lên ngỡ ngàng. Nó vốn dĩ cũng biết chuyện này nhưng trong hoàn cảnh lúc bấy giờ thì lời “tổ tình bạo lực” của Ghim làm tim nó rụng rời vì...không tin nổi!

- Em thích cô ấy? Ok! Nhưng anh cũng đâu có bảo là anh không thích cô ấy? Suy ra em thả Thanh Thanh ra! Right now! – Bom nghiêng răng kèn kẹt, mặt đỏ ửng nhưng vẫn toát lên vẻ ngạo nghễ.

- Thôi đi! Làm ơn thả tôi ra! Đau quá! Cậu đi quá giới hạn rồi đấy Phạm Minh! – nó bỗng nổi máu khùng, gầm gừ nhìn cậu bạn máu lạnh.

Trước ánh mắt đầy giận dữ của nó, Ghim từ từ buông tay...Gì chứ Minh hiểu rõ, khi Trần Thanh Thanh đã nhìn mình với ánh mắt như vậy thì chứng tỏ cô bé đã “vỡ bờ”....

Buổi tiệc sinh nhật đang vui vẻ bỗng dưng náo loạn hẳn lên. Không một ai có thể hiểu được những hành động kì quặc vừa rồi của Phạm Minh cũng như mối quan hệ đầy bí ẩn giữa ba người. Họ bắt đầu bàn tán xầm xì. Nó không chịu nổi đành phải trốn về trước. Trong khi đó thì Phạm Minh với khuôn mặt vô cảm vào thẳng trong nhà, Bom lặng lẽ nhìn theo rồi chạy đi tìm nó. Ông Phạm bối rối không biết làm thế nào đành cáo lỗi với quan khách có mặt trong buổi tiệc. Chắc hẳn ông không ngờ rằng Phạm Minh – con trai mình đồng ý tổ chức sinh nhật theo kiểu công khai và linh đình như thế này chỉ vì một lý do duy nhất, đó là để bày tỏ tình cảm với người mà cậu thích. Là một con người nội tâm khép kín, và cũng là kẻ không có quá nhiều hy vọng vào cuộc đời nên lần này cậu nhóc quyết định liều một phen, nếu được thì sẽ có hạnh phúc, còn không thì chấm dứt và chôn đi cái tình cảm đầy đau khổ này. Nhưng mọi chuyện lại đi theo một hướng quá sức tưởng tượng khi có sự xuất hiện của Phạm Long – ông anh họ từ trên trời rơi xuống. Bây giờ...đối với Phạm Minh...tất cả...đã hết thật rồi.....

.....

5 ngày sau...

Nó đi học với tâm trạng không mấy vui vẻ. Phạm Minh từ hôm sinh nhật đến bây giờ chẳng khác nào một tảng băng lạnh chính hiệu. Ai hỏi gì cũng ngoảnh mặt quay đi, ngay cả cô giáo kêu đứng dậy phát biểu thì cậu ta cũng chỉ đứng im nhìn. Ra chơi thì trốn đi đâu đó, ra về thì lẳng lặng về một mình. Phạm Minh cứ như một cái bóng cô độc đi từng bước lùi giữa cuộc đời xô bồ tấp nập. Đến nó cũng không làm cách nào để cậu nhóc mở miệng ra dù chỉ là một tiếng Uhm.

- Anh không ăn mấy ngày nay rồi! – Phạm Quang rầu rĩ nói với nó.

- Cái gì??? Không ăn thì làm sao mà chịu nổi????

- Mình cũng cố hết cách rồi! Ai cũng bảo anh bị trầm cảm mức độ nặng!

- Trầm cảm????

- Mà hôm đó cậu nói gì với ảnh để khiến ảnh ra thế này vậy???? Ảnh thương cậu còn hơn thương mình...

- Mình....

Nó chẳng biết nói gì. Nhưng thực sự thì nó không nghĩ mình đã nói cái gì quá sai hay xúc phạm để khiến Ghim phải hành xử như thế! Đạo này hình như cậu nhóc có vấn đề về tâm lý khi cách cư xử cũng như hành động cứ thay đổi xoành xoạch và luôn làm theo hướng quái dị. Nó thấy lo vô cùng nhưng không biết làm thế nào. Ngay cả nhìn mặt nó mà Ghim còn không thèm nhìn thì có cơ hội nào mà nói với cậu ta.....

Phạm Long đã chuyển tới học trường nó và cùng lớp với Phạm Quang. Sự xuất hiện của Long khiến cả trường cứ xôn xao. Cái tên “Cậu ấm họ Phạm” từ từ được mọi người sử dụng để gọi ba cậu nhóc. Ba người ba tính cách: Phạm Minh lạnh như băng, Phạm Quang đáng yêu như con gái, Phạm Long ngạo nghễ và lẳng tử. Cứ mỗi lần nhắc đến tên của ba người thì như là có chuyện để bàn tán. Tất nhiên nhân vật trung tâm của những câu chuyện đó chính là nó!

- Lyn này! Chiều nay chúng ta đi chơi nhé?

- Hở??? Đi chơi????

- Uh! Từ hồi về Việt Nam đến bây giờ, mình chưa đi đâu cả!

Nó im lặng. Sự xuất hiện của Bom đúng thật là khiến nó rất vui. Nhưng càng lúc nó càng nhận thấy cậu bạn này có cái gì đó rất độc đoán và gia trưởng, đôi khi còn khá ích kỷ và lạnh lùng. Nói chung là cứ có cái gì đó ở Bom khiến nó ái ngại và đôi chút không thích. Mặc dù cậu nhóc cực kỳ đẹp trai, phải nói là rất đẹp, đẹp hơn Tuấn nhiều.

- À uh! Mai lớp mình kiểm tra một tiết Toán nên tối nay mình phải học bài. Chắc để lần sau nhé?

- Cái gì??? Học bài??? Cậu nói dối! Học bài hay là đi tìm thằng Ghim? – Bom bực tức.

- Ô! Ghim thì ngày nào mà mình chẳng gặp, cần gì tối phải gặp nữa???

- Mình không quan tâm! Chiều nay cậu phải đi với mình! Cậu mà không đến thì đừng coi mình là bạn nữa! Đừng tưởng cậu được Phạm Long này thích thì muốn làm gì thì làm đâu!

Nó ngơ người nhìn theo bóng Long đang khuất dần sau bức tường đối diện. “Hoàng tử” của nó đây sao???? Chúng nó chỉ mới gặp nhau chưa đầy một tuần mà sao nó cảm thấy thất vọng tràn trề như thế này nhỉ???

.....

Giờ ra chơi...

- - Ê mày! Đi với tao! – nhỏ Liên lôi xồng xộc nó đi ra cửa.

- Đi đâu???? Đừng nói với tao là mày lại bắt tao đứng ngoài nhà vệ sinh chờ mày chứ???

- Hi! Biết rồi thì hỏi làm gì nữa! Đi nhanh lên! Hôm nay tao uống nước hơi nhiều!

Nó lắc đầu chán nản con bạn. Cái số của nhỏ Liên hình như gắn chặt với cái nhà vệ sinh thì phải ++.

Bây giờ nó đang đứng trước nhà vệ sinh của trường. Bỗng chốc trong kí ức xa xôi của mình, nó nhớ lại đã có lần nhìn thấy Minh hút thuốc lá ở đây nhưng khi đó nó vẫn chưa biết đó là cậu nhóc. Theo cảm giác, nó lại tiến tới chỗ hôm nọ...

Và một lần nữa...Nó lại nhìn thấy Phạm Minh...nhưng không phải với điều thuốc trên tay...mà là một con dao nhỏ sắc lẹm....

Đọc truyện online -

33. Chương 33

- Minh!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Dừng lại!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Cậu điên rồi hả?????????????????

Nó hét dựng lên khi nhìn thấy Phạm Minh đang dùng đầu nhọn của con dao rạch những đường ngang dọc trên cánh tay phải của mình. Cậu nhóc thực hiện hành động đó với gương mặt không chút cảm xúc, còn nó thì thấy đau nhói trong lòng. Đọc báo Thanh vẫn thường nghe người ta nhắc đến những người bị trầm cảm và ức chế cảm xúc luôn có những hành động theo khuynh hướng tiêu cực và quái dị. Nhìn Minh lúc này nó cảm giác dường như cậu ta đang dần vô cảm với xung quanh và vô cảm với bản thân mình.

Sau tiếng hét vang trời của nó, Ghim ngược nhìn, đôi mắt đờ đẫn. Mọi thứ cứ như trống rỗng và u ám trong ánh mắt đó. Nó hốt hoảng chạy tới giật phăng con dao trên tay cậu nhóc.

- Làm gì thế??? – Minh hỏi một cách mệt mỏi.

- Cậu...cậu... – nó run rẩy, mặt mày tái xanh khi nhìn thấy máu đã rịn ra trên cánh tay của Phạm Minh. Nhanh như cắt nó lôi cậu nhóc đứng dậy rồi kéo thẳng tới phòng y tế của trường cách đó không xa.

.....

- Tụi trẻ các em bây giờ hết việc để làm rồi hả? Lớn to dùng thế này rồi mà còn chơi với dao kéo là sao????????? – cô y tế bức xúc vừa bằng bó cho Ghim vừa thuyết giáo một tràng. Nó thì lòng nóng như lửa đốt, vừa tức vừa thương Minh. Còn cậu ta thì chẳng có vẻ gì là đau đớn hay sợ hãi, mặt cứ ngây ra, vô hồn và vô cảm...

Trời trưa nắng oi ả, nó đi sau Minh, cậu nhóc vẫn bước từng bước nặng nề phía trước. Thanh ngược mắt nhìn, nó cảm giác Phạm Minh bây giờ như một đám mây đen u ám, dờ dật trôi qua tất cả, đám mây ấy đang tự thu mình lại, đang tự hành hạ bản thân....Và bỗng chốc nó thấy đau....Nỗi đau tựa như ngày nào nó đã quặn lòng vì sự ra đi của Trọng Tuấn....

- Cậu đứng lại cho tôi! – nó hét lên.

Nhưng Minh dường như không nghe thấy, những bước chân vẫn đặt từng sải dài trên sân trường đầy lá bàng rụng. Mọi thứ trong mắt cậu nhóc lúc này cứ xa dần đi, mờ dần đi....

- Tôi đã bảo cậu đứng lại mà sao cậu không nghe hả????????? – nó nổi khùng thật sự, nó muốn khóc, nó cảm giác bị ức chế, Phạm Minh đang bước đi xa nó, và nó thấy sợ...Nó chạy theo để kéo tay Ghim lại....

Á.....

Một cú đo đường “cực chuẩn” đã được nó thực hiện. Phạm Minh giật mình quay lại thì đã thấy nhóc khùng đang nằm dài trên nền đất, gương mặt nhăn nhó đầy thảm hại. Minh nhú mồm...đôi tay giơ nhẹ lên nhưng rồi lại thả lỏng...Sao thế này nhỉ??? Thấy đau là vậy nhưng vẫn đứng như thế, vẫn im lặng như thế! Tại sao???

- Huhu! Cậu bỏ mặt tôi! Cậu không đỡ tôi dậy! Cậu vô cảm với tôi rồi! huhu...Đồ độc ác! Đồ xấu xa!

Như đã không còn chịu đựng được nữa, nó bật khóc tức tưởi. Phạm Minh nhìn thấy nó ngã, Phạm Minh nhìn thấy nó đau nhưng cậu ấy vẫn đứng đó, vẫn không chạy tới bên nó. Lúc Trọng Tuấn khóc một mình dưới chân cầu thang, nó chính là người chìa tờ khăn giấy để cậu ta lau nước mắt. Nó từng nghĩ rồi cũng có lúc, nó sẽ được ai đó lau nước mắt mỗi khi đau buồn. Nó từng nghĩ khi nó thương yêu ai thì sẽ được họ đáp lại...Lúc ngã nhoài xuống đất, điều đầu tiên nó nghĩ đến không phải là sự đau đớn do bị trầy xước ở chân mà là nó hi vọng một cánh tay từ phía Phạm Minh sẽ đỡ nó dậy. Cho dù có nằm mơ nó vẫn không tưởng tượng được rằng...Bây giờ, nó đang ngã, và không ai đỡ nó đứng lên....

Phạm Minh nghiêng rặng, đầu óc cứ đảo lộn...Đôi mắt dầm nước của nó chiếu thẳng vào cái tâm hồn đang tím tái dần đi vì những nỗi đau không thể nào chịu đựng. Đó là gì nhỉ??? Đó là nước mắt...là nước mắt của đứa con gái mà từ sâu trong trái tim lạnh lẽo của cậu đã có một vị trí không thể nào đổi thay....

Ghim bước từng bước đầy tâm trạng, đôi mắt cứ sâu hun hút tiến về phía nó. Thanh nhìn thấy dường như Minh cũng muốn khóc như mình.....

- Đứng dậy đi! Tôi không chịu đựng được nữa rồi... – Minh nói thều thào, đưa đôi bàn tay lạnh ngắt nắm chặt lấy cánh tay nhỏ bé của nó và kéo lên.

Trời trưa đổ nắng thiêu đốt không gian, những hàng cây cứ im lặng dần đi vì gió vắng mặt...Sân sau của trường cứ thu hẹp dần, thu hẹp dần trong đôi mắt của nó...Mọi thứ cứ méo mó đi...nó thấy vai mình nặng trĩu...nó thấy lòng mình ứ đọng nỗi đau....Không đau sao được khi mà Phạm Minh – cậu bạn thân chưa một lần khóc trước mặt ai bây giờ đang gục trên vai nó và nấc từng tiếng một...rất nghẹn ngào...rất cay đắng...rất xót xa....

Con người ta có tuổi...Nhưng nỗi đau thì không chừa bất cứ ai...Trong cuộc đời của mình, ta có thể cười nhưng chắc chắn cũng phải khóc...Khóc nhiều là đáng khác....Ai bảo trưởng thành thì mới biết đau, ai bảo chỉ có người lớn mới biết chôn chặt đắng cay để không nắc ra thành tiếng...Con trẻ cũng có nỗi đau của riêng nó...Và con trẻ cũng có cách che giấu của riêng nó....Chỉ khác rằng, tâm hồn và sức chịu đựng của nó còn quá mỏng manh...Và nó cần rơi nước mắt....

.....

- Cậu đã khóc đấy! Cậu biết không? - nó nhìn Minh hỏi khi cả hai đã ngồi ngoài bờ sông cạnh trường.

Im lặng.

- Lúc cậu khóc...tôi cũng khóc....

Im lặng.

- Và cậu đã khóc trên vai tôi...

- Bạn ấy đi rồi....

- Bạn nào cơ???

- Mối tình đầu của tôi....

- Như thế nào?
- Một tuần trước...vào tối hôm sinh nhật....người ta gọi điện cho tôi....họ bảo rằng....bạn ấy đã không còn trên cõi đời này nữa.....
- Và cậu đã đau lòng đến mức trở nên vô cảm với tất cả?
- 10 tuổi, tôi phải sống một cuộc sống thiếu thốn tình cảm của người mẹ...trong mắt tôi, khái niệm kẻ khác giới hầu như là không có...tôi ghét mọi thứ...không ai chơi với tôi...không ai chịu chia sẻ với tôi....chỉ có bạn ấy....chỉ có bạn ấy là ngày nào cũng ngồi nghe tôi nói....bạn ấy không đi được như người ta nhưng bạn ấy biết dẫn tôi đi qua nỗi đau để tiếp tục lớn lên giữa cuộc đời này.....vậy mà....
- Cậu thích bạn ấy nhiều lắm hả?
- Không phải là thích...mà là yêu....yêu như một phần cơ thể....yêu như chính bản thân mình.....
- Bạn ấy đã đi tới một nơi rất đẹp...ở đó bạn ấy sẽ không phải chịu đau khổ nữa...
- Có lẽ....

Và Minh lại khóc. Cậu nhóc khóc như một thằng con trai thực thụ, một thằng con trai biết đau khổ trước tình cảm của chính mình. Nó im lặng nhìn. Hóa ra cả tuần nay Minh trở nên như vậy không phải vì bị nó từ chối mà là vì một nửa trái tim của cậu đã không còn. Đôi khi nỗi đau đến quá bất ngờ, quá nặng nề khiến con người ta hoảng loạn và không thể tìm được cách nào để đối diện. Phạm Minh vì quá đau mà không biết làm thế nào để thoát khỏi nỗi đau đó. Nó đã từng nghe Quang nói ngay từ nhỏ Ghim đã thiếu thốn tình cảm rất nhiều. Mẹ chỉ thương Quang, ít quan tâm Minh. Khi ly hôn, Minh về ở với ba, suốt ngày sống một mình trong căn nhà rộng tênh cô độc. Chính hoàn cảnh sống ấy đã tạo nên một Phạm Minh lúc nào cũng lạnh lùng băng giá, lúc nào cũng chỉ biết im lặng tự che giấu nỗi đau. Người ta nói quả không sai, gia đình chính là môi trường sống thứ nhất, có ý nghĩa quyết định đến sự hình thành nhân cách con người. Một số người làm cha làm mẹ cứ nghĩ đơn giản rằng mình sinh ra nó, mình nuôi nó lớn là đã hoàn thành trách nhiệm. Nhưng không, con người tồn tại đâu phải chỉ nhờ vào thể xác, phải cần đến sự điều khiển của tâm hồn. Tâm hồn con cần được cha mẹ vun đắp và nuôi dưỡng. Một người cha, người mẹ đúng nghĩa thì phải biết rằng những việc mình làm sẽ gây ảnh hưởng như thế nào đến cảm xúc trẻ thơ. Ly hôn, đơn giản là sự tách nhau ra, ai đi đường nấy. Nhưng đối với những tâm hồn thơ ngây nhỏ dại, việc thiếu đi tình thương của một trong hai đấng sinh thành chính là thiệt thòi không thể nào bù đắp. Minh đúng là bất hạnh...Cậu có một gia đình không trọn vẹn....những tình thương không trọn vẹn....và cả một trái tim cũng không được yêu trọn vẹn....

.....

Nó cứ ngồi với Minh như thế...rất lâu...rất lâu...

Phố đã len đèn...mặt sông in bóng những vệt sáng ngoằn ngoèo nối đuôi nhau chạy quanh quẩn. Trời thay màu áo, trăng kéo vành nhô lên đầy rạng rỡ. Mọi thứ cứ như một niềm an ủi vô biên mà tạo hóa muốn vỗ về trái tim đang chảy máu của Minh....

- Về thôi... – Minh nói nhỏ.
- Về thật chứ? – nó ngúc ngắt cái đầu.
- Uh! Về...

Uh! Về. Về lại với chính mình, về lại với tất cả....

.....

Nó và Minh chia tay nhau tại ngã ba. Minh đã ổn một phần nào đó, và nó thấy yên tâm. Nỗi đau như tảng đá đè nặng tâm hồn, bây giờ được trút ra rồi thì chắc hẳn sẽ vơi đi nhiều. Nó cũng vơi đi nhiều....

- Cậu đi đâu giờ này mới về?

Một câu hỏi vang lên bên tai khi nó đang bước từng bước tiến tới cánh cổng của nhà mình. Theo quán tính, Thanh ngược nhìn về phía có âm thanh. Đôi mắt nó tròn xoe khi nhìn thấy Phạm Long đã đứng trước nhà mình từ bao giờ, khuôn mặt cậu nhóc xem ra không vui vẻ gì cho lắm.

- Mình đi với Minh! – không hiểu sao trong lúc đó nó lại “thành thật” đến như vậy!
 - Cái gì????? Đi với Minh???? Hồi sáng mình đã hẹn cậu tối nay đi chơi rồi mà???? – Long nổi khùng lên.
 - Nhưng mình đâu có nhận lời???
 - Cậu....
 - Mình đang không ổn, là bạn bè, mình cần phải ở bên cậu ấy lúc này.
- Long bỗng dưng im lặng. Đôi mắt đầy trách cứ. Cậu nhóc quay đầu xe rồi đạp thẳng đi. Trước khi bỏ về không quên để lại một câu khiến nó phải choáng váng:
- Tôi hết thích cậu rồi!
- Đọc truyện online -

34. Chương 34

Vài tuần sau...

Tình hình là Phạm Minh đã tạm ổn về mặt tinh thần. Cậu nhóc vẫn lạnh lùng như bản tính từ trước đến nay nhưng đã lạnh lùng có phản ứng, tức là không thuộc dạng trầm cảm như lúc trước. Nhiều lúc nó cũng muốn hỏi Ghim về mối tình đầu của cậu ta nhưng suy đi nghĩ lại nó lại thấy cứ im lặng là hơn. Dù gì cũng đã qua rồi, nhắc lại có khi lại khiến mọi chuyện trở nên phức tạp. Thôi thì cứ để tình yêu đó sống âm thầm trong tiềm thức của Phạm Minh cũng được...

Qua sự việc vừa rồi, Thanh Thanh cũng rút ra một điều rằng Minh thực sự quan trọng với nó. Quan trọng một cách đặc biệt mà nó không thể nào lý giải được. Đã từ lâu lắm rồi cái cảm giác tim đập thình thịch, người run run khi nhìn thấy Quang trong nó tan biến đi đâu mất. Nhiều lúc nằm suy nghĩ, nó tự cười một mình. Phải! Việc nó cho rằng mình thích Gum thực ra chỉ là một sự ngộ nhận, quá lắm thì cũng chỉ là cảm nắng nhất thời. Ở độ tuổi này tình cảm vẫn chưa thật ổn định, có những lúc thì thấy rất thích, sau đó lại không còn cảm giác đó nữa. Nó thở phào khi bản thân vẫn chưa làm điều gì ngu xuẩn để đánh mất tình bạn giữa cả ba người...Bây giờ, điều nó cần nhất chưa phải là tình yêu mà chính là tình bạn...

- Này! Đợi tôi với! – nó gọi lớn khi nhìn thấy Phạm Minh đang thung thỉnh đi trước mặt.
- Nhanh chân lên! Người đâu mà chậm chạp!
- Lúc nào cậu cũng cần nhằn tôi được là sao hả??? Người đâu mà chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả!
- Nhìn lại mình đi!
- Tôi chẳng thèm chấp kẻ máu lạnh như cậu. Mà này, tôi hỏi thẳng nhé!
- Nói.
- Hôm trước, trong buổi tiệc sinh nhật, trước mặt mọi người, cậu bảo...cậu bảo....cậu bảo....- nó cảm thấy cổ họng cứ nghẹn nghẹn, không tài nào phát ra được trọn câu.
- Tôi nói là tôi thích cậu. Mà sao? – Minh tỉnh queo
- Ờ thì...Nhưng cậu yêu người khác rồi...thích tôi là sao....? – vừa nói xong thì nó xụ mặt xuống đất, hai má phùng phùng. Dù biết là hơi vô duyên nhưng nó muốn được biết sự thật.

- Thích và yêu là khác nhau! Mà tôi cũng chưa yêu ai cả. Tôi thích bạn hơn những đứa con gái khác thôi, thích như một đứa trẻ thích đồ chơi ấy! Đơn giản thế thôi mà bạn phải thắc mắc làm gì.

Minh trả lời xong thì bỏ hai tay vào bọc quần đi thẳng, bỏ lại nó đứng ngơ ngẩn một mình, mặt ngố xẹt.

- Thích như một đứa trẻ thích đồ chơi ư??? – nó tự nói một mình rồi chợt hét toáng lên – Phạm Minh! Cậu đứng lại đó cho tôi! Cậu dám ví tôi là đồ chơi của cậu hả????????????? Tức mà chết đi mất!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Thế đấy! Mối quan hệ của tụi nó vẫn luôn là vậy, chẳng chút tiến triển gì. Nhưng như thế hóa ra lại hay, vì giữa Minh và nó ít ra vẫn giữ được tình bạn trong sáng. Mọi thứ cứ để tự nhiên sẽ tốt hơn là bắt ép theo một khuôn khổ nào đó. Yêu ư? Chưa đến lúc....

.....

Nhắc đến Phạm Long, bây giờ cậu nhóc chẳng khác nào một Trọng Tuấn thứ hai. Lũ con gái trong trường lại được phen rụng tim trước những cử chỉ lãng mạn và độc đáo của tiểu thiếu gia họ Phạm. Từ cái hôm gặp nó trước mặt nhà tới giờ, dường như Bom muốn tránh mặt nên chẳng khi nào hai đứa nói chuyện được với nhau một câu. Càng lúc nó càng thấy thất vọng trần trụi về cái gọi là niềm tin vào Hoàng tử. Bom trên mạng khác với Bom thực tế rất nhiều, thậm chí là chẳng giống gì nhau. Nhiều lúc nó còn tự hỏi liệu đó có phải là Bom - Hoàng tử Online của mình hay không nữa. Càng lúc càng xa, càng lúc càng lạ, cứ như một cậu nhóc nào đó từ trên trời rớt xuống rồi nhận mình là Bom. Nhưng rồi nó lại tự an ủi mình, là rằng, qua cách nói chuyện thì ta không thể hiểu hết bản chất của một con người. Nó và Bom dù có quen nhau khá lâu trên mạng trước khi gặp trực tiếp ngoài đời nhưng nói cách gì đi chăng nữa thì vẫn chỉ là tiếp xúc bằng ngôn ngữ, không phải bằng đôi mắt nên chẳng thể hiểu hết được nhau. Bom đang đứng trước mặt nó bây giờ là một cậu nhóc lém lỉnh, ham chơi, đào hoa, thích quây phá và khá ích kỷ. Và vấn đề làm nó đau đầu chính là Phạm Long đang có ý định چرا ả nhỏ Liên – cô bạn thân nhất trần đời của nó.

- Nè! Mày đừng có dại mà nhận lời Bom đó! Cậu ấy không phải đứa chung tình đâu!

- Ôi dồi! Mày cứ lo xa! Thích nhau thì cứ đồng ý đi đã, nếu sau này cảm thấy không hợp thì bye bye! – Liên tỉnh rụi đáp trả.

- O! Mày đang nói nhảm hả? Chuyện tình cảm mà mày làm giống trò chơi thế!

- Tại mày quan trọng hóa vấn đề thôi! Mày không thấy trường mình tùm lum cặp đó à? Tao cũng đang chán đời lắm đây, muốn thay đổi cuộc sống cho nó bớt suy nghĩ.

Nó lắc đầu ngán ngẩm trước cái suy nghĩ lạc quan quá đáng của nhỏ bạn. Nhưng nó cũng thông cảm với Liên. Thời gian này cô nhóc không được thoải mái về tinh thần....

.....

Hôm nay có tiết kiểm tra Văn. Cả đêm hôm qua nó học đến quàng mắt vì sợ phải mất danh hiệu học sinh giỏi vì môn học utor át này (đó là nhận xét của nó về môn văn – utor át và...lênh lảng! +__+). Dù là con gái nhưng như đã trình bày, nó không đội trời chung với mấy môn khoa học xã hội. Cứ nhắc đến việc học thuộc, gạo bài là đã khiến nó choáng váng và mất tinh thần. Như bây giờ, khi cầm tờ đề trên tay, mắt nó đã sụp xuống đầy đau khổ.

- Này! Đừng có xui đấy nhé! Ảnh hưởng đến việc làm bài của tôi! – Minh vừa viết họ tên lên tờ đề vừa nói nhỏ đủ để mình nó nghe.

- Mặc xác tôi! Cậu cứ lo cho cái bài văn quý hóa của mình đi!

- Cảm ơn vì đã nhắc nhở!

Và chúng nó lại cãi nhau. Không có thời điểm nào mà hai nhân vật của chúng ta đối xử với nhau bằng tình thương mến thương, lúc nào cũng chỉ có cãi vã và đấu khẩu. Ngay cả khi kiểm tra cũng thế. Như bây giờ, nó đang ngồi và lăm le phóng tia nhìn như lưỡi dao sang phía Phạm Minh. Trong đầu đã chưa nghĩ ra được ý để làm bài mà cậu nhóc cứ xỏ ngang xiên dọc khiến bộ óc nó càng trống rỗng mịt mờ. Mọi ATP bây giờ được dồn cho công việc tức giận và bức bối.

Nhưng mọi bức tức đột ngột tan biến hết khi nó phát hiện ra hôm nay nhỏ Liên lại tiếp tục nghỉ học. Đã hai hôm rồi cô nhóc không đến lớp, nó đã sang nhà nhỏ tìm mấy lần nhưng ngay cả ba mẹ Liên cũng không biết con gái mình đi đâu. Nó thấy bức xúc khi cha mẹ cô bạn thân dường như chẳng chút quan tâm gì đến con cái, Liên không có nhà hai ba ngày rồi nhưng họ vẫn coi như không có gì, chỉ trả lời nó bằng những cái xua tay với câu trả lời muôn thưở: “Ai mà biết nó, con này giờ không dạy được, chắc nó đi tới nhà đứa nào đó ở lại”. Càng nghĩ nó càng buồn cho Liên, hèn gì dạo này cô nhóc học hành sa sút, lên lớp không đều đặn.

.....

- Thanh!

Nghe thấy ai đó gọi tên mình, nó quay lưng lại và khá ngạc nhiên khi nhìn thấy Quang. Lâu nay cậu nhóc chẳng chịu sang lớp nó chơi, đến hôm nay mới chịu lộ mặt.

- Dạo này cậu lặn đi đâu thế? Học cùng một trường mà mình chẳng thấy tăm hơi cậu đâu cả!

- Hi! Mấy tuần nay mình bận học đội tuyển nên không có nhiều thời gian! Mà Thanh nhớ mình làm gì, có anh trai ngày nào cũng kề cận bên cạnh rồi mà. Mình với anh giống nhau, thấy anh cũng như thấy mình!

- Thôi thôi! Đừng có nhắc tới cơn ác mộng của mình nữa! Mà hôm nay sang lớp mình có chuyện gì thế??? Vừa mới kiểm tra Văn xong, đang thăm đây!

- Thế à? Cậu làm bài được không?? Liên...Liên làm bài được không?

- O! Sao hôm nay hỏi cả đến Liên nữa thế?????

- À ờ...thì...Liên là bạn thân của cậu...Tiện thể mình hỏi....

Nó nhăn mày đầy suy tư khi nhìn thấy thái độ lúng búng của Quang khi hỏi về Liên, cậu nhóc sau câu hỏi của nó cứ đứng gãi gãi đầu, mặt đỏ ửng lên. Như thế là sao nhỉ????

- Liên mấy hôm nay có việc nên không đi học!

- O! Sao thế?

- Mình cũng không rõ...

- Vậy...thôi nhé! Mình về lớp đây.....À! Tặng Thanh nè!

Nó cười nhẹ cầm lấy viên kẹo Anpenlibe từ tay Quang. Lúc trước khi nhận như thế này, nó thấy lòng vui đến kì lạ, nhưng bây giờ, thì cảm giác hoàn toàn bình thường....Mọi thứ cứ thay đổi hẳn đi...Rất nhiều.....

Tan học. Minh gõ nhẹ vào đầu nó trước khi chạy ra nhà xe khiến nó điên tiết rượt theo. Cậu nhóc khi không thích quậy thì thôi, chứ đã nổi máu lên rồi thì chẳng ai sống nổi. Nó là một điển hình....

Đạp xe giữa trời chiều mát mẻ, nó thả mái tóc xõa bồng bềnh theo chiều gió. Có lẽ nó là một trong những đứa hiếm hoi thích mặc áo dài vào mùa này, đơn giản vì nó thích màu trắng. Nhìn tinh khiết và dễ chịu. Đưa đôi mắt mở ra xung quanh, nó cười tươi khi trông thấy những hàng xe nối đuôi nhau chở những tà áo dài phát phới. Thời học sinh có gì đáng nhớ hơn điều này? Khi mà tuổi học trò gắn liền với phượng đỏ, phấn trắng, và tà áo dài trong sáng tinh khôi....Nó cứ vừa đạp vừa nhìn mãi như thế...Bây giờ đã là thời điểm cuối của học kì 2 năm 11, chỉ còn một năm nữa nó được làm học sinh....Mới nghĩ đến đó đã thấy buồn buồn. Thời gian trôi mau lắm, thoát cái rồi sẽ đến lúc nó phải rời xa tà áo dài trắng mà mình đang mặc, rời xa ngôi trường cấp 3 thân yêu này, rời xa những đứa bạn nhí nhố, tinh nghịch nhưng rất tốt bụng ngày ngày vẫn cười đùa cùng nó. Mọi thứ đâu đó đã thấm dần màu của chia ly...

Có lẽ Thanh sẽ chìm trong cảm giác vui buồn lẫn lộn ấy thêm một lúc nữa nếu như không nhìn thấy một cảnh tượng khiến nó phải giật mình. Đứng trước kia không phải là Liên đó sao??? Con nhỏ đang đi cùng ai thế chứ???? Một ông anh nào đó tóc tai lồm chồm, nhuộm vàng chói lóa, tay chân thì toàn hình xăm....Bỗng chốc nó cảm giác lạnh sống lưng....Một cái gì đó rất khó chịu xuất hiện làm người nó bồn chồn....Nó mong là mình nhìn nhầm, nó mong là mình nhớ nhầm....đó không thể là hắn! Không thể là Prince!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Độc truyện online -

35. Chương 35

Bằng tất cả sức lực của mình, nó hì hục đạp đuổi theo. Nhưng xe đạp không thể thắng được xe máy, chỉ trong phút chốc chiếc Dream chở Liên đã chạy tuốt đằng xa, để lại trước mặt nó những vệt khói mờ mờ. Nó thấy ruột gan cứ lộn tung cả lên. Những mảng ký ức đầy ám ảnh lại trở về, nguyên vẹn trong tâm trí. Thế mới nói, trong đời mình, ta có thể gặp rất nhiều người, có những người gặp một lần thì ta sẽ quên, nhưng có những người dù có muốn thì không tài nào ta xóa được hình ảnh của họ trong ký ức. Có nhiều lý do để giải thích cho việc này, đôi khi vì họ cho ta những kỷ niệm đẹp, nhưng cũng đôi khi họ khiến ta đau đến mức vết thương cứ mãi ở trong lòng... Prince – Minh Nhật chính là một ví dụ điển hình, người đã để lại trong nó một ký ức kinh khủng...

Vừa đạp về nhà, nó đã thấy tiếng cười nói vang cả một góc sân. Nhìn vào thì mới hay hôm nay anh Thiện đưa người yêu về ra mắt. Nó cũng không ngờ mình lại là người đóng vai trò ông tơ bà mối trong cuộc tình mang tính “thiên sử” của ông anh hai quý hóa. Nói tới đây thì mọi người chắc cũng đoán được ra người yêu Trần Minh Thiện là ai. Đó không ai khác chính là chị Ngân – người đã lỡ cướp đi trái tim chàng trai đào hoa của chúng ta trong chớp mắt ở buổi tiệc sinh nhật hôm nọ.

- A! Nhỏ Thanh nó về rồi!

Nó khựng lại, tay chân nổi cả gai ốc lên khi đón nhận sự chào đón thân thiện đến quái lạ của ông anh trai. Sống với nhau gần mười tám năm trời nhưng chưa lần nào nó nhìn thấy anh mình đầy tình cảm và hiền từ như thế. Nó ngờ người nhưng cũng nhanh chóng lấy lại phong độ:

- Hi! Em chào chị ạ! Hôm nay trông chị xinh quá! Hai anh chị chuẩn bị đi đâu à?

- Mà y tinh mắt thật! Anh với chị Ngân chuẩn bị đi dự tiệc tiền đưa bạn thân của anh sang Úc!

Nó gật gù, nói chung thì Thanh cũng có nhiều cảm tình với chị gái này. Nhìn chị Ngân rất nữ tính và tốt bụng, không ngờ anh trai nó một đời tung hoành trên trường tình cuối cùng lại chọn ình một người con gái theo đúng chuẩn công dung ngôn hạnh của phụ nữ Việt Nam truyền thống. Âu cũng là quy luật. Cũng giống như những người giỏi giang giàu có thường không thích lấy những cô vợ cũng giàu có giỏi giang như mình, họ muốn có một bên dựa đủ vững để xây dựng một gia đình thực sự và một ai đó đủ nhỏ bé, yếu đuối để họ được chở che suốt cuộc đời. Theo như nó thấy thì anh Thiện rất rất thích chị Ngân, nói đúng hơn là yêu rất nhiều. Dù hai anh em suốt ngày gây gổ nhưng nó vẫn luôn mong anh mình tìm được hạnh phúc.

- Hai này! Em thấy ba mẹ cũng thích chị Ngân lắm đó! Hai lo mà giữ chị cho chặt vào, đừng có gỡ cái thói đào hoa ra nữa nghe! – nó lôi anh Thiện vào một góc rồi “dặn dò”.

- Xời! Anh hơn mày cả đồng tuổi mà còn cần mày phải dạy nữa sao! Yên tâm đi cưng! Có Ngân rồi anh không cần đứa con gái nào nữa hết!

Anh nó trả lời một cách đầy tự tin rồi xoa đầu nó bước ra ngoài. Nó im lặng nhìn theo. Hy vọng là hạnh phúc thực sự đã đến...

.....

Ngồi một mình trong phòng, nó lôi máy điện thoại ra rồi gọi lấy gọi để cho nhỏ Liên. Nhưng tín hiệu trả về chỉ là những tiếng tút tút kéo dài trong vô vọng. Hơn ai hết nó hiểu bạn mình đang ở trong tâm trạng không được bình thường, Liên lại là đứa nhạy cảm và ít làm chủ được bản thân. Bây giờ lại đến việc nhỏ ta quen với Prince – kẻ lừa tình trên mạng càng khiến lòng nó rối như tơ vò. Nó sợ Liên không đủ tỉnh táo và sẽ làm những chuyện dại dột. Tội nó còn quá trẻ và non nớt giữa cuộc đời phức tạp này. Nó nhăn mặt rồi thở dài buồn bã...

Sáng...

Sân trường vắng lặng, mấy chiếc ghế đá trống người ngồi, chỉ vương *** trên mình những chiếc lá bàng đã lìa cành sau một cơn gió nhẹ. Hôm nay không hiểu sao nó lại thích đi học sớm. Nhìn mọi thứ vào buổi ban mai trông rục rờ và tinh khôi thấy lạ. Bây giờ nó mới thấy mình đúng là tuổi 17, thích mơ mộng và đầy lãng

mạn. Thanh chợt nghĩ đôi khi cũng cần như thế để cân bằng cuộc sống, thực tế quá hay cứng nhắc quá lại không hay. Lúc này đây, nó muốn được thu lại toàn bộ cảnh sân trường vào đôi mắt nhỏ bé của mình để sau này dù có cất cánh bay đi về đâu cũng không quên một thời được ngồi ở đây và trưởng thành dưới mái trường này.

- Tâm hồn lại treo ngược cành cây! Đúng là bạn có thể khủng mọi lúc mọi nơi!

Tiếng nói cất lên từ phía đằng sau khiến nó giật mình quay lại. Giọng điệu này thì không ai khác ngoài Phạm Minh – “cục nợ đời” của nó (đó là nó nghĩ thế!)

- Kệ tôi! Liên quan gì đến cậu!

- Sao lại không liên quan! Suốt ngày phải ngồi cùng bàn với một kẻ tâm hồn vất vẻo trên trời cao thì cũng ảnh hưởng đến tinh thần của tôi lắm chứ!

- Thế thì xin cô đổi chỗ đi! Ai bắt ép cậu ngồi với tôi đâu!

- Nhưng tôi không thích! Vấn đề là ở đó!

Minh trả lời băng quơ rồi đi thẳng vào trong lớp. Nó ngạc nhiên nhìn theo. Cậu ta luôn có cách khiến người khác phải rung rinh mặc dù toàn thân luôn toát lên vẻ máu lạnh. Nhưng như thế mới là Phạm Minh mà nó biết...

.....

Hôm nay Liên lại nghỉ học. Cô giáo chủ nhiệm có vẻ không hài lòng với hành động này của Liên. Tụi bạn trong lớp đã bắt đầu xôn xao về vấn đề này. Có đứa còn ác ý bảo rằng nhờ Liên vì tình mà bỏ học khiến nó bực hết cả mình.

- Cô bạn thân của cậu bị gì thế? Hay là chán trường học muốn ra trường đời? – Ghim vừa đọc sách vừa nói đều đều.

- Cậu im đi! Sao chẳng lúc nào cậu nói được một lời tử tế cho người khác vậy hả???

Đang bực mình, lại phải nghe câu nói phũ phàng của Minh khiến nó như phát điên lên. Phạm Minh biết ý nên cũng không cãi lại làm gì, chỉ mỉm cười trước khuôn mặt đỏ hơn Trương Phi của nó. Thanh Thanh là vậy, lúc nào cũng nóng nảy và khó kiềm chế được cảm xúc.

.....

Ra chơi.

Vì không muốn nhìn thấy bản mặt khó ưa, máu lạnh của cậu bạn cùng bàn nên nó quyết định sẽ gặm nhấm ổ mì ở một nơi khác. Địa điểm được nó chọn lựa chính là khu phòng học chức năng đang xây dựng dở của trường. Vào thời điểm này thì đó là nơi yên tĩnh và thoải mái nhất cho cái tâm hồn đang không được yên vui của nó.

Nhưng hình như cái mong muốn được ngồi một mình của nó đã không được toại nguyện. Vì ngay khi bước chân tới khu phòng học chức năng, nó đã nhìn thấy Phạm Long ngồi ở đó từ bao giờ. Nó lặng im đứng nhìn. Bom lúc này trông thật khác, hai tay chống hai bên, mắt ngược lên trời cao, khuôn mặt đăm chiêu và có cái gì đó buồn buồn. Tự dưng nó lại nghĩ đến Trọng Tuấn. Cậu nhóc cũng hay có những lúc như vậy. Nhìn cứ cô đơn và đáng thương sao sao đó....

- Chào! Lâu rồi không gặp Bom!

- Uh...

Cuộc trò chuyện kết thúc một cách nhanh chóng đến mức khiến nó thấy hụt hẫng trầm trọng. Long dường như không chút bất ngờ trước sự xuất hiện của nó, cậu nhóc chẳng thèm nhìn nó một cái, vẫn ngược đôi mắt nhìn lên bầu trời xa xăm trước mặt. Nó thấy đôi chút tự ái nhưng cũng thôi không nói nữa. Mỗi người một khoảng trời riêng. Cậu ta thích nhìn trời thì cứ để cậu ta nhìn trời, còn nó sẽ cố gắng thanh toán xong ổ mì này trước khi tiếng chuông cất lên báo hiệu giờ vào học.

- Việc tôi thích Lyn là sự thật...

Nó ngừng ăn, ngược mắt nhìn sang...

- Nhưng là Lyn trên thế giới ảo chứ không phải Lyn ngoài đời...

Nó cúi mặt...

- Xin lỗi...nhưng...khi gặp Lyn ngoài đời mình lại thấy cậu không giống với Lyn trên mạng...Khác nhau lắm.....

- Thì cậu cũng thế! Bom trên mạng khác với cậu....

- Uh...Chúng ta đều khác...

- Cậu...hình như cậu có chuyện gì đó không vui?

- Mình cũng không biết...

- Đôi khi mình vẫn nghi ngờ...đôi khi...mình thấy...tính cách của cậu...

- Chúng ta thử làm một đôi nhé...trong một tuần? Được không?

Nó vốn định nói với Bom câu khác, nhưng chưa kịp nói trọn vẹn đã bị cậu nhóc chặn ngang. Và lời đề nghị thẳng thừng của Phạm Long khiến nó đánh rơi cả ổ mì xuống đất...

Đọc truyện online -

36. Chương 36

Cổ họng nó nghẹn nghẹn, hai mắt mở to. Nó cố định hình trong đầu cái lý do cho việc vì sao Phạm Long lại thốt ra lời đề nghị đó. Nhưng xem chừng Bom không phải đang đùa, trông khuôn mặt cậu ta rất nghiêm túc và có cái gì đó chân thật. Nó nuốt nước bọt, cố gắng để phát ra một câu hỏi:

- Cậu...đang...nói....cái...gì...thế?

- Cậu không nghe rõ à? Mình nói là chúng ta thử làm một đôi!

- Cái...này...Mà...không phải cậu đang là bạn trai của nhỏ Miên lớp B2 à???

- Ai bảo, chính cậu ấy theo đuổi mình chứ mình đã đồng ý đâu. Mình cũng không thích những đứa con gái miệng lưỡi như Miên.

- Ô...nhưng...cậu vừa bảo không thích Lyn ngoài đời.. Lâu nay cậu cũng đâu có nói chuyện với mình, mình tưởng cậu không muốn làm bạn nữa...

- Vì mình giận mà...Khi giận thì tất nhiên sẽ không muốn nói chuyện.

- Nhưng ...cậu nói nghe cứ kì kì sao á!

- Bình thường mà. Không thích rồi sẽ thích. Cái gì cũng cần có thời gian. Biết đâu sau một tuần, chúng ta thành một đôi thật sự.

- Ô...nhưng...sao lại là mình....

- Vì mình thấy cậu đặc biệt hơn những đứa con gái khác.

Nó im lặng. Không hiểu sao nó muốn...gật đầu trước lời đề nghị thẳng thừng và trực tiếp của Bom. Nói sao nhỉ? Nó cũng muốn thử chút cảm giác có bạn trai, có người để mình quan tâm, hờn dỗi và ...nhớ nhưng. Với lại dạo này Phạm Minh luôn khiến nó bực mình với những trò quậy phá của mình nên nó cũng muốn nhân cơ hội này chọc tức cậu nhóc chơi. Chỉ là thích thôi...chưa phải là yêu...

- Sao? Cậu đồng ý chứ?

- ...

- Nếu cậu thích thì gặt đầu, không thích thì lắc đầu. Mình không bắt ép, nên cậu cứ làm theo những gì cậu muốn.

- ...

- Sắp vào học rồi. Mà thôi, quên những gì mình vừa nói đi. Hôm nay mình không được ổn về mặt tâm trạng nên nói những thứ vớ vẩn. Đừng bận tâm. Thôi, mình vào lớp trước!

- Khoan..

- ?

- Mình đồng ý. Chúng ta...sẽ là một đôi...trong vòng một tuần...

Nó nói mà không kịp nghĩ. Đường như có cái gì đó trong người cứ thôi thúc nó phải nhận lời. Sau lời đồng ý, nó cúi gầm mặt xuống. Chính Thanh cũng không hiểu được bản thân đang làm gì nữa. Mọi thứ cứ ngoài tầm kiểm soát của nó. Phạm Long thoáng ngỡ ngàng trước cái gặt đầu của Thanh, nhưng sau một phút thì cũng mỉm cười, thản nhiên tiến lại cầm tay nó dẫn đi. Nó không rút tay ra, im lặng đi theo cậu nhóc...Thế là từ hôm nay, tay nó sẽ có đôi...

- Cái gì thế kia???

Đó là câu hỏi của Phạm Minh dành cho chính mình khi mà trước mắt cậu, con nhỏ ngồi cùng bàn đang tay trong tay với ông anh họ cùng tuổi. Ghim khựng lại, hàng lông mày giật giật, cậu nhóc thấy người mình cứ lạnh lạnh ra, đôi mắt không còn nhấp nháy. Mọi thứ cứ như ngừng lại sau một cơn chấn động. Minh thấy có cái gì đó nhói lên trong lòng. Đau? Hay là giận?

.....

- Bích! Minh đi đâu rồi thế? – nó với tay đập lưng nhỏ bạn ngồi trên hỏi về tung tích cậu bạn cùng bàn khi thấy vào giờ rồi mà Ghim vẫn chưa có mặt trong lớp.

- Ai biết đâu! Hồi này thấy cậu ấy đi ra ngoài, chưa thấy trở vào lại.

- Quái lạ, cậu ta đi đâu được nhỉ???

Chuông báo giờ vào tiết đã reo được ba phút, cả lớp đã ổn định nhưng cô giáo vẫn chưa tới, và Phạm Minh cũng chưa về. Nó nhìn sang học bàn của cậu nhóc, cặp sách vẫn còn ở đó nên việc Minh bỏ về là không thể vì cậu ta chẳng bao giờ chuồn tiết. Đang loay hoay với mớ suy nghĩ trong đầu, nó giật mình khi thấy bóng dáng kẻ mà mình đang mong chờ tiến lù lù về phía mình. Vài đứa trong lớp ngoái lại nhìn Phạm Minh, nó cũng sững sờ vài giây khi trông thấy cậu nhóc. Sự chú ý ấy có lẽ bắt nguồn từ đầu tóc của Ghim, nó ướt đầm và gương mặt của chủ nhân vẫn còn lấm tấm nước. Nó cảm giác như Phạm Minh vừa nhúng cả đầu vào trong một thau nước nào đó.

- Này! Cậu bị gì thế hả??? Sao tóc tai ướt nhèm thế kia???

- ...

- Này! Tôi đang hỏi cậu mà!

- ...

- Phạm Minh! Cậu lại tái phát cái bệnh câm như hến của năm lớp 10 nữa hả??? Sao tôi hỏi mà không trả lời??? – nó hét thẳng vào tai cậu nhóc.

- Im!!!

Tiếng hét trả lời của Minh khiến không những nó mà toàn lớp quay lại nhìn với đôi mắt không thể nào to hơn. Riêng nó thì cảm thấy tai sắp điếc khi bị hét với âm lượng to kinh khủng như thế. Nhưng điều làm Thanh sợ hơn cả chính là gương mặt lúc này của cậu nhóc, đỏ bừng và nét mặt đầy sự tức giận. Nó lại thấy run run.

- Nhìn gì mà nhìn!

Tất cả đều quay mặt về vị trí. Ai cũng biết mỗi khi Phạm Minh tức giận thì cần phải tránh xa càng nhanh càng tốt nếu không muốn bị lãnh đòn oan. Nó bất động, đôi mắt vẫn nhìn thẳng về phía cậu nhóc với những dấu hỏi to đùng kèm theo nỗi sợ hãi đang dâng lên ngùn ngụt. Và mọi thứ vượt ngoài sức tưởng tượng khi trước mặt bàn dân thiên hạ, “tảng băng” của chúng ta lại ngang nhiên kéo nó về phía mình và khóa môi ngay tức khắc. Cùng lúc đó thì cô giáo dạy Văn cũng vừa bước vào lớp. Không khí căng thẳng lên đến đỉnh điểm khi hành động của Ghim khiến cô giáo đánh rơi luôn tập bài kiểm tra đang cầm trên tay. Mọi thứ rối loạn...

- Phạm Minh!!!!!!!!!! Em đang làm cái trò gì thế hả????????????

Nó giật mình đẩy mạnh Phạm Minh ra khi nghe tiếng của cô giáo, từ nãy đến giờ nó không biết mình đang làm gì nữa. Mọi thứ không còn nằm trong tầm kiểm soát. Nó đưa đôi mắt vừa sợ hãi vừa xấu hổ ngược nhìn xung quanh, bạn bè và cả cô giáo đang nhìn chúng nó với tất cả sự kinh ngạc và khó hiểu. Phạm Minh không biểu hiện gì, khuôn mặt trơ trơ, thậm chí một phản ứng trên đôi mắt cũng không có. Mọi người đang nhìn nó và Ghim như nhìn hai sinh vật lạ, và bản thân họ cũng chưa thể bình tĩnh được trước những gì vừa thấy. Bàng hoàng, xấu hổ, ngỡ ngàng, nó đột ngột khóc òa lên rồi chạy ù ra cửa. Cả lớp đồng loạt nhìn theo...

Ngồi một mình trong nhà vệ sinh, mặt nó tái nhợt đi, nó run rẩy đưa tay lên môi, sao thế này??? Nó vừa bị cái gì thế này??? Hôn ư??? Không! Đúng hơn là nó bị Phạm Minh đem ra làm trò đùa. Tại sao lại thế chứ??? Giữa lớp học, giữa đông đảo bạn bè thầy cô mà cậu ta dám đối xử với nó như thế này ư??? Càng nghĩ nó càng ôm mặt khóc nức nở, nó vừa thấy tức ở lồng ngực, vừa thấy đau nhói ở trong lòng. Mặt mũi đầu nữa để nó nhìn bạn bè và nhìn cô giáo đây??? Đầu óc Thanh cứ bấn loạn dần dần lên, và cô bé khóc to hơn, mọi thứ cảm xúc đều đang lên đến đỉnh điểm...

- Tất cả là do em, bạn Thanh không hề biết em sẽ làm như thế! – Minh nói với cô giáo khi cả hai đã ngồi trong phòng giám hiệu.

- Minh! Em suy nghĩ kiểu gì mà lại làm hành động đó trong lớp học hả???

- Em xin lỗi! Tất cả đều là lỗi của em!

- Việc đó bây giờ có còn quan trọng hay không khi em đã gây ra một việc tày đình như thế??? Cô biết ở lứa tuổi các em tâm sinh lý đang thay đổi nên chuyện tình cảm yêu đương là không thể tránh khỏi, nhưng em nên nhớ đây là trường học, các em không thể làm những việc như thế tại đây. Các em có biết hành động vừa rồi sẽ gây ảnh hưởng lớn đến mức nào không hả???

- Em xin lỗi! Cô cứ phạt em theo quy định, nhưng bạn Thanh không hề liên quan đến việc này. Cô đừng phạt bạn ấy!

- Việc này không phải là vi phạm bình thường, cô sẽ mời phụ huynh hai em gặp mặt để làm việc. Bây giờ em về lớp đi!

Phạm Minh lùi thối bước về. Chính bản thân cậu nhóc cũng không hiểu được mình đã làm gì. Mọi thứ lúc đó đều do cảm xúc điều khiển. Thế mới biết, sự mất tỉnh táo, không kiểm soát được bản thân luôn đem lại những hậu quả tệ hại. Ghim vốn là người ít biểu lộ tình cảm, nhưng không phải là người giỏi trong việc chế ngự tình cảm. Chắc có nằm mơ cậu nhóc cũng không ngờ rằng bản thân lại có thể gây ra một cái tội lớn như thế.

- Tôi...xin lỗi!

Bốp!

Một cái tát mạnh từ phía nó. Phạm Minh không hề phản ứng lại, chỉ đứng im lặng. Tự dưng nó cảm ghét cái khuôn mặt đang đứng đối diện mình, ghét kinh khủng!

- Sao lúc nào cậu cũng tàn nhẫn với tôi thế hả? Tôi đâu phải đồ chơi của cậu để bị cậu xúc phạm kiểu này chứ??? Cậu có quyền gì? Có quyền gì hả??????????

- Tôi xin lỗi!

- Xin lỗi ư??? Xin lỗi thì có thể quay ngược thời gian à? Xin lỗi thì có thể xóa được những hình ảnh kinh khủng mà mọi người trong lớp đã chứng kiến à??? Tôi đến tức chết vì cậu mất thôi! Vì sao??? Vì sao thế???

- Tôi xin lỗi!

- Tôi...tôi ghét cậu! Bây giờ đến cả lý do cho hành động của mình cậu cũng không thể nói ra ư???? Tôi không cần cậu xin lỗi! Tôi muốn biết vì sao cậu lại đối xử như thế với tôi!!!!!!!!

- Tôi xin lỗi!

Nó ước chừng mình có thể túm cổ áo Phạm Minh rồi ném thẳng ra biển. Cơn giận trong người Thanh càng lúc càng dâng cao khi cậu nhóc chỉ đứng yên và nhắc lại duy nhất cái câu hoàn toàn vô nghĩa trong hoàn cảnh này: “tôi xin lỗi!”. Nó đâu cần cái lời nói sáo rỗng ấy! Cái nó cần là lý do, là nguyên nhân chứ không phải là lời nhận tội. Nhưng nhìn Phạm Minh mà xem, khuôn mặt cậu ta lạnh như tiền, ngay cả đôi mắt cũng vô hồn. Nó không còn muốn nói gì thêm nữa. Sự tổn thương trong nó đã quá lớn. Dù muốn hay không thì chắc chắn rằng qua sự việc này, Thanh Thanh không thể nào tha thứ được cho Phạm Minh... Rất khó để nói lời tha thứ...

.....

Bằng tất cả sự nỗ lực của mình, cuối cùng nó cũng thuyết phục được ông anh trai quý hóa đi họp phụ huynh thay cho ba mẹ. Nói sao thì nói, để anh Thiện đi thì nó vẫn còn cơ hội “sống sót”, nếu để hai đấng phụ mẫu ra mặt thì có lẽ mọi chuyện sẽ càng trở nên phức tạp hơn.

- Con nhỏ này! Càng lúc mày càng to gan nhỉ??? Mới có 17 tuổi đầu mà lại làm cái trò đó hả???

- Hai! Em đã nói bao nhiêu lần là không phải lỗi của em! Em hoàn toàn không biết! Em đâu có điên để làm cái hành động đó chứ!!!!!! – nó uất ức.

- Thế là do thằng Minh phải không? Cái thằng nhóc này, nhìn mặt tướng hiền lành mà lại dám giở trò đó. Tao đi xử hần!

- Thôi! Hai đừng có làm gì nữa hết! Đẳng nào thì chuyện cũng đã rồi, hai làm ơn cho em sống yên đi!

- Mày thật là...

Suốt mấy ngày trời nó giả bệnh để không phải đến lớp. Sự xấu hổ khiến nó không biết phải đối diện ra sao với lũ bạn đồng môn. Những lúc như thế nó càng giận Minh hơn, việc cậu nhóc cả gan hèn nó dù rất quá đáng nhưng không khiến nó nổi khùng bằng việc cậu ta không chịu nói lý do cho hành động bất bình thường đó của mình. Phạm Long dường như vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra nên ngày nào cũng ghé nhà nó thăm bệnh khiến Thanh càng thấy khó xử hơn.

- Sao mới ngày trước còn khỏe như văm mà giờ nằm liệt thế này????

- Ồ...

- Nhìn sắc mặt cậu đâu có giống người ốm nhỉ???

- Đây... nếu không muốn thăm thì đi về, đừng có ở đây mà hạch sách!

- Ok ok! Cho mình sorry! Cậu đúng là không hiền như mình nghĩ!!!! Haha!!!!!!

Vốn dĩ nó còn nghi ngại việc đồng ý làm bạn gái của Bom trong vòng một tuần nhưng bây giờ thì sự nghi ngại đó đã không còn. Nó giận Minh, nó ghét Minh, nó muốn cho cả trường này biết giữa Trần Thanh Thanh và tiểu thiếu gia họ Phạm không hề có chút liên quan gì nhau, nó muốn cho cả lớp thấy rằng người nó thích không phải là Ghim – kẻ vừa làm tổn thương sâu sắc trái tim nó mà là Bom – hotboy được cả trường chú ý và bàn tán. Giờ đây, mọi thứ cảm xúc trong người nó hỗn loạn cả lên, nó thấy chóng chệnh, bấp bênh và mơ hồ trong tất cả. Nó mong rằng sẽ không phải hối hận vì những việc đang làm và sẽ làm...Nhưng điều đó...là không thể!

Đọc truyện online -

37. Chương 37

Nó đã bắt đầu đi học lại sau hơn một tuần “giả bệnh”. Tự bản thân Thanh Thanh cũng thấy khâm phục chính mình khi có thể nói dối trong một thời gian lâu như thế. Hôm nay trước khi đến lớp, nó đã đứng trước gương hơn 10 phút để lấy tinh thần. Nó tự tưởng tượng trong đầu cái cảnh khi mình bước chân vào lớp sẽ bị mọi người nhìn với ánh mắt như thế nào, họ sẽ bàn tán ra làm sao. Thanh biết dư luận không phải là một “đứa trẻ dễ nuôi”, có món ăn ngon thì không bao giờ chịu thả nhanh ra được. Nó đang tự tập cách đối diện với sự xấu hổ và sợ hãi với tất cả. Thanh tự nhủ thầm “ Phải mạnh mẽ lên! Phải cho tất cả biết rằng bây giờ mình đã là bạn gái của Phạm Long!”

- Thanh! Cậu đi học lại rồi à?

- Uh!

- Cậu bị ốm mà trông mập ra hẳn!

- >”

- Hi! Mình đùa chút thôi!

Nó chán nản đi vào lớp. Cứ tưởng lời hỏi thăm của cậu bạn lớp trưởng là thể hiện sự quan tâm đối với mình, hóa ra cũng chỉ mang tính trêu chọc. Nó đưa đôi mắt vừa e dè vừa đầy mạnh mẽ nhìn xung quanh. Mọi người hình như vẫn không để ý đến sự xuất hiện của nó, ai cũng còn đang ham vui với những cuộc chuyện phiếm của mình.

- Ah! Chảnh nhà ta đi học rồi kìa! – nhỏ Bích đột ngột reo lên khiến nó giật mình.

Bằng một sự cố gắng đầy khó nhọc, nó nở một nụ cười tươi nhất có thể để chào lại những ánh mắt đang đổ xô về phía mình. Tim nó bắt đầu đập mạnh, mồ hôi túa ra. Sao thế nhỉ??? Sao bây giờ đứng trước lớp học thân quen của mình mà nó lại thấy không tự nhiên và khó chịu như thế này nhỉ??? Nhưng nó đã nhạy cảm thái quá, vì chỉ trong vòng vài chục giây sau, những ánh mắt đó đã thôi không nhìn nó nữa mà quay về với công việc trước đó của mình. Chỉ sót lại vài câu hỏi thăm băng quơ của những đứa có tình có nghĩa:

- Cuối cùng thì mày cũng đi học! Sao mà im ở nhà lâu thế!

- Lâu quá không nhìn thấy mày! Ốm gì mà kinh thế!

Nó thở phào. Vậy là mọi người đã quên. Vậy là nó đã thoát cảnh bị người ta dị nghị và bàn tán. Thanh vui vẻ về chỗ ngồi. Cảm giác cứ như vừa được thả tự do xong vậy.

Đang định lôi cuốn vở Sử ra học nốt mấy dòng còn lại, đột ngột nó thấy Liên bước vào lớp. Thanh mừng quýnh chạy lại hỏi tới tấp:

- Liên! Mày trốn ở đâu mà bây giờ mới xuất hiện hả??? Mày có biết mày làm tao lo đến mức nào không???

- O! Tao có trốn chạy gì đâu! Có mày trốn ở nhà á! Tao vẫn đi học bình thường mà.

- Nếu thế thì sao mày không liên lạc gì với tao???

- Ah! Tao đổi sim, mất hết số.

- Cái gì??? Ngay cả số điện thoại tao mà mày cũng không nhớ hả??? Mà nếu không nhớ thì sao mày không qua nhà tao???

- Ờ thì...dạo này tao hơi bận nhiều việc nên quên! Sorry mày nhiều!

Nó chợt thấy hụt hẫng. Cảm giác như vừa bị ai lấy đi mất cái gì đó quan trọng lắm. Liên vẫn thế, vẫn vui cười, vẫn nói chuyện, nhưng sao mà những câu chuyện giữa tụi nó cứ nhạt nhẽo dần, vô vị dần. Từ trước đến giờ Liên vẫn là đứa sống tình cảm, vẫn là đứa luôn biết quan tâm đến người khác. Vậy sao bây giờ, khi cả tháng trời không gặp nhau mà cô bạn thân vẫn cứ hời hợt với nó như thế??? Hay là Liên không còn

muốn chơi với nó nữa??? Hay là nó đã làm chuyện gì có lỗi với nhỏ ấy??? Những câu hỏi cứ thế, cứ thế cuốn Thanh vào vòng xoáy mệt mỏi. Hình như nó đang bị mất đi quá nhiều...

Vào giờ. Chiếc bàn học quen thuộc hôm nay trở nên lạ lẫm. Nó nhìn sang chỗ ngồi của Phạm Minh. Trống trơn!

Hết tiết 1...

Hết tiết 2...

...

Ra về....

Nó vẫn ngồi một mình và ra về một mình. Dù rất muốn hỏi nhưng nó không dám cất lời hỏi. Nó muốn biết Phạm Minh vì sao không đi học nhưng sợ hỏi ra thì mọi người trong lớp lại nhớ về cái chuyện tồi tệ ấy. Thanh tự an ủi bản thân rằng Minh có thể cũng bị ốm như nó.

...

- Sao mặt mày bí xị thế??? – Long chìa que kem còn tỏa hơi lạnh ra trước mặt nó.

- Có gì đâu!

- Thôi! Đừng chối! Nhìn mặt mũi như thế mà không có gì hả??? Kể mau!

- Ô hay! Đã nói là không có chuyện gì rồi mà! Cậu trở lên lắm chuyện như thế từ bao giờ vậy hả???

- Không thích nói thì thôi. Người đâu mà dữ như chằn!

Bom nhăn mặt rồi quay trở về với cây kem trên tay. Nhìn Bom lúc này không hiểu sao nó lại nhớ đến Trọng Tuấn. Đột ngột Thanh thấy lòng nhói nhói. Hình như đã từ lâu lắm rồi nó quên đi người con trai ấy! Hình như đã lâu lắm rồi nó chối bỏ kỷ niệm đau thương để sống với thực tại! Hình như nó quên mất rằng có một thời, mình cũng đã thực sự rất thích một ai đó...Vũ Hoàng Trọng Tuấn! Cái tên đó dội vào tâm trí nó những mảng ký ức xa xưa....Nó còn thích người ấy không nhỉ??? Nó cũng không biết nữa...Thanh thấy mình như đang lạc đường. Nó không biết mình đã có cái gì và đã mất cái gì, những cái đã mất đi có thể lấy lại được hay không???

- Lại triết gia nữa rồi! Dạo này mình thấy cậu không được bình thường! Cứ ngồi thần thờ ra!

Long cầu nhàu rồi lấy một tay sờ lên trán nó, khuôn mặt đầm chiêu như bác sĩ đang khám cho bệnh nhân khiến Thanh phì cười.

- Có cậu mới bất bình thường thì có! Thôi muộn rồi! Ăn mau rồi còn đi học!

Từ lúc hai đứa đồng ý làm một đôi, Bom chủ động chuyển chỗ học thêm sang xuất học cùng với nó. Thanh Thanh và cậu nhóc suốt ngày bám lấy nhau như hình với bóng. Dần dần cái tin đồn Phạm Long và nó là một cặp được cả trường biết đến. Nhưng dường như mọi chuyện không tốt đẹp như nó nghĩ...

- Này! Mày với thằng Long thích nhau thiệt hả??? Sao hôm bữa mày nói với tao là không thích nó???

- Thì bây giờ thích! Tình cảm mà, ai biết được!

- Nhưng tao thấy tụi trong trường toàn nói xấu về mày thôi!

- Nói xấu ư??? Nói cái gì??? Sao họ vô duyên thế???

- Tao cũng có biết đâu! Đó là tao nói trước ày chuẩn bị thôi! Hôm nay tao có chuẩn hai tiết sau, có gì mày trình bày lý do với cô dùm tao nghe!

- O! Liên!!!!!!!!!!!!

Nó bó tay với nhỏ bạn thân. Càng lúc Liên càng xa nó, và nó không tài nào hiểu được lý do. Từ lúc gặp lại cô bạn đến giờ nó chưa có được một cơ hội nào để hỏi về chuyện tình cảm của Liên, nó rất muốn biết có phải Liên đang thích Prince – kẻ lừa đảo trên mạng hay không nhưng vẫn chưa tìm được câu trả lời khi mà Liên cứ suốt ngày trốn học và chuẩn tiết. Thanh chợt nhớ lại lời nói vừa nãy của nhỏ bạn thân, nó đang bị

mọi người nói xấu và chê trách ư??? Vì sao cơ chứ??? Chẳng lẽ đến việc nó thích ai cũng phải được sự cho phép của tất cả à??? Tự dưng nó thấy bức mình và tức tối kinh khủng!

Và điều khiến nó buồn hơn là Phạm Minh vẫn chưa đi học lại. Đã ba ngày rồi...

Trước cửa lớp 11A5...

- Bạn ơi! Cho mình gặp Phạm Quang! – nó khều nhẹ vai một cô bạn nào đó đang chăm chú với cuốn truyện tranh ngồi ở bàn đầu ngay cạnh cửa.

- Ô! – cô bạn ngẩng lên nhìn nó với đôi mắt ngạc nhiên.

- Quang chưa tới à???

- Thế cậu không biết gì thật sao??? Phạm Quang đã chuyển trường cùng với anh trai từ tuần trước rồi! Khi nào nhỉ??? À! Thứ 3 tuần trước đó!

- Cái gì??? Chuyển trường??? Cả hai người cùng chuyển trường ư????

- Uh! Mà bạn là Thanh Thanh A2 à?

- Uh ...

Nó quá shock trước tin hai cậu bạn sinh đôi chuyển trường nên không thể để ý được thái độ của cô bạn khi biết nó là Thanh Thanh. Cô bạn đó cứ nhìn nó chăm chăm rồi cười khinh khỉnh cứ như rằng nó đã gây ra một chuyện gì đó đáng xấu hổ lắm. Nhưng giờ này đây nó không còn đủ tâm trí để chú ý đến điều đó. Đầu nó quay mòng, người mất trọng lượng. Chuyển trường ư? Cái gì thế nhỉ??? Nó bắt đầu thấy khó thở...

- Alo! Bom hả? Chiều nay Bom đừng đợi mình nữa nhé! Minh hơi mệt nên không đi học được! Minh cũng muốn được một mình...

Nó cắt máy khi đầu dây bên kia vẫn chưa nói hết câu. Người nó cứ sững sờ ra, đôi mắt dờ dẩn. Nó bước chậm chạp nặng nề trên vỉa hè dẫn mình về nhà. Lòng Thanh trống trải đến lạnh lẽo. Nó không còn cảm nhận được bất kỳ thứ gì xung quanh nữa. Nó đang làm gì thế này??? Sao một lúc mà nó bị mất đi quá nhiều như vậy chứ??? Nó mất dần Liên – cô bạn thân nhất của mình, nó mất luôn Quang – cậu bạn hiền lành với nụ cười mặt trời, và nó mất đi Minh – người luôn khiến nó bản khoăn day dứt vì không biết được tình cảm bản thân dành cho cậu ấy là tình yêu hay là tình bạn. Sao mọi người cứ bỏ nó mà đi hết như thế??? Mọi người biết nó sợ nhất là cô đơn nhưng vẫn để nó lại một mình??? Thanh tự hỏi rồi nước mắt bắt đầu chảy...từng giọt dài...mặn và chất đến xót xa....Nó không còn giận Minh vì nụ hôn ngỗ ngược của cậu ấy mà nó đang tự trách mình đã quá giận dai, đã quá chú ý đến cảm xúc của bản thân rồi vô tình đổ mọi tội lỗi lên đầu cậu bạn vốn dĩ là rất rất quan trọng với mình. Nhiều đêm suy nghĩ lại, nó đoán rằng hôm đó Ghim hành động như thế có lẽ là vì không chế ngự được cảm xúc chứ không có ý làm tổn thương nó. Thanh cũng tính là sau khi đi học lại sẽ tha thứ cho Minh và hai đứa có thể làm bạn tốt như xưa. Nhưng mọi chuyện càng lúc càng đi xa so với tưởng tượng ngây ngô và đơn giản của nó. Vì cơn tức giận nó đã khiến Phạm Minh phải chuyển trường vì thấy có lỗi với mình, vì lòng sĩ diện mà nó không dám cất lời hỏi thăm tung tích của cậu ấy trong khi bản thân cũng nóng lòng mong nhớ. Nước mắt chảy nhanh hơn, mạnh hơn trên khuôn mặt buồn bã của nó. Đã lâu lắm rồi nó mới thấy sợ nỗi cô đơn như bây giờ. Thế mới biết, tình bạn cũng mong manh lắm...không phải cứ đổ vỡ là có thể hàn gắn lại như khi còn nguyên vẹn....

Nó ngồi gục giữa lòng vỉa hè và khóc....khóc như một đứa trẻ bị mẹ đánh đòn...Phải! Nó đang bị ký ức trừng phạt...Trừng phạt vì đã quá vô tâm và thiếu sự lắng nghe...

- Sao lại khóc thế này???

Giọng nói ấy...

Nó vội ngẩng lên...

Dưới ánh đèn của bóng điện cao áp trước mặt, nó lại nhìn thấy khuôn mặt rất quen...

- Minh!!! – nó nói trong nước mắt rồi vội vã ôm chầm lấy người trước mặt.

- Này! Sao thế??? Sao mặt mũi lại tèm nhem thế này????? – người nó lo lắng vỗ vỗ vai nó, hỏi dồn.

- Mình xin lỗi! Mình thực sự xin lỗi! Đáng lẽ ra mình không nên giận cậu lâu như thế! Đáng lẽ ra mình phải cho cậu cơ hội giải thích! Đừng giận mình! Đừng bỏ mặc mình!

- Thanh! Cậu bình tĩnh lại đi! Cậu làm mình sợ rồi đấy!!!

Nó không nói thêm được gì, chỉ biết khóc trên vai người ấy. Nó không ngờ khi gặp Minh mọi cảm xúc lại dâng trào như thế...Nó cũng không hiểu vì sao mỗi khi nó khóc thì người đầu tiên xuất hiện bên cạnh luôn là Minh...Nhưng giờ thì nó không muốn hỏi, cũng không muốn bận tâm, nó chỉ cần Minh trở về, nó chỉ cần không bị bỏ rơi là đủ...

- Cậu nín đi chứ! Mặt cậu tái đi rồi kìa!

Người ấy đưa tay quạt những giọt nước mắt còn đọng trên khóe mi ướt đầm của nó, còn nó thì đứng yên và nhìn...Nó cảm giác thấy cái gì đó lạ lạ...

- Bây giờ cậu đã nín chưa nào???

Nó gật đầu.

- Nếu nín rồi thì nghe mình nói đây!

Nó nhìn với vẻ thắc mắc...

- Xin lỗi! Nhưng mình là Quang, anh đã không còn ở Việt Nam...

Đọc truyện online -

38. Chương 38

Nó nhìn với đôi mắt u uất. Trước mặt nó là Quang, không phải là Minh. Nó đã từng nghĩ bản thân sẽ chẳng bao giờ có thể nhầm lẫn giữa hai anh em họ, nó vẫn luôn tự tin như thế. Vậy mà bây giờ nó đã nhầm rồi đấy! Thanh suy nghĩ hồi lâu rồi bật cười một mình. Phải! Nó quá tự tin, vì quá tự tin mà nó đánh mất quá nhiều thứ. Nó tự tin quá nhiều vào bản thân để rồi mất đi lòng tin vào người khác, và khi họ không còn đủ kiên nhẫn để chờ đợi lòng tin từ phía nó thì họ đã bỏ nó mà đi...Minh chính là một trường hợp điển hình...Và nó đã mất Minh...

- Thanh! Cậu làm mình sợ rồi đấy! Nói đi chứ! Cậu bị sao thế??? – Quang nhìn thấy điệu bộ của nó thì mặt tái mét, lay lay nó và hỏi tới tấp.

- Mình không sao...- nó nói ngắt quãng.

- Thôi không nói nữa, để mình đưa cậu về nhà...

Gum dẫn nó về nhà. Suốt quãng đường hai đứa không nói với nhau một câu, chính xác hơn là nó không chịu nói, chỉ đi từng bước chậm, chốc chốc lại thở dài và lấy tay quạt đi những hàng nước mắt. Bây giờ nó đích thị là một đứa trẻ con, một đứa trẻ nhận ra lỗi lầm đã mắc phải nhưng không biết làm thế nào để sửa đổi ngoại trừ việc khóc lóc. Quang cũng im lặng không hỏi gì, lâu lâu quay sang nhìn nó. Cậu nhóc ắt hẳn đã biết phần nào lý do cho những biểu hiện kì lạ của nó, vì Gum cũng đã từng chứng kiến những biểu hiện này ở ông anh trai sinh đôi của mình, cho dù Phạm Minh không để nước mắt rơi ra ngoài một cách vô tội vạ như Thanh...

- Cậu vào nhà đi! Cậu khóc nhiều quá mắt sưng hết cả rồi kìa! – Quang nhìn nó vẻ cảm thông, cậu nhóc cúi xuống để nhìn khuôn mặt đang ướt đầm của nó rồi lấy tay lau nốt những giọt nước mắt còn lại trên khóe mi.

- Hix...Phạm Minh...đã đi đâu thế??? – nó cố gắng lắm mới thốt ra được câu hỏi đó.

- À ... anh xin nghỉ học một tuần để sang Pháp với mẹ. Nếu mọi chuyện không có vấn đề gì thì một thời gian ngắn nữa mình và anh sẽ qua đó định cư... – Quang nói với vẻ buồn.

- Định cư... – nó ngẩng mặt lên nhìn vào Quang với sự kinh ngạc.

- Uh...

- Sao lại...à thôi...mình vào nhà đây! Cám ơn cậu đã đưa mình về...

Nó nói câu cuối cùng bằng một sự gấp gáp, nó sợ chần chừ một chút nữa thôi thì nó sẽ khóc òa lên mất. Yếu đuối như thế đủ rồi, nó không muốn người khác thấy nó yếu đuối thêm nữa...

Quang thở dài nhìn theo dáng nó đang tất tả chạy vào trong nhà. Thật lòng mà nói, Gum thương nó như thương một đứa em gái, vì từ lâu cậu đã ao ước mình có được một cô em gái để nâng niu chiều chuộng. Thấy Thanh không vui thì cậu cũng chẳng sung sướng gì. Quang đứng thêm vài phút nữa rồi quay lưng bước về. Cậu và anh không muốn xa nơi này, và nhất là không muốn xa nó...

Nó không ăn tối mà chỉ nhốt mình trong phòng. Mọi thứ đối với nó bây giờ không còn ý nghĩa. Nó nghĩ vậy rồi cố gắng đưa mình vào giấc ngủ bằng những hàng nước mắt dài...Nó phát hiện ra...nó nhớ Minh quay quắt...nhớ đến mức mà bản thân nó cũng không còn ý thức được nữa...Một tuần không gặp cậu nhóc, nó cứ nghĩ là mình sẽ sống được mà không cần đến Ghim, nhưng bây giờ, khi đối diện với tình cảm của chính mình, nó đau khổ khi nhận ra rằng đã từ rất lâu Minh là một phần không thể thiếu của cuộc đời nó...và rồi nó khóc to hơn...và điều nó cần lúc này là Minh hãy quay về bên nó, chỉ cần như thế thôi.....

....

Cuộc đời cho nó ba hoàng tử để mơ mộng. Một Vũ Hoàng Trọng Tuấn lãng tử, hào hoa, đa tình, nghịch ngợm nhưng rất thật lòng với nó. Một Prince Minh Nhật chân thành, hiểu nó, quan tâm nó, biết nó cần gì và muốn gì. Một Bom – Phạm Long vừa bí ẩn, vừa tình cảm, vừa như cao vời, vừa như gần gũi. Cứ thế, nó đã cho phép bản thân lang thang theo những giấc mơ quá tầm với, quá xa xôi để rồi khi giấc mơ hết hạn, khi sự thật dần dần ảo ảnh, khi thời gian xóa mờ hy vọng, khi chính nó đối diện với bản thân mình và khi những hoàng tử online đã mãi offline thì nó không còn gì cả. “Mơ cao thì té đau”.Phải! Nó cứ tìm kiếm những thứ xa tận mù khơi mà không biết rằng đích đến đã gần ngay trước mặt. Nó cứ mong chờ hạnh phúc từ trên à không biết rằng hạnh phúc đó chỉ là mây khói, không bao giờ có thể nắm được trong tay cũng như cất giữ được ỉnh. Trọng Tuấn chưa kịp để nó vui mừng vì biết rằng cậu nhóc thích nó thì đã bỏ nó lại và bước đi thật xa, Prince cho nó cảm giác gần gũi, yêu thương, tin tưởng thì lại quay lưng chém nó một nhát dao đau đớn bằng sự lừa dối, Bom những tưởng lung linh, rạng ngời nhưng khi hiện hữu thì lại khác xa với những gì nó nghĩ. Thanh đã phải đau ba lần cho những giấc mơ quá tầm của mình. Và bây giờ, khi đã sống thực tế hơn, khi đã phát hiện ra hoàng tử của mình là ai thì một lần nữa cô bé lại chạy chậm hơn so với số phận. Câu hỏi đặt ra lúc này là liệu có thể xuất hiện thêm một phép màu cho nó nữa hay không?

Đọc truyện online -

39. Chương 39 - Phần 3

Cứ ngỡ là...

Cứ tin là...

Hoàng tử là của em...

Nhưng không...

Hoàng tử là giấc mơ...

Hoàng tử là khói trắng...

Mãi mãi trong đời này...

Anh không phải là hoàng tử của em....

—
Một giấc mơ qua đi

Em về lòng thương nhớ

Chia ly rồi hội ngộ

Hoàng tử có trong mơ???

Một nửa để yêu anh

Nửa kia dành nhưng nhớ

Rồi nửa cho cách trở

Bao giờ có tình xanh???

Em xa anh...

Mong một niềm ký ức...

Trần trề...lấp khoảng trái tim non...

- Đây! Cầm lấy!

- Lại kem hả? Ngày nào cũng kem là sao?

- Đừng nhiều lời, người ta đưa thì cứ cầm lấy!

- Rồi rồi...

Tôi nhần nhớ nhận lấy cây kem màu xanh non từ tay của Phạm Long. Cả tuần này ngày nào cậu ta cũng bắt tôi ăn cái thứ gây hại cho hàm răng của mình. Không biết ở kem có điều gì mà khiến Bom thích thú đến thế. Thường tôi chỉ thấy con gái thích ăn kem, còn con trai thì chắc chỉ có cậu ta là ngoại lệ. Chính xác thì một ngày Bom có thể ngốn tới 10 cây kem. Nhìn cậu ta ăn mà tôi cứ tưởng cái thứ bốc hơi lạnh trên tay Long là một món ăn sơn hào hải vị nào đó. Con người đúng là có nhiều sở thích kì quặc.

- Hôm nay chúng ta nghỉ học thêm nhé!

- O! Vì sao?

- Mình thích thế! Chúng ta sẽ đi chơi!

- Cái gì??? Nghỉ học để đi chơi??? Cậu có bị vấn đề gì không vậy???

- Nhỏ này! Hôm nay là thứ mấy?

- À uh! Hôm nay là thứ bảy. Thì sao?

- Chúng ta bắt đầu thành một đôi từ ngày thứ mấy?

- Thứ bảy tuần trước..

- Uh! Thế thì đừng hỏi lý do nữa.

Bom nói xong rồi chạy vù đi, tôi ngồi lại một mình. Sao nhỉ? Tôi quên khuấy mất điều này. Thời gian trôi qua nhanh thật, mới đó mà đã hết một tuần. Nghĩ lại thì làm bạn gái hờ của Long cũng có nhiều cái thú vị, chúng tôi có thời gian để hiểu hơn về nhau, quan tâm hơn đến nhau. Nhưng sự thật thì một tuần trôi qua, tôi đã xây dựng ình một tình cảm vững chắc với Bom - Hoàng tử Online...Dù rằng, nó không phải là tình yêu...

Vào lớp. Tôi vẫn ngồi một mình kể từ khi biết Ghim chuyển trường. Có lẽ phải tập cách sống tự lập để mạnh mẽ hơn. Theo như lời Quang nói thì ngày mai Minh sẽ về Việt Nam sau hơn một tuần sang Pháp với mẹ. Mấy ngày qua tôi cũng đã chuẩn bị tinh thần đầy đủ để đối diện với sự ra đi của hai cậu bạn sinh đôi của mình. Lúc đầu thì có hơi bị quan vì tôi không muốn xa họ, nhưng bây giờ thì tôi nghĩ thoáng hơn rồi. Có khi sự xa cách sẽ làm con người ta hiểu nhau hơn. Tôi và Phạm Minh suốt ngày gây gổ, suốt ngày

hờn giận nhau và luôn luôn xảy ra hiểu lầm đều do chúng tôi chưa thực sự hiểu về nhau. Mỗi người một tính, và không phải dễ dàng để hòa hợp những tính cách khác nhau thành một sự thấu hiểu. Nhưng tôi đã tự hứa với mình rồi, tôi sẽ để cho cậu ta đi, tuy nhiên, trước khi Minh rời xa tôi, tôi phải can đảm nói hết những gì trong lòng mình cho cậu ấy biết. Ghim không tin tôi cũng được, chê trách tôi cũng được, nhưng tôi muốn cậu ấy biết rằng, trong lòng tôi, cậu ấy quan trọng đến mức nào...

Thời gian này Liên thay đổi hoàn toàn. Tôi buồn lắm. Nhìn cậu ấy cứ như một con người khác, ăn chơi và buông thả kinh khủng. Đau lòng hơn là Liên thờ ơ với tôi như người xa lạ. Chẳng lẽ cậu ấy không còn cần đến tôi nữa???

- Này Chảnh! – nhỏ Bích tự dưng quay xuống gõ vai tôi.

- Hử???

- Đạo này nhỏ Liên sao thế?

- Tao cũng không biết nữa...

- Hôm bữa tao thấy nó bước ra từ bệnh viện đó, mặt nó tái mét hà. Nhìn sợ lắm!

- Cái gì??? Bệnh viện???

- Uh! Thì nhà tao gần bệnh viện tư đó mà. Lúc đang đi chợ với mẹ về thì tao thấy nó bước ra.

- Mà thấy khi nào?

- Cách đây hai ngày á!

Không hiểu sao tôi nóng ruột kinh khủng. Tôi cảm giác Liên đang dần đánh mất mình. Không suy nghĩ gì nhiều, tôi quyết định chiều nay sau khi đi học về sẽ ghé sang nhà nhỏ để xem tình hình. Là bạn bè thì không thể bỏ mặc nhau trong những lúc như thế này được. Nếu ai cũng quay lưng với nhỏ thì mọi chuyện sẽ ngày càng tồi tệ hơn thôi...

Tan trường. Tôi chạy vội ra nhà xe. Bom đã đợi tôi trước cổng từ khi nào. Tôi dắt con ngựa sắt tới gần chỗ cậu ấy, mặt mày thảm thiết:

- Bom...

- Sao thế???

- Hôm nay...mình không đi với cậu được.

- Why?

- Hic...Mình phải tới nhà nhỏ Liên để xem tình hình nhỏ thế nào. Mình không thể bỏ mặc nhỏ thêm nữa...

- Nhưng tại sao phải là hôm nay?

Vì...cậu...cậu hiểu à! Mình thấy nóng ruột lắm...

- Cậu thật là...

- Đừng giận mà...

Bom không trả lời, chỉ nhún mày rồi quay đầu xe đạp đi. Tôi lơ ngơ nhìn theo. Lại làm cậu ấy giận rồi. Sao tôi lúc nào cũng khiến cho những người xung quanh mình buồn phiền thế nhỉ??? Tôi đúng là không tốt mà...

- Đúng đó làm gì nữa! Không đi à???

- Hử???

Tôi ngẩn tò te thì thấy Bom dừng xe rồi quay đầu lại cảm rằm. Thế là sao nhỉ??? A! Cậu ấy muốn đi cùng tôi! Đúng là Bom dễ thương! Hoàng tử online dễ thương của tôi.

Và thế là tôi cười toe toét đạp theo Phạm Long. Đôi khi cậu ấy giống Minh đến kì lạ. Nhất là những lúc giận. Hi! Thế mới là anh em cùng chung huyết thống chứ!

Hai chúng tôi đến thăm nhà Liên lúc trời đã tắt nắng. Gia đình Liên thuộc diện khó khăn của phường. Trước mắt tôi là một căn nhà nhỏ xíu, tường trần màu đất, cánh cửa trước làm bằng mấy tấm nhôm đã cũ theo năm tháng. Lúc thấy tôi tới, bé Tóc, đứa em thứ hai của nhỏ Liên từ trong nhà chạy ù ra, nước mắt ngấn dài:

- Huhu! Chị Thanh ơi! Chị vào can chị Liên đi! Không thôi ba mẹ đánh chị ấy chết mất!

- Hả??? Em nói cái gì thế???

- Chị vào nhanh đi!!!!

Con bé cứ khóc nức nở lôi cái ghi đông của tôi vào phía trong. Cuồng quá, tôi quăng vội cái xe ở góc nhà rồi cùng Long chạy vào. Vào đến nơi thì thấy Liên đang ngồi ở dưới đất, vừa khóc vừa nói không ra hơi, ba của nhỏ thì mặt mày đỏ như gấc chín, vừa cầm cán cây chổi quét nhà vừa đánh vào nhỏ tới tấp. Tôi tá hỏa chạy lại can ngăn:

- Hai bác! Hai bác làm cái gì thế???

Nghe tiếng hét thất thanh của tôi, ba nhỏ dừng tay ngược nhìn lên, Liên cũng hướng đôi mắt đỏ hoe nhìn về phía tôi, nhưng ngay lập tức nhỏ cúi gầm mặt lại rồi quay về hướng khác. Tôi kinh hoàng nhìn thấy những vết lằn do dấu roi gây ra trên tay, chân và mặt của Liên, chúng đỏ ửng lên trông rất đáng sợ. Mấy đứa em của Liên đang co cụm ngồi ở góc tường đối diện, chúng cũng đang giương đôi mắt vừa sợ hãi vừa ngây ngố nhìn tôi.

Sau một hồi lấy lại bình tĩnh, tôi mới hiểu chuyện gì đang xảy ra ở đây...

- Cháu thấy đó! Cô chú nuôi dạy nó ăn học tới chừng này mà nó nỡ dội một gáo nước lạnh như thế vào mặt ba mẹ nó. Trời ơi! Cuộc đời cô chú đã phải quanh năm suốt tháng bán mặt cho đất bán lưng cho trời, những mong sau này đời chúng nó sáng sủa khấm khá hơn để mở mày mở mặt, ấy vậy mà... – mẹ Liên chưa nói hết câu đã khóc òa lên.

- Cái thứ này thì không còn con cái gì nữa hết! Mày cút đi! Đừng bao giờ quay về cái nhà này nữa!!!! – ba nhỏ quát lên rồi bỏ vào phòng trong.

Tôi ngậm ngùi không biết nói gì. Trong hoàn cảnh này thì bậc làm cha làm mẹ nào cũng không thể tránh khỏi cách cư xử như vậy. Long không hiểu sao lại nắm chặt tay tôi rồi nhìn sang phía Liên. Nhỏ vẫn ngồi dưới đất, dựa lưng vào tường, đôi mắt mọng nước đỏ đẫm, gương mặt thần thờ. Tôi đau lòng đứng dậy, tiến lại phía Liên. Không ngờ chỉ một thời gian ngắn không ở bên mà nhỏ đã ra nông nổi như vậy.

- Đừng lại gần tao!... Mày về đi!... Tao không cần sự thương hại!

Liên nói ngắt quãng rồi gượng gượng đứng dậy đi vào phòng đóng cửa lại. Tôi thở dài nhìn theo. Có lẽ cậu ấy xấu hổ. Tâm lý ai cũng vậy thôi. Tôi vừa giận vừa thương nhỏ ghê gớm. Long bước lại gần tôi rồi nói thầm thì:

- Về thôi! Họ cần sự yên tĩnh...

Chúng tôi chào bác gái ra về khi trời đã tối đen như mực. Bà mẹ ấy vẫn ngồi thần thờ trên chiếc ghế gỗ cũ kỹ với đôi mắt buồn rười rượi. Người ta bảo con dại thì cái mang, có lẽ đúng thật. Ngôi nhà vốn đã vắng tiếng cười bây giờ càng trống trải. Tôi thở dài rồi cùng Long đạp xe về.

.....

Bây giờ tôi đang nằm trên giường và suy nghĩ về Liên. Càng nghĩ tôi càng thương nó. Trong chuyện này tôi cũng có một phần trách nhiệm. Đáng lý ra tôi phải can ngăn nó từ đầu khi biết nó quen với Prince. Nhưng vì lòng tự ái do bị nó thờ ơ mà tôi đã bỏ mặc nó để rồi xảy ra cơ sự này. Làm mẹ...Phải! Liên đã phải làm mẹ...Và nhỏ cũng đã phải bỏ đi hình hài vừa mới được hình thành trong bụng mình vì sợ hãi và hoảng loạn. Hèn gì hồi chiều nhỏ Bích nói rằng đã thấy Liên bước ra từ bệnh viện tư cạnh nhà...Haizzz...Sao nhỏ khờ thế nhỉ??? Nhưng tôi không trách Liên được. Không phải lúc nào mọi chuyện cũng theo ý mình muốn, hoàn cảnh xô đẩy cũng dễ khiến con người ta phạm sai lầm. Chúng tôi thì vẫn còn quá non nớt trước những cạm bẫy của cuộc sống, suy nghĩ bông bột và hành động bông bột...Ai cũng có thể mắc phải...Điều quan trọng

bây giờ là làm sao đưa Liên trở lại cuộc sống thường ngày, để nhỏ có thể tự tin đối diện với mọi người và có dũng khí làm lại từ đầu, làm lại một cuộc đời mới...

7h50 sáng...

Đang ngồi trên lớp, đột nhiên điện thoại trong túi quần của tôi rung liên hồi. Giờ này mà có ai gọi nhỉ??? Tôi lên cô giáo cúi xuống mở di động ra. Số lạ. Cũng định cất máy nhưng không hiểu sao tôi có cảm giác đây là một cuộc điện thoại quan trọng...

- Alo!

....

Trước mắt tôi bây giờ là Liên. Nhỏ không nhìn thấy tôi vì đang nhắm nghiền mắt lại. Xung quanh là một màu trắng bao phủ, bịch nước biển đang nhỏ từng giọt chậm rãi truyền vào người nó. Mặt Liên trắng bệch, môi nhợt nhạt, đôi mắt vẫn cứ như đang khóc. Tôi thấy sống mũi mình cay cay. Nó đã đành lòng chối bỏ hình hài trong bụng mình, bây giờ lại chối bỏ luôn cuộc đời của chính mình là sao vậy chứ??? Nếu như sáng nay, bé Tóc không kịp thời phát hiện nó nằm bất tỉnh bên đồng thuốc ngủ vương *** trên nền nhà thì có lẽ mọi chuyện đã không còn cứu vớt được nữa. Ba mẹ của nhỏ đã khóc hết nước mắt. Khi bác sĩ thông báo đã qua cơn nguy kịch thì họ mới có thể thở phào được một hơi. Có lẽ Liên sốc khi có quá nhiều điều tồi tệ đến với mình. Và khi bế tắc thì nhỏ đã dại dột dùng đến mấy viên thuốc đáng sợ đó. Sao mọi chuyện lại ra nông nổi này cơ chứ???

Đọc truyện online -

40. Chương 40

Tôi ngồi cùng với Liên suốt cả ngày hôm đó. Cả lớp bây giờ cũng đã biết hết về hoàn cảnh của nhỏ, cô chủ nhiệm cùng vài đứa hồi chiều có tới thăm nhỏ. Ai cũng thở dài trước sự đại dột của Liên. Nhưng cũng như tôi, họ thương nó nhiều hơn là trách. Liên nghĩ sẽ tất cả sẽ quay lưng với mình khi bản thân lâm vào tình trạng thê thảm này, nhưng có lẽ nó đã quá bi quan. Mọi người vẫn luôn bên cạnh chúng ta nếu như ta thực sự cần họ...

- Thanh! – Liên cất giọng đầy mệt mỏi khi hé mở đôi mắt.

- A! Mà tỉnh rồi! Con ngốc này! Mà làm tao lo quá!

- Tao chưa chết hả???

- Ăn nói lung tung! Chết chóc gì đây! Mà chỉ bị ngất thôi, không sao hết!

- Hix...tại sao không để tao chết đi! Sống làm gì nữa! – Liên nhăn nhó, khuôn mặt đầy vẻ thất vọng.

- Tao đánh mày bây giờ. Mày đừng có ngu ngốc thêm nữa. Mọi chuyện chưa phải là đã quá muộn nếu như mày biết làm lại. Việc cần thiết bây giờ là mày phải tỉnh dưỡng để mau chóng hồi phục và trở lại làm một Phan Cẩm Liên nhí nhảnh, hồn nhiên của ngày xưa! Nghe rõ chưa!!!!!!!

- Mày đừng an ủi tao nữa! Tao chán bản thân lắm rồi! Tao ghét cả thế giới này! Tao không muốn sống! Tao không muốn sống!!!!!!! – Liên cứ thế giằng xé bản thân, nhìn nó bây giờ khiến tôi đau đến đứt ruột. Mọi chuyện đối với Liên vẫn còn quá kinh khủng.

- Ai cho cậu chết mà chết!

Một tiếng quát lớn từ phía đằng sau khiến tôi giật mình quay lại, Liên cũng ngược mắt nhìn lên. Là Quang! Cậu ta tiến lại phía Liên rồi cúi người xuống, dùng hai tay đặt mạnh lên vai nhỏ và nói nhún từng câu, đôi mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt đang tái nhợt đi của Liên với thái độ cực kì nghiêm túc.

- Này! Nghe cho rõ đây! Phạm Quang này thích cậu! Và tôi không cho phép cậu chết! Cả thế giới này quay lưng với cậu thì tôi vẫn sẽ nhìn cậu, cả thế giới này buộc tội cậu nhưng tôi sẽ tha thứ cho cậu. Vì thế cậu không việc gì phải chối bỏ cuộc sống của mình! Hiểu chưa?

- Quang...

Liên ngơ ngác rồi chết lặng trước những gì vừa nghe được. Tôi cũng bàng hoàng không kém. Quang thích Liên ư??? Tại sao tôi không nhận biết được điều này sớm hơn nhỉ???

- Tôi xin mấy người đấy! Đừng nghĩ cách an ủi tôi nữa! Quang! Cậu không việc gì phải làm như thế! Tôi ...tôi không xứng! – sau một hồi ngơ ngàng, Liên vội vã hất tay Quang ra rồi quay mặt sang phía khác, giọng nghẹn ngào.

- Tôi nói thật mà! – Gum trả lời ngay lập tức.

.....

Cuối cùng thì tôi và Quang cũng thuyết phục được Liên từ bỏ ý định chấm dứt cuộc đời của mình. Bây giờ tôi mới phát hiện ra giữa Quang và Liên có cái gì đó rất tương đồng, qua cách nói, cách nhìn, thái độ và cả hành động. Liên có vẻ biết sợ trước sự nổi khùng của Quang. Và tôi thấy mừng vì điều đó!

- Bây giờ thì mày kể cho tui tao nghe toàn bộ sự việc đi!

- Tao...

- Cứ kể đi, không sao! – Gum động viên.

- Tao ...tao quen hần trong một lần tới chơi nhà nhỏ bạn trong lớp học thêm. Hần chủ động làm quen rồi tán tỉnh tao. Lúc đầu tao cũng không thích, nhưng thời gian đó ba mẹ tao hay gây gỗ cãi vã nhau suốt, tao bức mình nên không muốn về nhà nữa...Và rồi lúc nào tao đi lang thang trên đường hần cũng xuất hiện...Dần dà...tao tin hần..tao nghĩ hần thích mình thật sự...Hần rất chân thành khi nghe tao tâm sự...Và tao đã tưởng rằng hần hiểu mình...Hix...Càng lúc tao càng lún sâu hơn vào cái tình cảm vẩn vơ đó, tao nghe lời hần trốn học đi chơi, ăn trộm tiền ba mẹ cho hần đánh tỉ số, không biết lúc đó tao bị sao nữa...Hần nói gì là tao tin, hần bảo gì là tao làm....Và rồi....

Liên không nói tiếp được. Nhỏ cúi mặt xuống khóc nức nở. Tôi mỉm lòng quàng tay ôm lấy nó. Con gái thường nhẹ dạ cả tin, ngay cả tôi suýt nữa cũng bị tên Prince dỏm ấy lừa gạt. Có chăng là tôi may mắn hơn Liên khi sớm phát hiện ra bộ mặt thật của hần. Dù gì đi nữa thì chúng tôi vẫn còn quá non nớt trước những cạm bẫy của cuộc đời. Cũng may mọi chuyện chưa đến nỗi tồi tệ không thể cứu vãn. Liên vẫn khóc rầm rức trên tay tôi. Quang im lặng không nói gì, chỉ nhìn với ánh mắt xót xa.

- Tao sai rồi mày ơi...

Uh! Nhỏ đã biết mình sai. Và tôi tin cú vấp này sẽ khiến nó mạnh mẽ hơn và khôn ngoan hơn. Mong cho bạn tôi sớm lấy lại cuộc đời mình...Tôi yêu nhỏ nhiều lắm....

.....

Liên đã ngủ thiếp đi sau khi ăn được vài muỗng cháo. Quang bảo tôi về để cậu ấy ở lại với nhỏ một lát. Ba mẹ nhỏ cũng sắp từ nhà vào bệnh viện.

- A Thanh này!

- Hử???

- Anh về rồi đấy!

- ...

- Cậu đi gặp anh đi...Anh nhớ cậu lắm đấy...

- Minh về nhé!

Tôi cố gắng lảng tránh câu nói của Quang. Minh về rồi. Nhưng cậu ấy cũng sẽ rời bỏ tôi. Nói sao nhỉ??? Thực lòng tôi rất muốn gặp Minh. Nhưng chắc gì cậu ấy đã muốn gặp tôi...

Tôi đạp xe về đến nhà cũng là lúc mặt trời khuất hẳn sau những đám mây màu đỏ thẫm. Trên đường đi tôi cứ suy nghĩ miên man về việc có nên đi gặp Minh hay không. Nếu như lần này không nói được những gì muốn nói thì có lẽ là tôi sẽ phải ân hận đến chết mất. Nhưng tôi cảm giác mình không có đủ can đảm để đối diện với cậu ấy chứ đừng nói là bày tỏ tấm lòng...Sao mà khó quá....

Tôi dừng xe trước cổng. Không gian xung quanh im ắng đến lạ. Hôm nay ba mẹ đi dự tiệc, anh hai thì đi Vũng Tàu với mấy người trong hội Kỹ năng của mình rồi. Hix...Lại phải ở nhà một mình. Tôi bây giờ chỉ muốn ngủ thôi. Một mỏi lắm rồi....

- Tôi đợi cậu lâu lắm rồi đấy!

Đang tra chìa vào ổ, tim tôi đột ngột đập thình thịch khi nghe tiếng nói ấy. Theo phản xạ tôi quay người lại nhìn, tay vẫn run run. Ai thế này??? Minh ư??? Cậu ta đang đứng dựa lưng vào thành tường của cổng nhà tôi, hai tay bỏ vào bọc quần, mắt nhìn lên trời, miệng mỉm cười lạnh lùng. Vẫn khuôn mặt ấy, vẫn phong cách ấy nhưng sao bây giờ lại có cái gì đó xa lạ đến thế này...Tôi bật ra một câu hỏi trong vô thức:

- Cậu đợi tôi ư??? Không phải cậu....

Tôi định nói “ Không phải cậu giận tôi ư??? ” nhưng không kịp phát âm ra trọn vẹn thì Ghim đã tiến lại và ôm chặt tôi vào lòng...Cậu ta làm mọi thứ theo cách lạnh lùng như xưa nay vẫn thế...Nhưng sao mà tôi muốn khóc thế này...

3/ 5 phút...

10 phút.....

Tôi vẫn đứng yên như thế trong vòng tay Minh. Mọi thứ xung quanh cứ như không hề tồn tại, chỉ có những giọt nước mắt của tôi là lặng lẽ rơi trên bờ vai đầy thương nhớ ấy...

Trời chiều đến nhạt nhòa, gió không có, nắng đã tắt từ lâu, con đường nơi tôi đang đứng im ắng đến cảm lạnh, mấy hàng cây nhỏ nhoi rung rinh từng chút một những tiếng kêu của màn đêm đang chuẩn bị ập xuống. Minh không nói một lời nào, tôi thì không biết phải nói thế nào...Tình cảm đôi khi thật đáng ghét. Tôi không hiểu mình thực sự đã trưởng thành cho cái gọi là tình yêu??? Nghe sao mà xa xôi, nghe sao mà lớn lao quá!!!

Và rồi cậu ấy buông tôi ra...nhẹ nhàng như một cơn gió thoảng qua rồi biến đi trong bất tận. Tôi cứ chờ người ra, vai áo Minh đã ướt...Sao dạo này tôi hay mau nước mắt thế cơ chứ! Lúc nào cũng khóc được, lúc nào cũng mềm yếu được. Là tại ai??? Là tại tình yêu....

Minh nhìn tôi rất nhanh, rồi bước đi về phía trước. Như thế có nghĩa là...cậu ấy chấp nhận để lại tôi và đi một mình. Thật quá phi lý để đòi hỏi ở Minh một điều gì đó to tát hơn. Bởi đơn giản chính Trần Thanh Thanh này đã không cho cậu ấy cơ hội. Đáng đời mày lắm Thanh Thanh ạ! Chính mày tự bỏ rơi trái tim mày...

Minh bước đi không nhanh, nhưng đủ để tôi thấy lòng day dứt. Một cảm giác ứa vào choáng đầy tâm trí. Tôi ân hận. Và thực lòng tôi không muốn mọi chuyện kết thúc theo cái cách tồi tệ như thế này. Tôi không muốn!!!

- Đây...

Cậu ấy đứng bước. Nhưng không quay lại...

- Cậu...vẫn sẽ...bước đi một mình như thế ư?

Minh thoáng cúi đầu, đôi chân chà nhẹ những viên sỏi dưới đế giày. Tôi thì thấy mình thật là tham lam. Tôi cũng không hiểu bản thân đang làm gì nữa...

- Đừng quay lại thêm lần nữa...Tôi để cậu đi đấy...Tạm biệt...

Đó hoàn toàn là một lời nói dối! Nhưng tôi không thể nói điều gì khác hơn. Cổng mở toan và tôi dắt nhanh con ngựa sắt của mình vào. Minh vẫn đứng đó, quay lưng không nhìn tôi. Thế là mọi chuyện vẫn tồi tệ, và tôi vẫn không có đủ dũng khí để nói ra tất cả. Có lẽ Thanh Thanh này đã quá ủy mị chăng??? Tôi chỉ mới 17, tôi còn quá trẻ ột tình yêu đích thực của đời mình. Nếu như cố gắng, tôi không tin mình sẽ không quên

được. Phải! Rồi tôi sẽ quên...rồi sẽ quên...Tôi tự trấn an mình như thế trong hai hàng nước mắt. Lại khóc! Vì sao cứ phải khóc cơ chứ??? Nước mắt đâu mà thừa thải quá, nhưng tôi vẫn không tìm được...Con người không thể phủ nhận được mình đang đau khi trái tim đã rỉ máu...

.....

Tôi đến trường với tâm trạng không mấy vui vẻ. Chuyện nhỏ Liên, chuyện tôi bị cả trường đồn ầm lên là bắt cá hai tay khiến Phạm Minh phải chuyển trường, chuyện tình cảm thâm, vân vân và vân vân. Hình như mọi thứ đang đi theo chiều hướng tồi tệ thì phải! Và Trần Thanh Thanh này không còn cách gì khác là phải chịu đựng và đối mặt.

- Lyn!

Tôi giật mình. Lâu lắm rồi tôi không nghe cái tên ấy. Quay lại nhìn thì thấy Bom đang ngồi trên ghế đá, mỉm cười vẫy tay tôi.

- Hôm nay có chuyện gì mà trông vui vẻ thế?

- Đi theo mình!

Tôi ngơ ngác như con bò...lúc khi bị Long lôi đi xềnh xệch mà không biết địa điểm tới là đâu. Mọi người trong trường dường như đã chán việc bàn tán chuyện tôi và Long là một cặp nên chẳng ai để ý đến chúng tôi, chỉ còn một vài mống là ôm miệng cười khúc khích. Tôi cũng ngán họ lắm rồi nên chẳng buồn bận tâm.

Bom thả tay tôi ra khi hai đứa đã đứng ở dãy phòng học thí nghiệm vừa mới được xây xong.

- O! Tới chỗ này làm gì???

- Ngồi xuống đi!

- Cậu sao thế??? Hôm nay thấy cậu lạ quá à???

- Này! Cầm lấy!

Long móc từ trong túi quần ra một chiếc xô cô la rồi dúi vào tay tôi. Tôi ngạc nhiên nhìn chiếc xô cô la trong tay mình rồi ngẩng lên nhìn Bom. Vậy là sao nhỉ??? Hôm nay đâu phải là Valentine!

- Cái gì thế này??? Mọi hôm là kem, sao hôm nay lại xô cô la???

- Quà chia tay đấy!

Tôi đờ người. Quà chia tay???

Đọc truyện online -

41. Chương 41

- Trông cậu lúc này y như một nhóc khủng thật sự! Hèn gì thằng Minh cứ luôn miệng gọi cậu với cái tên đó! Haha!!!

- Không cười! Cậu nói đi! Như thế này là sao???

- Haha!!!!

Tôi đang bị sao quả tạ chiếu hay sao ấy nhỉ??? Mọi thứ cứ như lộn tùng phèo lên. Tôi trở thành trò chơi quay vòng trong tay mọi người từ lúc nào vậy chứ???

- Phạm Long! Cậu đang làm cái trò gì thế hả??? Tôi không có tâm trạng mà đùa đâu!

Long bỗng nhiên im bặt làm tôi cũng chợt dạ theo. Cách đây vài giây còn cười ha hả trông sáng khoái lắm mà sao bây giờ lại đăm đăm nhìn sự vậy nhỉ??? Tụi con trai đúng là khó hiểu thật!

- Lyn này! Theo thỏa thuận ban đầu thì chúng ta chỉ là một đôi trong vòng một tuần, nhưng tính đến hôm nay thì đã là nửa tháng. Như thế là vi phạm thỏa thuận!

- Ô!...Cậu đang nói nhảm cái gì thế????

- Nhưng cái đó mình sẽ cho qua, coi như là sự cố ngoài ý muốn!

- Hử???

- Từ hôm nay, chúng ta sẽ chỉ là bạn. Giao ước một đôi đã không còn, thời gian qua rất vui vì chúng ta chưa có trận cãi vã nào nặng nề đến mức phải chia tay sớm hơn một tuần. Cảm ơn cậu đã bên cạnh mình trong suốt nửa tháng qua. Bây giờ thì chúng ta lại là những kẻ tự do và có quyền đeo đuổi một nửa nào đó. Nói gì thì nói, tự do vẫn là số 1!

Tôi lặng lẽ không nói gì. Có vẻ Bom đang cố gắng để không khí thoải mái đến mức có thể. Nói sao nhỉ??? Chia tay cậu ấy tôi cũng thấy buồn. Không phải vì tôi tham lam đâu nhé! Đơn giản vì gần nửa tháng qua chúng tôi đã có rất nhiều kỷ niệm với nhau. Cụm từ một đôi đối với tôi đã dần dần quen thuộc. Bây giờ sẽ chỉ là bạn. Giữa bạn bè và người yêu luôn có những khoảng cách nhất định. Nhưng hình như tôi nghĩ hơi quá thì phải. Giữa tôi và Bom làm gì có thứ tình cảm nào khác ngoài tình bạn đâu chứ! Đây chỉ là một sự hối tiếc theo quy luật tâm lý mà thôi!

- Thế nhé! Mọi chuyện đã trở lại vị trí ban đầu của nó. Mình về lớp đây! Sắp vào giờ rồi!

- Khoan!

- ?

- Cảm ơn cậu...Vì cậu là bạn của mình...

Tôi mỉm cười thật tươi, tay nắm chặt thanh kẹo sô cô la và nhìn Long. Cậu ấy cũng mỉm cười. Đôi khi không cần phải là một đôi mới có thể hiểu nhau. Chỉ cần chúng ta biết nghĩ cho nhau và coi nhau là bạn thì mọi thứ đều sẽ tuyệt vời như khi ta là một đôi. Một tuần cho tôi và Bom thử thách tình cảm của bản thân. Và khi thời gian trôi qua, mỗi một người trong chúng tôi đều nhận ra rằng. Thần Cupid không bắn tên vào tim tôi và cậu ấy, chỉ có Thần Tình bạn cho chúng tôi sợi dây để gắn kết lại gần nhau...Tạm biệt... một nửa của tôi...

.....

Liên cơ bản đã hồi phục tâm lý sau vụ việc vừa rồi. Nhỏ đã bắt đầu lú lo như ngày nào, lúc trước thấy Liên nói nhiều quá, đôi lúc tôi mong nó bớt nói đi để tha cho lỗi tai của mình. Nhưng bây giờ, nó càng nói nhiều thì tôi càng vui. Hi hi! Đúng là cái gì thuộc về bản chất thì cứ để nó tồn tại...

- Này! Mày tính dọn nhà vào bệnh viện ở luôn sao mà không xuất viện đi hả???

- Bộ mày tưởng tao thích ở trong này lắm à??? Tại bác sĩ chưa cho về!

- Chưa cho hay là mày chưa muốn về! Muốn ở đây để Phạm Quang ngày nào cũng tới trò chuyện tâm sự chứ gì?

- Tao đánh mày bây giờ! Toàn nói linh tinh!

Liên đỏ mặt. Tôi thì biết tổng nhỏ bạn mình đang nghĩ gì. Thực ra Liên không muốn để Quang về nhà thăm mình vì nhà nhỏ vừa chật chội lại nằm trong khu xóm không được ổn định. Gì chứ tính sĩ diện của nhỏ này còn cao hơn tôi gấp bội lần. Tiền viện phí thì đã có ông bác nào đó của nó ở bên Mỹ gửi về chu cấp nên nhỏ không sợ tiền là phải. Nói đi thì cũng phải nói lại, nhờ Phạm Quang mà Liên sớm lấy lại tinh thần sau cú shock nặng nề ấy. Nhưng...Ghim và Gum sắp sang Pháp rồi...Không biết Liên có buồn không nữa...Chắc chắn là sẽ buồn rồi...Haizzz...

.....

Bây giờ tôi đang ngồi xem ti vi cùng ông anh trai quý hóa. Từ khi quen với chị Ngân, hai của tôi hiền hỉn. Cứ như là người khác vậy. Hồi trước muốn nhờ ổng làm cho cái gì là một việc cực kì khó khăn, còn giờ thì

chỉ cần nói thì cái gì anh tôi cũng làm hết, ngay cả rửa bát và giặt áo quần! Thế mới biết kỹ năng sư phạm của chị Ngân đúng là trên cả tuyệt vời!!

- Này! Cười gì anh thế??? Sao dạo này cứ nhìn tao là mày lại cười khi khi vậy hả???

- Đâu có đâu! Em có cười gì hai đâu!

- Mà nè! Anh nhờ mày chút việc đây!

- ???

- Ngày mai chủ nhật anh chở mày đi lựa quà cho chị Ngân nhé! Sắp tới ngày kỷ niệm 1 tháng anh với chị yêu nhau!

- Em biết gì đâu mà chọn quà???

- Kệ! Ít ra mày cũng là con gái, hiểu chị ấy thích gì hơn anh!

- Hơ hơ...

- Thôi! Không được từ chối!

Và một sự thật đau lòng rằng dù đã có người yêu và rất yêu người đó nhưng anh tôi vẫn không thể nào bỏ được cái thói quen kinh dị của mình. Đó là hôn tòi! Như lúc này đây, anh vừa nói xong là kiss thẳng vào môi tôi một phát rồi đi lên lầu. Hix, tôi gần 18 rồi, ảnh cứ như vậy thì làm sao tôi có bạn trai được đây???

Đang lăm bằm việc ông anh trai vô duyên hôn mình, tôi chợt khựng lại khi thấy những gì đang được chiếu trong chương trình thời sự của tỉnh. Kẻ bị còng tay và bị dẫn đi không phải là Prince Minh Nhật đó sao??? Gì thế này??? Tiếng cô biên tập viên dội vào tai nó: "cảnh sát điều tra công an tỉnh vừa mới bắt được một băng nhóm thực hiện hành vi cướp của giết người nghiêm trọng, kẻ cầm đầu là Ngô Minh Nhật, 22 tuổi..."

Tôi ngẩn người ra một hồi rồi mỉm cười. Trời cao có mắt, gieo nhân nào ắt gặt quả ấy! Hắn cuối cùng cũng phải trả giá cho những hành động tội lỗi của mình...

Nhưng bất giác tôi thấy chạnh lòng...Vì ít ra...hắn đã không nói dối tôi một điều...tên hắn đúng là Minh Nhật...

Sáng hôm sau...

- Em gái thân iu! Dậy ăn sáng rồi anh chở đi chơi nào! Dậy nào! Thương thương!!!

Mặc cho ông anh trai cứ hết đồ dành rồi năn nỉ, tôi vẫn nằm lì trên giường. Được mỗi hôm chủ nhật là ngủ nướng vậy mà cũng bị lấy mất! Tôi không cam tâm!

- Mày dậy không hả??? Không dậy là anh hôn cho đến khi nào dậy thì thôi!!!

Tôi vùng dậy ngay tức khắc khi anh trai chuẩn bị cúi xuống để thực hiện "hành vi tội lỗi". Đến bao giờ Trần Thanh Thanh mới thoát khỏi cái cảnh bị kiss bắt đắc dĩ này cơ chứ???

Không biết anh trai tôi có bị vấn đề hay không khi chỉ mới 8h sáng đã lôi tôi đi phố. Mà thực lòng thì tôi đâu có rành mấy cái vụ chọn quà này đâu! Mắt thẩm mỹ của tôi vẫn luôn được nhờ Liên đánh giá là -1/ 10 mà! Đúng là "thầy bói xem voi". Anh tôi quả thực đã quá sai lầm khi bắt tôi thực hiện cái công việc không hề có duyên với mình chút nào.

- Mày chọn đi chứ??? Sao chỉ đứng nhìn không vậy???

- Hai này! Em có biết chị ấy thích gì đâu mà chọn! Mà sao anh không dẫn chị Ngân đi mua luôn cho khỏe, lôi em đi làm gì???

- Mày ngốc quá! Tự mình tặng mới có ý nghĩa chứ!

- Mặc kệ hai! Em không biết!!!!!!

- Không biết cũng phải biết!!!!!!

Và thế là tôi lại được dịp bị kéo đi xềnh xệch. Anh Thiện cứ lôi tôi đi từ gian hàng này qua gian hàng khác. Chỉ mới có vài vòng mà mắt tôi đã hoa cả lên.

- Hai! Em mệt lắm rồi! Hai kén chọn quá! Cái gì em đưa cũng không thích! Vậy thì hai tự đi mà mua!!!!

- Ô cái con nhỏ này!

- Em không biết!!!!

- Đi thêm một quầy nữa thôi! Nhé em gái xinh đẹp dễ thương đáng yêu của anh!

- Em biết em xấu! Anh không cần khen! Hix! Em không đi nữa đâu...

Hai anh em tôi cứ giằng qua giằng lại như vậy cho đến khi trời buông nắng gắt. Cuối cùng thì anh cũng chọn được một món quà ưng ý, còn tôi thì đôi chân rã rời sau mấy chục vòng lội siêu thị và quầy hàng. Sao anh yêu mà bắt em gái mình phải khổ nhỉ??? Đúng là độc ác !

Đang ngồi nhâm nhi que kem sau yên xe của ông anh hai (từ khi quen Bom tôi dần có thói quen...ăn kem! Hix...), đột nhiên điện thoại trong túi quần tôi rung liên hồi. Vội vàng móc ra, nhìn vào màn hình, tôi hơi ngạc nhiên khi thấy người gọi là Phạm Minh...

- Alo!

- Alo! Thanh! Nhanh tới phi trường đi! Anh sắp bay rồi!

Là giọng của Quang. Không phải Minh. Que kem trên tay tôi rơi xuống đất...Người tôi cứ mềm nhũn ra...

- Anh! Chở em tới sân bay! Nhanh!

.....

Tôi như một con diên chạy giữa dòng người đông đúc ở phi trường để tìm kiếm một bóng hình vô định. Bay ư??? Hôm nay ư??? Sao không ai nói cho tôi biết thế này??? Cứ thế tôi chạy quanh tìm Minh. Bây giờ tôi không muốn Minh rời xa tôi. Và đó là mong ước duy nhất và thực lòng nhất của tôi. Cậu ấy nỡ bỏ tôi ở lại sao??? Không thể! Không thể!!! Người ta bảo tôi tham lam cũng được, ngốc nghếch cũng được nhưng tôi không muốn cậu ấy đi, thực sự không muốn!

- Thanh! Mày chạy đi đâu thế! Chờ anh với!!! Thanh!!!!!!!!

Chân tôi bây giờ không mỏi nhưng tim tôi đã mỏi. Vì nó cứ đập mạnh liên hồi. Tôi lo lắng, tôi hy vọng, tôi tự trách mình và tôi mong muốn một sự thay đổi. Làm ơn! Tôi không muốn cậu ấy rời xa tôi....Minh ơi! Tôi thích cậu mà! Tôi xin lỗi! Đừng bỏ tôi ở lại! Minh ơi.....

.....

Một âm thanh vụt lên bên tai. Tôi ngược mắt lên trời cao...Một vệt trắng đã phóng vù đi trong không gian rộng lớn. Tôi lại ngược nhìn lên tấm bảng thông báo điện tử của sân bay...Chuyến bay đi Pháp vừa mới cất cánh.....

Một lần nữa...tôi lại chậm chân.....

Vì sao???????

Đọc truyện online -

42. Chương 42

4 tháng sau...

Hiện tại đang là mùa hè, trời nóng như lửa đốt. Cộng thêm việc nhét mình trong cái trung tâm học thêm này thì đúng là cực hình. Nếu không phải vì sắp lên lớp 12 thì có nằm mơ tôi cũng không đời nào chấp

nhận việc phải đi học ở mấy cái lò luyện kinh khủng này. Một phòng học nhỏ xíu mà gần 300 mạng người nhồi nhét trong đó. Không khí đã nóng bức, hơi người tỏa ra càng dễ khiến tôi muốn bốc hỏa. Vậy mà cũng phải đành gượng một tay cầm quạt giấy một tay chép lấy chép để những gì được ghi trên chiếc bảng nhỏ xíu ở đằng xa kia.

Cuối cùng thì 45 phút đã trôi qua, cả lớp học ủa ra như ong vỡ tổ. Tôi thở dài cho sách vở vào cặp rồi đứng bật dậy. Tôi cũng muốn thoát khỏi cái nơi nóng nực này lắm rồi! Nhưng hình như có ai đó đang nhìn tôi thì phải...Ngoảnh mặt nhìn quanh...ai cũng đang lúi húi chen chúc nhau bước ra, làm gì có ai...chắc là tôi nhảy cảm quá....

Sự thật là tôi phải đi bộ. Vì trung tâm này cách nhà tôi không xa, chiếc xe còi cộc của tôi thì đã nghỉ hưu vài ngày do bị nổ lốp. Haizz, đi cho nhỏ eo...Hix, tôi tự an ủi mình như thế mặc dù chẳng muốn cuộc bộ giữa cái thời tiết kinh khủng này chút nào!

Và không hiểu sao tôi cứ có cảm giác ai đó đang đi theo mình. Hay là tôi bị say nắng nên đầu óc không được ổn định nhỉ??? Hix...càng lúc càng thấy ớn ớn...Cái cảm giác bị ai đó theo dõi thật khó chịu! Tôi bậm môi quay lưng lại thật nhanh...Nhưng sau lưng tôi chẳng có cái gì cả ngoại trừ những chiếc cột điện và mấy chiếc xe máy đang bấm còi inh ỏi để giành đường. Ôi thôi, tôi bị cảm nắng mất rồi!!!

- Thanh! Sao mà đi bộ thế này! Lên xe đi!!! - A! Quang! Cậu đúng là cứu tinh của mình!!!

Tôi nhảy cẫng lên khi thấy Gum dừng xe trước mặt mình. Chắc hẳn các bạn thấy lạ vì sao Minh đi Pháp mà Gum thì lại ở Việt Nam, chính tôi cũng không hiểu nữa là...Nhưng tôi không muốn nhắc đến hai chữ Phạm Minh nữa. Đau thế là đủ lắm rồi!

- Quang nè! Có ai đó đang theo dõi mình! – tôi nói thầm bên tai Quang, mắt ai ngại nhìn lui phía sau.

- Hả??? – Gum cũng quay lại nhìn – Có thấy ai đâu???- Thì đó...Nhưng mà mình cứ có cảm giác bị theo dõi... – tôi nhăn nhó.

- Hi! Không sao! Có Phạm Quang ở đây thì không ai dám bắt nạt cậu đâu!

Quang mỉm cười trấn an, tôi cũng chỉ biết gượng cười đáp lại. Càng lúc tôi càng thấy mình bị phụ thuộc vào người khác quá nhiều. Từ lúc Minh đi tôi đã tự hứa bản thân phải trở về là một Trần Thanh Thanh của ngày xưa, hồn nhiên và cá tính, chứ không phải là một Trần Thanh Thanh bây giờ, mít ướt và yếu mềm. Hix...Nhưng lời nói của tôi dường như không đi kèm với hành động thì phải...buồn quá...

.....

Đầu giờ của ngày thứ 2...

Tôi vầy vò mái tóc ngắn cũn của mình (quên chưa thông báo với mọi người là tôi đã “gọt” đi mái tóc dài, thay vào đó là một quả đầu giống với mấy cô nàng tomboy, lúc cắt xong tôi đã khóc òa lên, haizz, tôi cũng bó tay với chính mình! +__+) trước mấy bài toán khó nhằn mà nguyên cả đêm qua thức trắng vẫn không thể giải ra. Dạo này tôi “ngu” đi thì phải, làm gì cũng không được. Bực bội, tôi túm lấy một tờ giấy nháp rồi vầy nó lại thành viên tròn ném thẳng xuống đất, chưa hả hê, tôi còn đập đầu vào cuốn sách cộp cộp kèm theo lời rên rỉ ỉ ôi:

- Tức quá...tức quá...bực xúc...không thể nào bực xúc hơn.....

- Thôi đi nhỏ khùng! Đừng bực xúc nữa! Kẹo nè!

Tôi ngừng lại công việc hành hạ bản thân...Nhưng tôi không ngẩng đầu lên. Vì đơn giản tôi đang mất bình tĩnh...Giọng nói này...Giọng nói này...Mọi người xung quanh đang rì rào cả lên...Họ nói những cái gì mà tôi không thể nghe rõ...Vì tai tôi đã ù đi vì giọng nói đó...Sao đây nhỉ??? Hình như tôi đang mơ???

- Này! Kẹo này! Không lấy à???

Tôi bật dậy như một cái lò xo. Gần mắt tôi bây giờ là một que kẹo mút, loại kẹo mút mà ngày xưa tôi vẫn mua ở căn tin để tặng cho Trọng Tuấn. Những mảng ký ức không biết mất tăm tắp tích từ đâu bỗng chốc ủa về trong tôi, nguyên vẹn đến không tưởng. Tôi nhìn chăm chăm vào kẻ đang đứng trước mặt mình. Không! Đúng hơn là kẻ đeo kính cận, người to đùng và đang ngồi trên bàn học của tôi. Mắt tôi như ngừng

hoạt động vào giây phút ấy vì có lẽ nó cũng không thể tin được mình đang thu vào hình ảnh của ai. Tất cả đôi với tôi bây giờ là sự ngỡ ngàng, ngỡ ngàng và ngỡ ngàng. Tôi đang bị ảo ảnh chăng??? Nhưng sao ảo ảnh không phải là một ai khác mà lại là Vũ Hoàng Trọng Tuấn???

- Cậu...là...T...T...u...â...n.....ư??? –tôi chẳng khác nào đứa trẻ 3 tuổi mới tập nói từ đầu tiên, mọi thứ cứ nghẹn chặt trong cổ.

- Uh! Tôi về rồi...

Người ấy mỉm cười với tôi. Nhưng tôi thấy như vừa bị đánh một cái vào đầu. Tuấn ư??? Hoàng tử mắc dịch ư??? I_want_to_be_live đây ư??? Cậu ta biến mất trong đời tôi đột ngột, và bây giờ cũng đột ngột trở về. Là sao??? Tôi không đủ bình tĩnh để đón nhận sự bất ngờ này. Tôi vẫn nghĩ mình đang mơ...đang mơ....

- Cậu vẫn khùng như xưa! Tỉnh lại đi! Tôi đã về rồi!

Người ấy tiến sát lại tôi, hai tay ôm lấy mặt tôi rồi mỉm cười. Tôi cảm giác được tay cậu ta chạm vào má mình. Tôi tận mắt thấy lại nụ cười cùng gương mặt ấy. Như thế...Không thể là mơ...

- Tuấn...cậu về rồi!!!!!!!!! – nhỏ Liên không biết từ đâu chạy ập tới vỗ mạnh vào vai người ấy.

Vậy là...Vũ Hoàng Trọng Tuấn...mối tình đầu của tôi...đã trở về sau hơn một năm biến mất ư??? Có thể gọi đây là phép màu không nhỉ???Tôi cũng không biết...vì tôi thấy mình không còn cảm nhận được điều gì khác nữa...mọi thứ...cứ xoay vòng.....

- Các em! Hôm nay cô xin thông báo một tin. Từ nay sĩ số của lớp ta sẽ là 41!

Lời cô giáo chủ nhiệm làm toàn bộ học sinh trong lớp ồ cả lên. Tôi không biết vì sao mấy đứa lại ngạc nhiên như vậy vì lúc này đây, tôi vẫn chưa thể lấy lại bình tĩnh hoàn toàn. Trọng Tuấn đang ngồi với tôi, và cậu ta đang nhìn tôi. Sao tôi lại toát mồ hôi thế nhỉ??? Bây giờ tôi mới biết niềm vui quá lớn đôi khi cũng gây shock cho con người.

- Cả lớp im lặng nào! Lớp mình năm nay rất vui khi đón thêm một thành viên mới là bạn Vũ Hoàng Trọng Tuấn – lúc trước là học sinh trường mình nhưng vì lý do sức khỏe nên đã chuyển trường cách đây 1 năm. Chúng ta vỗ tay chào mừng bạn đi nào!!!

Cả lớp vỗ tay rần rần. Tôi thì không vỗ tay, vì còn bận nhìn cậu ấy...

- Và niềm vui thứ hai, cô tin chắc mọi người trong lớp mình đều sẽ phải bất ngờ. Vào đây đi em!

Cô giáo ngoắc nhẹ tay. Một dáng người từ ngoài cửa bước vào. Cả lớp im bật. Còn tôi thì thấy tim mình đã không còn có thể đập được nữa.

- Phạm Minh của chúng ta đã trở về! Chào mừng em quay trở lại với gia đình A5!.....Thời gian như ngưng đọng tại thời điểm đó...

Phạm Minh. Vũ Hoàng Trọng Tuấn.

Đó là hai cái tên gây sóng gió trong lòng nó...Hai Hoàng tử đã bỏ nó ở lại trong nước mắt rồi quay trở về trong sự kinh ngạc đến giật mình. Mọi thứ quá đột ngột, quá nhanh chóng, mất tích rồi xuất hiện...Trần Thanh Thanh đã nghĩ rằng mình sẽ bắt đầu lại một cuộc đời mới mà không có họ. Nhưng giờ đây...cả hai đã trở về...Làm sao đây??? Ai là Hoàng tử???/Tôi cảm thấy mọi chuyện cứ như là một trò chơi vậy. Mà tôi lại là kẻ bị người ta đem ra để bày trò. Sao nhỉ? Tuấn về, Minh cũng về, thế là thế nào??? Tuấn đi khiến tôi chơi với một thời gian dài, còn Minh đi thì lại khiến tôi hệt hăng đến ốm nằm liệt giường. Những tưởng mọi thứ sẽ trôi qua, thời gian sẽ xóa nhòa tất cả, tôi lại có thể trở về với chính mình, trở về với trái tim vô tư không chút vướng vờn tình cảm, ấy vậy mà khi tâm hồn tôi cân bằng nhất, số phận lại trả về cho tôi hai con người đã từng một thời gây sóng gió trong đời mình. Tôi không đủ tự tin rằng bản thân có thể chấp nhận được chuyện này...tôi là người, không phải là thánh, tôi không đủ sức mạnh để điều khiển trái tim còn quá non nớt của mình...không thể....

Minh vẫn lặng lẽ như xưa, thậm chí là còn băng giá hơn. Cậu ta đứng im hồi lâu, và tôi cứ có cảm giác đôi mắt ấy chỉ đang hướng về phía mình bằng một thái độ kì lạ đến khó tả:

- Minh! Em muốn ngồi ở đâu? – cô chủ nhiệm dịu dàng hỏi.

- Tất nhiên là ngồi chỗ cũ rồi ạ! – cậu ta đáp đều đều.

- Nhưng... - cô giáo ái ngại nhìn về phía Trọng Tuấn. Cũng phải thôi, vì bây giờ chỗ ngồi bên cạnh tôi đã có người.

Minh không nói không rằng, tiến về phía bàn tôi ngồi và dừng lại trước mặt Trọng Tuấn, đôi mắt sắc lạnh:

- Cậu nên tìm chỗ khác! Chỗ này là của tôi! - Ai bảo với cậu chỗ này không phải là của tôi? – Trọng Tuấn mỉm cười.

- Tôi bảo, và sự thật là thế!- Nhưng cậu đã bỏ trống nó một thời gian rồi, bây giờ cậu cũng giống như tôi, mọi thứ đều đã trở về vị trí ban đầu.

- Tôi không bỏ trống, mà tôi cho nó nghỉ ngơi, nó mãi là chỗ ngồi của tôi.

- Không có gì là mãi mãi nếu như cậu đã từng rời bỏ nó. Tỉnh lại đi!- Tôi không nói nhiều. Đứng dậy và ngồi ở nơi khác. Chỗ này vốn dĩ không phải là của cậu.

- Chưa phải là của tôi nhưng cũng không phải là của cậu. Chưa phải rồi sẽ phải. Đó là quy luật cho sự cố gắng và bù đắp!- Nhưng cũng có quy luật những giá trị có thật thì luôn luôn sống và tồn tại, cho dù có sự xa cách trong một thời gian dài nhưng mọi thứ vẫn sẽ là như thế nếu như sự thật nó là như thế!

Cả lớp cùng cô giáo chủ nhiệm cứ há hốc mồm mà chứng kiến cuộc nói chuyện kì quặc đến mức khó tin của Trọng Tuấn và Phạm Minh. Không ai hiểu họ đang nói về cái gì ngoại trừ tôi, không ai hiểu cái mà họ đang tranh cãi không phải là việc chỗ ngồi này là của ai mà là vấn đề tôi là của ai. Không phải là một kẻ quá tự tin nhưng tôi khẳng định mình suy đoán đúng, vì họ cứ nói xong một câu là lại nhìn về phía tôi. Nhưng sao nhỉ? Tôi thì lại không muốn ngồi với ai cả, tôi chỉ muốn một mình...

- Thôi đi! Hai người dừng ngay cái điệp khúc cãi vã nhau đi! Tôi muốn ngồi một mình, hai cậu tìm chỗ khác mà ngồi!

Cả Tuấn và Minh ngạc nhiên ra mặt. Kệ bọn họ! Họ tưởng rằng bỏ lại cho tôi hàng tá những đau khổ như thế rồi khi trở về vẫn sẽ nhận được sự chấp nhận của tôi ư??? Tôi không đủ vị tha đến mức đó! Năm nay cũng là năm cuối cấp rồi, tôi không còn hứng thú gì với cái gọi là yêu đương nữa...

- Thôi thế này nhé! Hiện tại thì lớp chúng ta bàn nào cũng đủ 2 người ngồi rồi, vậy nên để cho công bằng, bàn của Thanh Thanh sẽ kéo sát với bàn của Phước Trung để thành một bàn dài, Thanh ngồi giữa, hai em ngồi hai bên. Vậy là đủ chỗ, đợi khi nào trường có bàn mới thì tách ra cũng được!

Tôi tròn tròn mắt nhìn cô giáo. Hix, vậy là sao chứ??? Tôi ngồi giữa hai con người kì quặc này ư??? Đến cả việc họ trở về bất thành linh như thế này tôi còn chưa thể chấp nhận kịp mà bây giờ lại phải ngồi cạnh họ sao??? Chuyện gì thế này???

Tuấn nhìn Minh cười mỉm, Minh lạnh lùng đáp lại bằng đôi mắt sắc như dao. Họ gật đầu đồng ý rồi về chỗ ngồi. Cuối cùng thì Hoàng tử mắc dịch ngồi bên trái, tằng bạng Ghim thì ngồi bên phải. Cả lớp vẫn nhìn chúng tôi với ánh mắt có dấu hỏi to đùng. Họ không hiểu, và tôi cũng không hiểu...

Đọc truyện online -

43. Chương 43 - End

Tình hình là ngay buổi học đầu tiên của năm 12, tôi đã khó sống với hai hoàng tử của mình...

Diễn hình:

Ra chơi!

- Đi ăn sáng nào nhỏ khùng! – Tuấn đứng phắt dậy thản nhiên cầm tay tôi kéo đi như cái thưở nào cậu ta còn chảnh chọe khi được tôi theo đuổi.
- Không đi đâu hết! – Ghim lạnh lùng đặt tay lên vai ấn tôi xuống.
- Cậu không ăn thì phải cho người khác ăn chứ? – Tuấn bắt đầu phát cáu, gì chứ tính cậu ta thì tôi vẫn còn hiểu rõ, nếu không làm được cái gì theo ý mình thì sẽ không bao giờ buông tha.
- Cậu ấy không thích đi chứ không phải tôi không cho đi. – Minh vẫn cầm đầu vào cuốn truyện dày cộm và trả lời đều đều. Nhìn Ghim lúc này lại giống với Ghim nobita thuở trước.
- Sao cậu biết nhỏ khùng không thích đi? – Tuấn bắt bẻ.
- Vì tôi hiểu cậu ấy hơn cậu. – Minh ngẩng mặt lên đáp thản nhiên.
- Thôi! Dừng! Minh! Đứng dậy đi ăn sáng cùng luôn! Trời ạ! Đến khổ với hai người thôi! – tôi bực như cơn mưa, trong tình huống này thì chỉ còn cách đó.

Tôi xa Tuấn hơn 1 năm, xa Minh hơn 3 tháng, những khoảng thời gian không phải là quá dài nhưng cũng đủ để ta quên đi nhiều thứ. Vậy mà, giờ đây, khi tôi gặp lại họ, mọi thứ lại trở nên gần gũi hơn, thân thuộc hơn như rằng từ trước đến giờ chúng tôi không hề rời xa nhau. Vậy là sao??? Hay chẳng là quy luật tình cảm, càng xa càng nhớ, càng muốn quên thì càng giữ chặt trong lòng??? Tôi cũng không biết nữa...Tôi chỉ biết rằng giờ đây mình đang hạnh phúc và lo lắng, hạnh phúc vì những gì tưởng chừng đã mất đi đã quay trở lại, lo lắng vì không biết rằng sự trở lại này sẽ gây nên những giông tố lớn đến mức nào...Ồi...số phận....8/ Giữa giờ...

- Thanh! Chiều nay học xong đi chơi với tôi nhé! – Tuấn quay sang vỗ vai tôi cười khì khì.
- Không! Thanh đi với tôi rồi! – Minh nhìn Tuấn nói đều đều.
- Nhưng tôi hẹn cậu ấy trước! - Nhưng cậu ấy cũng chưa đồng ý. Cậu đừng có lảm nhảm!Tôi há hốc mồm nhìn. Hai người này mới trở về không bao lâu mà sao cứ cãi nhau suốt thế này nhỉ??? Mà kể cũng lạ, lâu nay có thấy Minh cãi đồm độp lại với người đối diện như thế đâu??? - Thôi mà! Hai cậu im lặng đi! Các cậu cho tôi hai chữ “bình yên” được không??? – tôi hét lớn, vừa hét vừa bịt tai lại.Mọi thứ bây giờ sao nhỉ? Tất cả đều đang nhìn tôi, nhìn rất chăm chú. Minh và Tuấn thì im lặng thật, họ không nói nữa mà thay vào đó là dành cho tôi những ánh mắt cứ như đang cười. Còn tôi thì thấy tai mình lùng bùng, cảm giác thật kì cục...- Haha!!!!!!!Sau vài phút im ắng, chợt cả hai cục nợ của tôi cười ồm ồm lên, họ cười nghiêng ngả, cười như chưa bao giờ được cười. Mà cái cách cười sao mà khó chịu thế nhỉ??? Tiếng cười chẳng khác nào đang chọc tức tôi...Và tôi thấy khó thở...Cùng lúc đó thì từ ngoài cửa, hai cô gái nào đó lạ hoắc bước vào. Nhìn họ tôi thấy quen lắm! Rất quen! Nhưng cuối cùng thì vẫn không nhớ được họ là ai. Hai cô gái đó cũng trạc bằng tuổi tôi, nhưng xinh hơn tôi nhiều lắm. Cô nào ăn mặc cũng sành điệu, tóc xoăn tít, nhuộm nâu nâu, mặt mày trang điểm xi teen. Họ nhìn tôi, và họ cũng cười! (Thế là sao???) - Lại đây nào mấy cưng! Tin được không? Đó là lời của Trọng Tuấn và Phạm Minh! Họ vui vẻ cầm tay hai cô gái đó rồi ôm vào lòng trước mặt tôi. Cái gì thế này nhỉ??? Tôi đang chứng kiến điều gì thế này???- Hihi! Cậu bớt mơ đi Thanh à! Giới thiệu với Thanh, đây là bạn gái của mình! Xinh hơn Thanh nhiều lắm phải không nào? – Tuấn lấy tay bẹo má cô gái đứng bên rồi khăng khải giới thiệu với tôi bằng giọng trêu chọc.Chưa dừng lại ở đó, Phạm Minh cũng tiếp lời một cách đầy ngoạn mục:- Đây là bạn gái tôi! Cô ấy biết nghe lời, lại dễ thương, không giống cậu suốt ngày khiến tôi bực mình! Cậu bỏ cái suy nghĩ là bọn này quay về là vì cậu đi nhé! Haha!!!!Và họ lại nhìn tôi cười. Ôi! Đây là cái quái gì vậy??? Cả hai đều có bạn gái, và họ dám đem ra trình diện trước mặt tôi ư??? Ôi không! Tôi thấy mồ hôi chảy đầy mặt, tay chân như run lên, môi mấp máy không nói ra lời. Hóa ra chỉ mình tôi mơ mộng, chỉ mình tôi ảo tưởng, họ trở về không phải vì Trần Thanh Thanh này, họ đã hết thích tôi rồi, họ chỉ muốn trêu chọc tôi, trêu chọc sự mơ tưởng nực cười của tôi. Thanh Thanh tôi muốn hét lên thật lớn, muốn chạy nhanh ra khỏi đây càng nhanh càng tốt, vậy mà sao chân tôi cứ như bị giam lại thế này??? Số phận lại một lần nữa đánh vào lưng tôi hay sao??? Không thể...Không thể.....Các bạn cũng đang shock như tôi phải không???Nhưng các bạn sẽ shock hơn nữa....Và đây là một cú shock đáng shock!Vì....Đó là một cơn ác mộng của tôi! ^^Choàng mắt tỉnh dậy, tôi sững sờ nhìn xung quanh. Hình như tôi vừa hét lên thì phải, tóc tai tôi bết cả lại, chiếc chăn cách đây vài giờ còn nằm trên người tôi thì bây giờ đã bay tới tận gầm tủ. Có lẽ trong lúc...bức xúc tôi đã ném nó đi. Hix....Thật đáng sợ!!! Đây là giấc mơ kinh hãi nhất từ trước đến nay

của tôi!!! Mọi thứ trong giấc mơ đến giờ tôi vẫn còn nhớ như in, mồ hôi lại được thể tuôn ra...Hơ hơ....may quá....chỉ là mơ thôi, chỉ là mơ thôi....Cảm giác bị bỏ rơi quả thật là quá sức đáng sợ.....Sáng mai...Lúc tôi đến lớp đã thấy Minh ngồi chình ịch ở đó. Cậu ấy lúc nào cũng đi học sớm. Tự nhiên tôi muốn được nhìn lại gương mặt Minh lúc còn đeo kính Nobita, hihi, lúc đó cậu ấy tuy không được đẹp trai như bây giờ nhưng lại có cái gì đó ngộ nghĩnh và rất đáng yêu.

- Tới sớm thế! – tôi mỉm cười chào buổi sáng cậu ấy.

- Uh! – cậu ấy không thèm nhìn tôi, vẫn cúi đầu vào cuốn sách dày cộm.

- Ê khùng! Lại đây tôi ôm cậu một cái nào! – Tuấn đứng ngoài cửa lớp hét toáng lên khiến tôi giật thót cả tim.

- Cậu bị cái gì thế hả? Sáng sớm lại đi hét dựng lên là sao??? – tôi nổi khùng đắp lại.

- Tôi thích thế! Ôm cái nào! – cậu ta chạy lon ton về phía bàn tôi đang ngồi rồi cười tươi rói, dang hai tay ra như muốn ôm tôi thật như lời vừa nói làm tôi đánh rơi luôn ổ mì đang xuống đất.

- Cậu chấm dứt cái hành động dở người đó đi! – Minh thả cuốn sách và trợn mắt nhìn Tuấn.

- Kệ tôi chứ! Tôi thích nhỏ khùng mà! – Hoàng tử mặc dịch hình như chẳng biết sợ là gì, còn tôi thì đã bắt đầu thấy không ổn, một khi Ghim đã trợn mắt nhìn ai thì chứng tỏ cậu ấy đang thực sự giận.

- Cậu đừng đùa kiểu đó! Hix – tôi sụt sịt nhìn Tuấn, vẻ mặt van lơn, vì tôi dư sức hiểu cái tính háu thắng của cậu ta, càng cấm thì Tuấn càng làm, chỉ có nước năn nỉ thì họa may cậu ta mới chịu từ bỏ.

- Khùng không thích thì thôi! À khùng nè! Chiều nay đi chơi với tôi nhé? – Tuấn nháy mắt tinh nghịch.

- Không! Thanh đi với tôi rồi! – Minh vẫn nhìn Tuấn và nói. Còn tôi thì hai mắt cứ căng lên. Tin được không nhỉ? Tôi đang nghe lại đoạn hội thoại mà trong cơn ác mộng đêm qua mình đã mơ thấy. Sao mẹ bảo giấc mơ luôn trái với thực tế? Đã mơ thì không bao giờ trở thành sự thật??? Đây không phải sự thật là gì??? Hay là tôi vẫn đang mơ??? Ôi loạn quá! - Khùng! Sao thế??? – Tuấn đưa tay vạt qua vạt lại trước mặt tôi khi nhìn thấy tôi đứng yên như tượng, mặt mày tái nhợt, mồ hôi đầm đìa.

- Này! Bị cái gì vậy??? – Minh vỗ vai tôi.

- Hơ! Mấy cậu đang muốn trêu tôi phải không??? – tôi nói trong vô thức, giấc mơ đêm qua lại quay trở về trong tâm trí. Và họ cười. Trời ơi! Trong giấc mơ họ cũng cười! Thế là sao??? Không! Tôi không muốn phải chứng kiến cảnh tượng đó thêm một lần nữa! Xấu hổ lắm! Thất vọng lắm! Không! Không!!!- Này! Chạy đi đâu thế??? – Tuấn hốt hoảng kéo tay tôi lại khi thấy tôi chạy vụt ra ngoài.

- Buông ra! Mấy người thôi cái việc đem tôi ra làm trò cười đi! Thôi đi!!! – tôi tức giận hét lên, khó ai mà tin được bây giờ đây tôi đang bị chính cơn ác mộng của mình kiểm soát toàn bộ lý trí.

- O.....Tôi ngồi một mình trên ghế đá. Buồn....Bây giờ tôi không ý thức được mình đang mơ hay tỉnh...Chóng mặt thật....

- Này! Giận thật à? – Tuấn không biết từ đâu chạy tới rồi ngồi sà bên cạnh. Tôi im lặng.

- Nhỏ này giận dai bẩm sinh mà! – Minh cũng xuất hiện và đứng dựa lưng vào thành ghế đá. Sao bây giờ tôi ghét họ thế không biết!!!! >”

- Là sao? Tức là việc hai cậu cùng về một lần, và đăng kí học chung một lớp không phải là tình cờ mà là có chủ ý từ trước hả??? – tôi vừa nói vừa nhìn chằm chằm cả hai.

- Ủa? Không phải cậu giận vì thấy chúng tôi giả vờ gây gổ hằn học nhau trước mặt cậu sao??? – Tuấn ngo ngác.

- Là sao???- Hơ!!! Họ ngạc nhiên, tôi cũng ngỡ ngàng. Thế là sao??? Tôi giận họ vì cứ nghĩ giấc mơ đêm qua đang dần dần thành sự thật, còn họ lại nghĩ tôi giận vì biết họ đang bày trò giả vờ gây gổ nhau trước mặt tôi. Oái oăm quá!- Vậy là Thanh không biết chuyện chúng tôi quen biết nhau ở Pháp rồi cùng nhau về Việt Nam để gặp Thanh hả??? – Tuấn nhún giọng.

- Vậy là hai cậu không đem theo bạn gái về hả??? – tôi cũng buột miệng thốt ra câu hỏi ngu ngốc đó.

- Bạn gái nào??? – lần này thì cả Tuấn và Minh cùng thốt lên, vẻ hoảng hốt. Tôi đỏ mặt. Không có cái xấu hổ nào bằng cái xấu hổ nào! Tôi đúng là nhóc khùng thật mà, lớn rồi vẫn khùng, chỉ là một giấc mơ mà cứ nghĩ là sự thật. Thế là tôi cúi gầm mặt, chẳng biết ăn nói ra sao với hai Hoàng tử của mình. - Mà thôi! Bỏ qua hết đi! Thông báo với Trần Thanh Thanh, Phạm Minh và Trọng Tuấn từ bây giờ đã là một cặp bài trùng! – Tuấn khoát tay cho qua mọi chuyện rồi vui vẻ chạy qua bá vai Minh cười khì khì.

- Hơ! Thật à???- Uh! Chúng tôi gặp lại nhau tại Pháp, cách đây 3 tháng, và cả hai quyết định cùng về lại Việt Nam để thực hiện lời giao kèo! Phải không Ghim? – Tuấn nói một lèo rồi quay xuống nhìn Minh, cậu ta nhăn nhó hồi lâu vì bị Tuấn kẹp cổ chặt quá nhưng cũng gật đầu.

- Giao kèo gì cơ???- Đúng là nhóc khùng! Lời giao kèo cho 1 tình bạn và 1 tình yêu! - Không hiểu!- Tôi thích Thanh! Minh cũng thích Thanh! Nhưng chúng tôi sẽ vẫn là bạn, và về đây để cạnh tranh công bằng! - Cạnh tranh???- Thôi đừng nói chuyện với nhóc khùng này nữa! Nó lúc nào cũng khờ khờ như vậy! – Minh thở dài dậm đứng dậy.

- Này! Ai bảo tôi khùng? Ai bảo tôi khờ? Cậu muốn ăn đám phải không hả??? – tôi quát lên. Và chúng tôi rượt đuổi nhau chạy khắp sân trường. Mùa tựu trường cuối cùng của đời học sinh đã đến, trời thu, gió nhẹ, nắng long lanh, chúng tôi vừa chạy vừa cười, bây giờ mới thấy lòng thanh thản....Đâu phải cứ xa cách là không gặp lại??? Đâu phải cứ thất vọng rồi sẽ mãi từ bỏ niềm tin??? Đâu phải cứ thích nhau thì phải thành một cặp??? Có nhiều thứ không cần phải quá trọn vẹn, cứ thiếu sót một vài chỗ thì lại hay hơn. Như tình cảm của cả 3 chúng tôi, chưa phải là tình yêu, nhưng cao hơn tình bạn. Thôi cứ để mọi chuyện tự nhiên theo cách mà nó sẽ hướng đến... Bản thân tôi cũng chưa đủ tự tin bỏ qua tình bạn để tiến tới tình yêu. Tôi, Trọng Tuấn và Phạm Minh đều còn quá trẻ ọi thứ...Chúng tôi chưa sẵn sàng....Gió vuốt ve tóc tôi tình nghịch, trong đôi mắt của Trần Thanh Thanh lúc này, là nụ cười của họ...hai vị Hoàng tử đáng yêu nhất của cuộc đời tôi....Sao nhỉ? Tối nay tôi sẽ Online...Hi...Hoàng tử đã Offline một thời gian rồi, nỗi đau trong tôi cũng Offline một thời gian rồi, bây giờ mọi thứ lại Online....Hoàng tử đã Online....Tôi cũng cần Online...Online ột sự bắt đầu....

__THE END__

Đọc truyện online -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-tu-online>